

Coperta: Nicolae Hossu
Lector: Dan Drumbravă

Drepturile de editare asupra acestei versiuni a romanului
Trișorul aparțin, exclusiv Editurii Colocvii

EDGAR WALLACE

TRIȘORUL

În românește de MARIANA CIOBANU

Editura „Colocvii”

Cluj, 1991

INTRODUCERE

Cititorul cărților lui Edgar Wallae are sentimentul cunoașterii autorului deoarece acesta aduce foarte mult din el însuși în fiecare pagină: părerile, simpatiile și antipatiile sale, dar, mai presus de orice, simțul umorului.

După părerea lui, scrierile oricărui autor trebuie să fie extrase din realitate și de-a lungul vieții a acumulat o bogată experiență în diferite domenii, lucrând ca: lăptar, infirmier, polițist, corespondent de război, editor, publicist, proprietar de cai de curse, director de film, dramaturg și scriitor.

Ca reporter la „Daily Mail”, Edgar Wallace a acumulat experiență despre crime, criminali, procese și a învățat cel puțin două lecții practice — economia de cuvinte și capacitatea de a le da o finalitate.

În cărțile lui a creat lumea marilor criminali, dar și a escrocilor mărunți; lumea crimei și a jafului; o lume în care binele triumfă și care confirmă că este imposibil să nu fii emoționat de stilul palpitant al lui Edgar Wallace.

„Trișorul”, publicat prima oară în 1928, este o poveste cu crime, tipică pentru Wallace, trecînd de la cursele de cai prin bursa de valori spre un final antrenant, pe docurile Londrei.

PENELOPE WALLACE

Trăiau cîndva un antrenor neînsemnat de cai de curse și un jocheu care ajunseseră într-o mare încurcătură. Un alt personaj implicat în istoria asta era un agent de pariuri cu o reputație dubioasă. Scandalul s-a iscat în jurul unui cal, numit Ectis, favoritul cupei Royal Hunt. Atît jocheul cît și antrenorul erau deja suspectați; erau pe punctul de a primi avertisment și de a fi excluși de la curse așa încît nu-și mai puteau permite nici un risc.

Disputa era dacă să mențină calul în starea în care se găsea și să-l antreneze ca de obicei, sau, cum sugera jocheul, să elimine orice risc printr-o doză mică de drog dată calului înainte de cursă. Amîndoi se puteau aștepta la complicații și neplăceri; dacă lăsau în pace calul, jocheul ar fi fost cel învinuit, iar dacă administratorii ar fi bănuir că animalul fusese „doftoricit” și era verificat, antrenorul ar fi fost, mai mult ca sigur, îndepărtat de la curse cu violență.

În cele din urmă, antrenorul și-a ales propria variantă. Ectis urma să fie scos în cursă „descoperit”. Agentul de pariuri care le făcea jocul a făcut publicitate calului aducîndu-l din situația de favorit în poziția a doua, a treia, apoi a fost lăsat în voia sorții pînă cînd a ajuns la cota 100 la 6.

— Nu mai înțeleg nimic, îi spuse antrenorul proprietarului cu o zi înaintea cursei. Calului nu i-a mers mai bine nicicînd d-le Braid.

Dl Braid trăgea îngîndurat dintr-un trabuc și ochii lui negri îl fixau pe antrenorul cel scund cu chip zbîrcit. Era nou „în horă” — cel puțin în Anglia — un om comod, docil și foarte bogat. Nu avea amici printre cei de la curse și oamenii experimentați în acest domeniu îi urmăreau cu multă curiozitate figura suplă cu păr negru, încărunit pe alocuri și cu o față prelungă, palidă. Fără să îl compătimească, aceștia își exprimau regretul că o „moacă” atît de valoroasă a căzut pe mîinile lui Lingford, antrenorul, și ale inconștientului său partener Joe Brille, jocheul.

Dar Braid nu avea nici un motiv aparent să-și plîngă de milă. Avea o căsuță drăguță la Ascot unde locuia singur chiar și în timpul săptămînii, dar se simțea bine în singurătate. Îl puteai vedea în anumite societăți fumîndu-și distant țigara, privind în gol. El paria rar și pe sume modeste; nu-l contrazicea pe antrenor și nu îl urmărea pe jocheu. Aveai impresia că era sătul de cursele de cai.

— Probabil, spuse el tărăgănat cînd antrenorul termină, probabil agenții își închipuie altceva.

— Așa-i, d-le — ei cred că Denford Boy este o certitudine.

Lingford regreta chiar că nu-l putea conduce pe Ectis spre victorie — ar fi făcut o avere. Dar el îi datora o groază de bani agentului care publicita calul și ar fi însemnat ca acesta să piardă mai mult de două mii.

Cu o oră înainte da început alergării în cupa Royal Hunt, Anthony Braid îl luă deoparte pe antrenorul său.

— Calului meu i-a cam scăzut cota, remarcă el.

Lingford observase și el acest lucru.

— Da, domnule — cineva a pariat pe el în tot ținutul.

Și pe Lingford îl deranja „chestia” asta deoarece în dimineața aceea agentul de pariuri implicat îl acuzase de înșelătorie,

— Da, zise Tony Braid, cu vocea lui gravă. Eu am pariat pe el prin toată țara! Sînt pe punctul de a cîștiga treizeci de mii de lire.

— Chiar, domnule?

Antrenorul se simți ușurat. La început crezuse că era vorba de un complice de-al lui Brille și că jocheul îl înșelase și pe el.

— Ei bine, veți avea răsplata banilor cheltuiți. Brille zice că...

— Nu mă interesează ce zice Brille, spuse proprietarul încet. Nu el va alerga. Am adus un jocheu din Franța! Și, domnule **Lingford**, mi-am schimbat și antrenorul. Personal i-am predat calul domnului Sandford de vreo oră și dacă te apropii de el, te dau pe mîna administratorilor. Pot să-ți dau un ultim sfat?

Uimit, antrenorul nu reuși să-i dea răspuns.

— Sfaturile mele, spuse Anthony Braid, sînt de fapt două. Unu: du-te în arenă și pariază pe Ectis. Vei cîștiga destul ca să-ți ajungă tot restul vieții, deoarece nu cred că vei mai antrena vreun cal vreodată, și doi: să nu încerci niciodată să-i înșeli pe cei „licențiați” la bursa din Johannesburg. La revedere!

Ectis cîştigă cu trei lungimi, iar dl. Anthony Braid dobîndi un nou pseudonim în rîndul gloatei rău famate de la curse. El care fusese cunoscut drept „Tipul” şi „Figura” (nume de altfel sinonime) va fi numit „Trişorul”. Şi numele ăsta îi venea ca turnat. El îi fusese aruncat într-o zi, în biroul său din City, cînd reuşise să-l „prindă” pe Aaron Trosky, de la Societatea pe Acţiuni Trosky cu considerabila sumă de cincizeci de mii. Nu e mai puţin adevărat că şi Trosky, în virtutea credulităţii lui naive, încercase să-l „prindă” pe dl. Anthony Braid cu o sumă mai mare, într-o afacere de drepturi în exploatarea minieră, dar asta nu avea nici o importanţă.

— Eşti un Trişor, nimic altceva, hohoti Aaron cu vocea sugrumată. Aşa ţi se spune şi asta eşti!

— Ieşi şi închide uşa, îi zise Anthony.

Nepotolit după experienţa lui Trosky, un oarecare Felix Fenervy îi făcu Trişorului o propunere în domeniul exploatării platinei. Se credea foarte isteţ. Anthony examinează hărţile, citi raportul destul de incomplet ce fusese întocmit de inginerii firmei (ei nu ar fi putut să-l înşele nici măcar pe un funcţionar de pe strada Commissioner) şi îl invită pe domnul Fenervy la masă. Anthony avea şi el o propunere în afacerea cu platina, o fişie de pămînt secătuit din Rhodesia de Nord. De ce să nu unim cele două teritorii şi să formăm trustul „Consolidated Platinum”, sugeră blajin Tony. Vom obţine astfel profit integral din ambele fundaţii. Ideea îl înfierbîntă pe Fenervy. Dimineata următoare îi plăti „victimei” sale suma de douăzeci şi trei de mii de lire direct în bancă, fiind sigur că va scoate bani buni.

Acestea se puteau spune despre Anthony Braid, omul a cărui bogăţie nu o putea evalua nimeni în afară de bancherul lui, pînă în dimineata în care veni în vizită la cel ce avea să-i închidă uşa în nas; cel pe care Anthony îl iubea, dar care nu ţinea la el, ba dimpotrivă, prezenţa lui îl irita. Faptul că Tony Braid îl plăcea sau nu pe Lordul Frensham era mai puţin important, oricum sentiinentele lui se îndreptau spre un alt membru al familiei. Lipsa de bunăvoinţă a Lordului Frensham sau ura lui Julian Reef îl lăsau total indiferent.

— Anthony Braid, domnule, îl anunţă majordomul.

Lordul Frensham se rezemă de spătarul fotoliului masiv, din spatele biroului său, își trecu degetele tremurînde prin părul bogat, cenușiu și se încruntă.

— Oh, mormăi el; apoi, dînd din mînă nerăbdător, spuse: în regulă — poștește-l înăuntru, Charles!

Un bărbat cu umeri drepți, neîngrijit îmbrăcat, neras în acel moment, cu trăsături puternice, mîini mari, voce hîrîită și lipsit de maniere, acesta era al optulea conte de Frensham. Un om îndărătnic, dar cinstit, care intrase în City ca să îndrepte situația averii familiale, care de fapt cu greu mai putea fi salvată; datorită naturii lui simpe și iubitoare, îi era greu să lupte continuu, în situații în care nu încăpea mila.

După ce Charles plecă, el trase un sertar și scoase un dosar umflat de documente, îl deschise și îl răsfoi filă cu filă. Dar gîndul nu îi era la afacerile companiei petroliere „Lulanga Oils”; el încerca să-și contureze în minte un răspuns definitiv și imbatabil la propunerea ce urma să-i fie făcută în următoarele minute.

— Anthony Braid, domnule.

Bărbatul care intră în bibliotecă avea o ținută perfectă făcînd dovada că beneficia de un croitor bun și un valet grijuliu. Constituția lui suplă îi dădea iluzia unei staturi înalte. Haina de culoare neagră era bine croită; vesta cenușie avea nasturi de onix; pantalonii (în dungi) aveau dunga ca lama cuțitului. Anthony Braid avea, la patruzeci de ani, o statură dreaptă ca țeava de pușcă. Avea părul aproape negru, ceea ce îi sublinia paloarea feței prelungi, dar plăcute. Ochii îi erau negri și enigmatici. Statea în picioare, fixîndu-l cu privirea pe Frensham și pînă cînd rămăseseră singuri nu rosti nici un cuvînt.

— Ei bine? îl provocă Frensham nerăbdător. Stai jos, te rog, Braid.

Braid își puse meticulos pălăria, mănușile și bastonul pe o măsuță, își ridică genunchii pantalonilor cu o oarecare lentoare și se așeză.

— Ce dimineată minunată, zise el. Avea o voce profundă și clară și un zîmbet dezarmant. Sper că sînteți bine, d-le Frensham — și Ursula?

Lordul Frensham nu se arată dispus să discute despre vreme și nici despre fiica lui.

— Am primit scrisoarea ta, spuse el mîrîit, și să-ți spun drept, cred că e mai degrabă o..., ă...

— Impertinență, aprecie Braid, cu o clipire fantomatică.

— Exact, îi răspunse celălalt brusc. Dacă nu chiar mai rău. Ceea ce îmi spui tu, de fapt, e că Julian Reef, care nu îmi este numai nepot, dar și director-asociat, „manipulează” Lulanga Oils — că face totul să mă ruineze. Să-ți spun drept, Braid, am fost surprins că ai pus pe hîrtie o acuzație atît de monstruoasă. Firește, nu-i voi arăta lui Reef scrisoarea ta, altfel...

Ochii negri ai domnului Braid scînteiară.

— De ce să nu-i arătați scrisoarea? întrebă el cu blîndețe. Nu mi-e frică de vreo acțiune calomniatoare. Am vreo șase sute de mii de lire — poate ceva mai mult. Nici un corp de jurați nu a pedepsit vreodată cu daune atît de mari. Îmi va rămîne suficient pentru a trăi.

Interlocutorul său îl dojeni.

— Chiar așa — dar nu ăsta-i genul de publicitate pe care-l doresc. Voi fi sincer cu tine, Braid. Cineva „manevrează” capitalul ăsta — prețurile scad zilnic — și acel cineva ești tu! Nu mă-nterupe, te rog! Ai o anume reputație — un pseudonim.

— Trișorul, murmură celălalt. Sînt foarte mîndru de el. E numele pe care escrocii îl dau celui ce nu poate fi prins. Și iubitul meu prieten Reef a încercat să mă prindă de atîtea ori!

— Ești omul „curselor”, ai o anumită reputație.

Bărbatul cu ochii negri îl întrerupse din nou.

— Spuneți „dezgustător” dacă asta vă face plăcere. Nu-i tocmai adevărat, dar dacă ușurează lucrurile, puteți spune, bunul meu domn Frensham, „dezgustător” ca o alternativă — v-aș sugera chiar „sinistru”.

Gesturile domnului Frensham îi trădau nervozitatea.

— Poate că nu-i adevărat — dar așa stau lucrurile. Pentru cei mai mulți ești Trișorul și nu Tony Braid. Nu-mi poți pretinde să cred că cel mai bun prieten al meu face eforturi să mă ruineze — mă trădează atît pe mine, cît și pe ceilalți de la firmă.

Trișorul zîmbi, scoase din buzunar o tabacheră de aur, își arcui sprînceana întrebător și înțelese aprobarea celui alt. Își aprinse țigara tacticos și puse deoparte chibritul.

— Nu vi se pare curios faptul că ar fi o grosolănie din partea mea să dau vina pe prietenul dumneavoastră dacă eu aș fi cel vinovat? Dacă eu sînt „Trișorul”, cum aș putea face ceva atît de lipsit de tact și să acuz un om în care aveți încredere? Acordați-mi credit.

Ușa se deschise brusc și își făcură apariția două persoane. Elegantul domn Braid se ridică la vederea fetei. Frumusețea Ursulei Frensham îi tăie respirația. Venind spre el cu mîna întinsă, ea surprinse încîntarea din privirea lui.

— Tony, ce rău ești! spuse ea. N-ai venit să ne vezi de luni de zile.

Ea nu observă încruntarea dezaprobatoare a tatălui său, dar sesiză că tînărul care o urma în cameră nu zîmbea deloc.

— N-am venit deoarece n-am fost invitat, spuse Tony Braid. Nimeni nu mă iubește, Ursula. Sînt un paria pe fața pămîntului.

— Nu vorbi prostii, mormăi Frensham.

Domnul Reef, surprins pe moment la apariția atît de neașteptată a omului pe care-l detesta, își recăpătă zîmbetul.

Zîmbea mai tot timpul, cu fața lui stacojie, cu părul bogat, castaniu, etalîndu-și dinții minunați. Arăta neobișnuit de tînăr, în ciuda celor treizeci de ani ai săi și avea obiceiul copilăresc de a trînti adevăruri supărătoare. În special adevăruri care trosneau ca pocnetul biciului și nici măcar zîmbetul lui deschis și satisfăcut nu domolea usturimea lor. Uneori ele păreau doar vorbe goale.

— Prostii! — te autocompătimești, Braid. Voi, indivizii de cincizeci de ani, puteți să vă păstrați părul ca smoala și suplețea nebănuită a trupului, dar n-o să reușiți să nu fiți plictisitori, bătrîne! Mai demult te invitam la petreceri — dar, Doamne, o vară secetoasă e pătură umedă în comparație cu tine.

Trișorul rămase impasibil.

— Petrecerile tale mă plictisesc, spuse el liniștit, și cînd mă plictisesc devin ursuz. Am renunțat la ele la cea de-a treizeci și noua zi de naștere, anul trecut. Nu-mi plac nici prietenii tăi.

Julian Reef zîmbi palid.

— Nu fiți cațe, le reproșă Ursula. Tată, invită-l pe Tony la masă, astăzi. Și, Tony, vezi cum te porți!

Lordul Frensham era evident stînjedit.

— Nu-l pot invita pe Braid la masă deoarece eu mănînc la club astăzi, zise el. Și-apoi, Ursula dragă...

El se opri.

— Aveți afaceri de discutat — și, tată, încă nu te-ai ras.

Ea îl salută pe Tony și ieși. Julian Reef se uita cînd la unul, cînd la celălalt.

— Cred că vă deranjez!

Tony Braid răspunse:

— Nu. Asta te privește și pe tine. Arată-i scrisoarea pe care ți-am trimis-o, Frensham.

— N-am să fac asta, rosti scurt Frensham. Ți-am mai spus-o.

— Că nu vreți scandal, zise Tony încetișor; și vă asigur că nu va fi scandal.

Merse încet pînă la birou și începu să bată ușor cu degetele pe marginea lăcuită, accentuînd fiecare cuvînt pe care-l rostea.

— Pînă în urmă cu șase luni eram prieteni foarte buni. Cred că v-am ajutat în multe privințe. Am cunoștințe mai serioase în tranzacțiile financiare decît d-voastră. Dar să nu credeți că vreau să mă scuz sau că vă reproșez ceva. Pînă acum vă vizitam și nu aveați nimic împotrivă că mă întilneam cu Ursula. Și pe urmă m-ați anunțat să nu mai trec pe aici, cerîndu-mi să nu mă mai întilnesc cu fiica d-voastră. Azi dimineață ați descoperit că unii aventurieri din lumea curselor îmi spun Trișorul — lucru pe care-l cunoașteți de ani de zile! Mi-ați reproșat că vă „înstrăinez” capitalul vînzînd acțiunile Lulanga Oils fără să știți. Am anulat acuzația afirmînd categoric că persoana care vinde aceste acțiuni și care v-a adus aproape de ruină este nepotul dumneavoastră, dl. Julian Reef, care, dintr-un anumit motiv — urmărindu-și propriile interese — a vîndut acțiunile Lulanga în ultimele trei săptămîni.

Chipul lui Julian Reef se strîmbă de furie. Îl apucă pe celălalt de umăr și îl răsuci spre el.

— Ești un mincinos afurisit! zise el, dar în momentul următor se trezi trîntit pe jos; răsturnase un scaun în cădere.

— Ajunge, Braid!

Frensham se ridică și se postă între cei doi, într-o secundă.

— Te rog să ieși imediat!

Trișorul își luă pălăria netezindu-i borul, tacticos. Avea un zîmbet în colțul gurii.

— Trebuie să vă cer iertare, d-le Frensham, spuse el, dar nimeni nu m-a făcut vreodată mincinos pe față și să scape cu atît. Sînt convins că dl. Reef administrează anumite sume de bani care reprezintă proprietatea fiicei d-voastră. Mi-aș permite să vă sugerez să cereți contabililor d-voastră să verifice acest capital. Chiar și diamantele ieftine se cumpără cu bani.

Își puse mânușile pe îndelete. Reef, care între timp se ridicase ținîndu-și falca lovită, îl privi cu o dușmănie de moarte pe cînd trecea, dar nu schiță nici un gest de a-l opri.

2

După plecarea lui Tony Braid urmă o pauză lungă — și pentru unul din ei — dureroasă. Frensham stătea la birou, uitîndu-se gînditor la tamponul de sugativă, jucîndu-se cu cuțitul de tăiat hirtie. Era un om sărac. Incursiunea lui prin City a fost, pînă la un punct, un act nesăbuit. La început accepta orice ofertă, dar trecînd prin întîmplări nefericite a învățat că era necesar să facă unele deosebiri.

Lulunga Oils era favorita lui; el cumpărase un număr mare de acțiuni ipotecîndu-și celelalte bunuri și refuzase să vîndă. Avea încredere în capitalul ăsta, poate încredere și mai mare în acest nepot al său, care se stabilise înaintea lui în City, cu cîțiva ani.

Tocmai succesul Julian Reef, care începuse fără un ban și care acum era socotit, în anumite cercuri, ca un om de mare viitor, era reclama strălucitoare care-l conducea pe bătrîn prin apele tulburi ale finanțelor. El cumpărase Lulunga Oils și luase în primire președinția companiei la sfatul lui Julian. Tot Julian îi sugerase și cum să administreze averea de 60.000 de lire moștenită de Ursula la moartea matusii sale. Investițiile au prosperat.

Poleiala inițială a acțiunilor cumpărate s-a transformat în aur.

— Ce vrea să spună despre diamantele galbene? Lordul Frensham întrerupse tăcerea

— Oh, asta? zise Julian rîzînd. Bestia mi-a descoperit pasiunea. Îmi plac foarte mult diamantele, dar din nefericire, nu mi pot permite să le cumpăr, așa că m-am deprins să valorific pietre colorate, în special pe cele galbene care, desigur, fac numai cît o zecime din diamantele albe.

Celălalt își aminti deodată că îi datora puțină compasiune nepotului său.

— O, Doamne, nu, nu mă doare tare, spuse Julian încet, deși falca îi tremura de durere. M-a acroșat atît de rapid, încît nici n-am sesizat și, desigur, n-am putut să-i plătesc cu aceeași monedă — nu în casa ta.

— E ultima oară că mai calcă pe aici, zise Frensham.

Se uită spre ușă cu un mormăit de avertisment.

— Intră, Ursula.

— Îmi pare rău că vă deranjez — dar unde-i Anthony ? întrebă ea privind în jur surprinsă.

Lordul Frensham își dresе glasul.

— Anthony a plecat și nu va mai pune piciorul în casa mea niciodată. A comis un atac brutal, fără să fie provocat, asupra lui Julian... Este cel mai rușinos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ea îl privi mirată.

— L-a lovit pe Julian? De ce?

— Greșeala a fost a mea, interveni Julian. L-am făcut mincinos și pentru el ăsta-i un păcat de neiertat. Și eu aș fi procedat la fel.

Ea deveni neliniștită, chiar îngrijorată la aflarea acestei vești.

— Îmi pare rău... Țin foarte mult la Tony. Tată, vorbești serios că nu va mai putea veni?

— Da, cît se poate de serios.

Se uită spre Julian și vru să spună ceva; dar, răzgîndindu-se, ieși din cameră, urmărită de privirea furișă a lui Reef.

— Pare de necrezut, spuse el ca și cum și-ar fi rostit gîndurile.

— Ce? întrebă Frensham repede. Nu e nimic de necrezut într-o prietenie ca asta. Îmi imaginez că-i o persoană fascinantă pentru cei ce se lasă ușor impresionați.

Julian clătină din cap.

— Ursula nu e o fată ușor impresionabilă, spuse el, și ceva în tonul lui îl alarmă pe bătrîn.

— Doar nu crezi că-i fac curte, sau ceva de felul ăsta.

Julian se găsea pe un teren periculos, dar pericolul mai mare venea de altundeva. El preferă să facă jocul ăsta decît să riște atrăgîndu-i atenția unchiului său asupra celeilalte probleme.

— Eu n-aș zice că îi face curte, sau că el a spus ceva. Oamenii nu mai fac asta în zilele noastre. Ei ajung la o înțelegere și apoi se lasă purtați spre căsnicie. Cred că l-ai dat afară tocmai la timp.

Își luă pălăria.

— Trebuie să fug la birou. Șeful meu, dl Guelder este un om sever.

— De unde l-ai cules pe olandezul ăsta? întrebă Frensham.

— L-am cunoscut la Leyden acum doisprezece ani.

Memoria lui Frensham nu era prea bună; îl mai întrebuse treaba asta de cîteva ori înainte.

— Am urmat un curs de chimie la universitate și era unul dintre profesorii neînsemnați de acolo. Un tip extraordinar de deștept.

Lordul Frensham își trăgea buza de jos gînditor.

— Chimist!... ce știe el despre afaceri? Da, zise el încetișor, îmi amintesc... mi-ai mai spus că e chimist și că nu știe nimic despre afaceri. La ce naiba îl ții în biroul tău și încă într-un post cheie.

— Pentru că știe ceva chimie, zîmbi celălalt, și cînd mă ocup de chestiuni miniere și de planuri riscante care mi se propun, îmi place să am pe cineva care să-mi spună exact stratul geologic din care a fost luată bucata de conglomerat.

Era cu mîna pe ușă cînd:

— Un moment, Julian: doar nu ești chiar așa de grăbit. Desigur, nu dau nici cea mai mică importanță celor spuse de individul ăla despre banii Ursulei, dar totul e în regulă, presupun?!

Am văzut zilele trecute o listă de garanții: se pare că sînt proprietăți destul de bune și sigure.

Gura lui Julian era foarte expresivă. În acel moment a exprima iritarea celui nedreptățit.

— Dacă-mi amintesc bine, Ursula avea dividende la jumătatea anului, spuse el. Desigur, dacă vrei să intri în amănunte, dragă unchiule, după cum îți sugerează Trișorul — tipul ăsta a devenit grozav de cinstit și la locul lui — trimite-ți contabilul să verifice garanțiile sau transferă-le la banca ta.

— Nu fi prost, îl întrerupse Frensham brusc. N-a vrut să spună nimeni că nu te descurci cu capitalul la fel de bine ca orice director de bancă. Presupun că garanțiile nu au fost schimbate.

— Bineînțeles că au fost schimbate, zise Julian repede. Dacă observ că am capital care riscă să devină neproductiv, încerc să scap de el și să cumpăr ceva mai profitabil. Am chibzuit asupra banilor Ursulei mai mult decît în oricare altă afacere în cursul acestui an. De exemplu, deîndată ce am aflat de criza din Brazilia, m-am scăpat de acțiunile ei feroviare braziliene, înainte ca piața să scadă. Am salvat astfel, peste o mie de lire din acel contract. Și dacă-ți amintești, îți spuseseam că voiam să vînd acțiunile industriale Klaxon.

— Știu, știu, zise celălalt grăbit. Nu zic că nu te-ai descurcat splendid. Numai că sînt sărac, Julian, și fără sprijin, și trebuie să mă gîndesc la viitorul Ursulei.

Julian Reef îl părăsi în starea asta și tot drumul pînă la birou se-ntrebă ce s-ar fi întîmplat dacă unchiul său ar fi acceptat sugestia lui și ar fi plasat banii Ursulei unui bancher priceput. Și asta din cauză că acțiunile în valoare de șaiszeci de mii de lire pe care le deținea în numele ei nu mai erau atît de sigure ca înainte.

Ursula Frensham avea un automobil mic și felul în care era situată proprietatea Hampstead îi permitea să iasă din casă fără a fi observată. Îi cunoștea lui Tony obiceiurile. Îi plăcea să se plimbe. Ori de cîte ori venea în vizită, el lăsa mașina la marginea parcului, pe Avenue Road, de unde o lua la întoarcere. Tocmai ajunsese la jumătatea drumului cînd ea, apropiindu-se de trotuar, îl strigă. El tresări ca și cum ar fi fost surprins într-un moment de adîncă meditație.

— Urcă, bătauşule, zise ea cu severitate.

— Multe se pot spune despre mine, dar asta nu, bătauş nu sînt, zise el, aşezîndu-se lîngă ea.

— Chiar, Tony! Sînt atît de ofensată. Tata e supărat. Bietul Julian.

— Şi mie mi-e ruşine, îi mărturisi el. Încă nu m-am dezobişnuit de nişte apucături necivilizate.

— Barbare, Tony, asta vrei să spui. Ce s-a întîmplat? Ce v-a supărat pe toţi atît de tare? Ştiu că, de fapt, tu l-ai provocat pe Julian. Despre banii mei aţi discutat?

O privi consternat.

— Ți-au spus ei asta? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Nu, am ghicit eu, zise ea încet. Şi sînt îngrijorată, Tony, nu atît pentru mine, dar cred că dacă s-ar întîmpla ceva cu banii mei, tata ar muri. Vezi, dragul de el a muncit atît de mult toată viaţa trăind în sărăcie şi titlul moştenit nu i-a adus proprietăţi întinse, ci doar o mulţime de case de ţară ocupate de chiriaşi certăreţi. Şi sînt convinsă că nu se pricepea la ceea ce se-ntîmpla în City.

— Şi Julian? întrebă Tony privind înainte.

Ea nu-i răspunse imediat.

— Nu ştiu nimic sigur despre Julian, deşi cînd cineva intenţionează să se mărite cu un bărbat ar trebui să ştie totul despre el.

Tony făcu ochii mari.

— Opreşte, te rog! Mă simt rău, zise el, cu ironie amară. A cui a fost ideea asta — a lui Julian?

— A lui tata. Era încruntată. Desigur totu-i în aer, deocamdată. Tony, chiar crezi că Julian este un om de afaceri priceput? Eu, nu.

— De ce? o întrebă el.

Credea că secretarul lui Julian Reef era cunoscut numai într-un cerc restrîns din City.

— Ei bine, dintr-un motiv întemeiat. El mi-a vîndut nişte acţiuni, numite Blueberg. Ai auzit de ele.

El încuviinţă.

— Da, e o companie reunită, plătește un dividend enorm. De ce naiba le-o fi vîndut?

— Nu l-am întrebat. Numai că Sir George Crater — el este șeful companiei Blueberg — mi-a spus aseară, la o petrecere, că vrea să discute foarte serios cu tata despre vînzarea acțiunilor — știa el că în secret.

— Nu e nimic misterios în transferul de capital, draga mea, îi răspunse Tony, clipind. Deodată deveni serios. Poate a cumpărat ceva mai bun, zise el, dar își simți propria ipocrizie deoarece știa că Julian nu putea găsi pe piață ceva mai bun decît acțiunile companiei Blueberg Consolidated.

Ajunseseră la capătul străzii și tocmai întorceau să înconjoare parcul cînd un bărbat foarte înalt, sprijinindu-se de un stîlp, își ridică alene mîna, își scoase cu greutate pălăria și apoi o lăsă să-i cadă din nou pe cap.

— Vrei să-i vorbești? întrebă Ursula.

— Da, aș dori să-l cunoști și tu pe acest tip, dacă nu cumva ai vreo obiecție adînc înrădăcinată de a nu te împrieteni cu ofițeri de la Scotland Yard.

Ea smuci brusc frîna și opri mașina trepidînd.

— Vreau să-l cunosc, Tony, zise ea și ieși din mașină.

Bărbatul cel înalt veni înspre ei avînd o expresie de om trist pe care ea o luă drept plictiseală. Tony i-l prezentă pe inspectorul Elk. Deci ăsta era marele Elk. Chiar și ea auzise de omul trist și deșirat — ceea ce nu constitui deloc o surpriză, deoarece el apăruse în jumătate din faxurile senzaționale care au atras atenția cititorilor de ziare de cînd își amintea ea.

— Îmi pare bine de cunoștință, Lady Ursula, zise Elk, și îi întinse molatec o mîna mare. Aristocrația a fost slăbiciunea mea în ultimul timp. Am prins un „Sir” săptămîna trecută pe cînd vindea mobilă pe care n-o plătise.

Se uită la Tony îngîndurat.

— N-am prins un milionar de nu mai știu cînd, d-le Braid, și din cîte am auzit despre trișori și înșelători... — Părea că examinează prevenitor o nouă victimă. Educația stă la baza oricărei crime, își continuă el tema favorită. Aglomerează mintea copiilor cu William Cuceritorul, 1066 și alte vechituri de soiul ăsta

care umplu Universitatea Borstal. Dacă oamenii n-ar ști scrie, n-ar exista falsificatori, dacă n-ar ști citi, nu ar fi escroci. Luați geografia; ce face ea, domnișoară? Le arată acestor ucigași fără suflet unde pot merge cînd ies din țară! N-am cunoscut niciodată vreun polițist cult care să rămînă în activitate mai mult de trei ani.

Clătină din cap cu tristețe.

— Ce cal va cîștiga Cupa Steward, d-le Braid? Nu pentru că mă atrag cursele. Cursele și pariurile sînt primii pași spre spînzurătoare. Am dat patru lire pe un cal în Newmarket săptămîna trecută. Mi-a vîndut pontul un amic de-al meu, criminal, și a pierdut. Data viitoare cînd îl prind îi dau zece ani.

Avea o licărire în ochii blînzi, cenușii, care dezicea teribila amenințare.

Tony îl întîlnise prima oară pe detectiv în Johannesburg, cînd a ieșit să-l aducă acasă pe un falit condamnat. De atunci s-au mai întîlnit în Londra. Lui Tony Braid îi plăcea acest om comod, cu permanentele lui aluzii la educație, îl lua drept ceea ce era, cel mai ager detectiv din Londra și, deși nu avusese ocazia să apeleze la serviciile lui, se întîmpla deseori ca prezența inspectorului în casa lui din Ascot să însuflețească multe seri plictisitoare.

— Căutați criminali, inspectore? întrebă Ursula, străduindu-se din răspuțeri să nu rîdă ca să nu-l supere.

El clătină din cap.

— Criminalii nu locuiesc în St. John's Wood, domnișoară. Îl caut pe chiriașul meu. Îmi dau seama că datoria mea ar fi să-l las pe mîna unui sergent activ și inteligent.

— A furat ceva? întrebă Ursula.

— Nu, domnișoară, n-a furat nimic, spuse Elk. Numai că s-a dat pe mîna dușmanului și și-a vîndut conștiința. Asta stă scris și în cartea de rugăciuni. E un om inteligent cînd e treaz, dar guraliv cînd e „afumat”, scuzați-mi expresia impură. Poate zace trîntit pe undeva pe malul canalului sau în canal. Cînd e treaz vorbește normal. E o plăcere și un act educativ să-l ascuți vorbind despre flora și fauna Africii; dar cînd e beat vorbește numai despre Lulanga Oilfields, despre sondele secate și tot ce crede el despre inginerul șef — ei bine, mare necaz.

În acel moment el surprinse privirea lui Tony. Trișorul se uita mirat la el ca și când văzuse o fantomă.

3

Dl. Elk de la Scotland Yard era singurul detectiv cunoscut care-și permitea să fie misterios. Și nu era împrejurare mai misterioasă în viața domnului Elk decît aceea a calității locatarilor pe care-i îndruma spre casa în care locuia și el. Hoți, nobili decăzuți, escroci, odată chiar un ucigaș, toți aceștia dormiseră sub acoperișul acela atrăgător de la Gray Inn Road. Și acum, consternat, Tony Braid aude că un oarecare bețiv misterios care știa totul despre sondele companiei Lulanga Oils împărțea locuința cu domnul Elk. Și tocmai atunci Lulanga Oils era un subiect care-l preocupa, lăsîndu-le la o parte pe toate celelalte.

Pentru Ursula Frensham discuția despre posibila intoxicare a unei autorități a firmei Lulanga Oils nu o încînta. Dar bărbatul acesta deșirat, cu fața prelungă și ochi scînteietori, era o figură plină de romantism.

— E un tip grozav, Colburn ăsta, zise Elk tărăgănat. N-are nimic josnic omul ăsta — un prinț. Fumează trabucuri pe care numai gentlemanii și le permit; are ceva bani și va avea și mai mulți cînd aceste acțiuni vor urca. El îl privi pe Tony zeflemitor.

— Chiar voiam să vă întîlnesc pentru acțiunile astea petroliere, Voi, domnii din City, ați putea să-mi vindeți cîte un pont și aș putea cîștiga mai mulți bani din capital și acțiuni decît prin muncă cîstită.

— Ai putea să-l aduci la Ascot? îl întrebă Tony coborînd vocea.

Domnul Elk se scărpină pe gît și-i spuse că ar fi putut.

În timp ce se îndreptau spre mașină:

— Ce te-a surprins atît de tare în legătură cu acțiunile Lulanga — sau cum le-o fi zi cînd? întrebă Ursula.

— Nimic deosebit, numai că mă interesează operațiunile acelei companii.

— Nu e una dintre cele ale lui Julian? întrebă ea amintindu-și deodată. Desigur: și tata are un număr enorm de mare de acțiuni; era destul de îngrijorat din cauza lor.

Domnul Braid nu-i răspunse.

Ea îl lăsă la Clarence Gate, puțin derutată de tăcerea lui și foarte surprinsă când, la plecare, el o rugă să nu-i vorbească tatălui ei despre întâlnirea cu Elk.

Se îndreptă către căsuța lui din Park Street, care era atât cămin, cât și birou, pentru că, de fapt, deși avea multă treabă în City, o conducea de acasă, așa că apartamentul modest pe care-l închiriasse lângă Mansion House era foarte rar onorat de prezența lui.

De cum intră în biroul său el ridică receptorul, sună la birou și dădu instrucțiuni atât de rapid pe cât puteau ele fi notate de către stenografă la capătul firului. În cele câteva minute cât vorbise la telefon reuși să-și alunge din minte Lulanga Oils și pe Julian Reef și se adînci în studiul „Calendarului curselor”.

Dl. Julian ar fi dat oricît să fi avut puterea de detașare a Trișorului.

Dacă l-ai fi întrebat pe oricare dintre afaceriștii obișnuiți din City care era cel mai priceput bancher dintre cei tineri, el ți-ar fi răspuns, mai pe ocolite, că este individul ăla din Drapers Gardens — încercînd să-și amintească numele lui. Ah, da, Reef — Julian Reef. Erau unii care ți-ar fi răspuns fără reținere, chiar cu entuziasm, pentru că el era foarte cunoscut într-un anumit cerc.

Ți-ar fi arătat cu mîndrie întreprinderea de la Kopje Deep, ți-ar fi înșirat afacerile lui îndrăznețe, riscul la care se expunea și felul în care a reușit să aducă trei firme vechi și renumite în pragul falimentului, doar că acestea aveau rezerve. Consecințele acelor acțiuni au fost că și Julian se virise în încurcătură și era cît pe ce să fie și el vizitat de un grefier care înregistra falimentele.

Erau unii bancheri de seamă, de tradiție, care urmăreau cariera meteorică a lui Julian cu interes amuzant.

— Va deveni milionar, dar nu va fi niciodată primarul Londrei, zicea unul dintre aceștia cu subînțeles. Odată, Reef făcuse unei firme mari o propunere care avea toate șansele unui profit sigur. Șeful firmei a fost cît se poate de politicoș, dar l-a refuzat.

— Dar, dragă d-le Ashlein, asta-i o afacere sigură, protestă Julian.

Bătrînul evreu zîmbi cu înțelepciune.

— Asta nu se oprește aici, d-le Reef. Noi nu am putea participa fără obligația de a asocia firma noastră cu viitoarele d-voastră întreprinderi. Și noi — hm — sîntem puțin conservatori.

A fost prima și ultima dată cînd Julian a încercat să combine vinul nou cu cel vechi: era destul de deștept să-și dea seama de eroarea tactică pe care o comisese. Era o greșală să faci curte firmelor vechi — și era o greșală și mai mare să le disprețuiești pe cele noi.

Anthony Braid nu putea fi nici el considerat o putere financiară, nouă sau veche. Avea o serie modestă de birouri în Southbury și dirija ca patron un număr de mine de diamant pe care Julian le considera total lipsite de importanță. În City el era privit mai puțin ca bancher, decît ca o autoritate în materie de curse; excepție făcea un cerc restrîns din City care-l cunoșteau din Johannesburg.

După neplăcuta întîlnire cu omul pe care-l ura ce-l mai mult pe lume, Julian veni direct la birou și domnul Rex Guelder îl întîmpină la ușă.

Domnul Guelder era corpolent, îmbrăcat modest, cu ochelari. Era originar din Olanda, o țară pe care, dintr-un anume motiv, n-o vizita niciodată. Avea o față grasă, rotundă și cam stupidă, cu ochi ieșiți în afară și buze îndepărtate; părul aspru îi stătea ridicat; ținuta lui neglijentă devenise subiect de bîrfă în City.

Îl salută pe Julian familiar, ca de la egal la egal; aproape îl împinse în biroul său și închise ușa cu zgomot.

— Ah, prietene, trebuie să-ți spun ceva hazliu! Acțiunile acelea ridicole, Lulanga, sînt din nou în scădere — trei șaisprezecimi — un sfert.

Vorbea engleza cu o anumită corectitudine gîndită, deși avea un limbaj greoi și obișnuia să rostogolească r-ul.

— Ghinion — zise ironic Julian. Am vîndut opt mii azi dimineață — ar fi scăzut cu două puncte.

Domnul Guelder ridică din umeri radios.

— Dar ce mai contează? întrebă el. Astea-s probleme atît de mărunte și lipsite de importanță. Îndepărtă Lulanga Oils din existența sa cu un gest disprețuitor. A sosit noul creuzet și va fi montat în curînd. La fel și cuptorul electric de la Sollingen. În șase săptămîni vom avea instalația; azi dimineață au sosit și pietrele din Amsterdam!

Deschise seiful din colțul camerei, scoase o geantă de piele roasă și, trecîndu-le grijuliu prin palmă, le goli pe tamponul de sugativă. Aproximativ o sută de diamante șlefuite răsplineau mii de raze în lumina soarelui. Erau diamante mari, galbene, diamante de un roșu mohorît, aproape de culoarea rubinelor, și diamante de nuanță verde pal — dar nici măcar unul de culoare albă.

— Cît au costat? întrebă Julian încruntat.

Dl. Guelder zîmbi larg.

— Un fleac, zise el. Cincisprezece mii de lire. În realitate am plătit trei. Opt firme au adunat aceste pietre de ici, de colo. Valoarea lor — cine poate ști? Pentru noi, dragă Julian, sigur milioane. Nu pentru că le vom vinde, după cum ți-am spus de atîtea ori, ci pentru că...

Își lovi ușurel nasul și-i făcu cu ochiul.

— Pune-le bine!

Domnul Reef era ușor iritat în dimineața aceea.

— De ce au scăzut acțiunile Lulanga numai cu un sfert? Măntreb dacă nu cumva încearcă cineva să mă prindă pe picior greșit.

Domnul Rex Guelder își desfăcu miinile durdulii.

— Eu nu știu, spuse el. Ce contează? De ce-ți bați capul cu acțiunile astea, dragul meu Julian? Cîștigi cîteva mii cu ele, dar asta înseamnă a-ți bate joc de bani, cînd ar trebui să păstrezi fiecare centimă pentru marea lovitură.

Julian Reef se foi nerăbdător pe scaun.

— Dar e chiar o lovitură atît de mare, Rex? întrebă el. Desigur, îmi dau seama că ești un chimist al naibii de deștept, chiar un geniu în materie, dar presupun că știi că am cheltuit deja cincizeci de mii de lire. Dacă mi-ar fi spus cineva acum zece ani că voi ajunge să caut piatra filozofală...

— Piatra filozofală! rîse celălalt zgomotos. Puf! și își plesni degetele în bătaie de joc. Mă subapreciezi, Julian, îmi subapreciezi geniul; subapreciezi știința. Vei vedea!

Trase pietrele cu mîna făcută căuș la marginea mesei și le băgă în geanta pe care o ținea cu cealaltă; răsuci gura genții și o puse la loc, în seif. Apoi, repede:

— Ce s-a întîmplat?

Julian își trata maxilarul.

— Porcul ăla m-a lovit cînd i-am întors spatele, mormăi el.

Domnul Rex Guelder își făcu gura pungă.

— Sînt atîția porci în orașul ăsta. Cel cu escrocheriile ți-a făcut-o?

— Da, chiar Trișorul, rosti scurt Julian; și am să-i răsucesc una zilele astea de o să rămînă definitiv îndoit.

Văzu zîmbetul mijit pe fața rotofeie a olandezului.

— Care-i poanta? îl întrebă el.

— Prietene, e o poantă grozavă. Azi dimineață, discutam cu — cu Jollybell — tocmai de șarlatanul ăsta al tău. În ce crezi că și-a investit banii? În ce altceva decît în diamante? De Vere, Ramier, Orange River.

Olandezul se strîmbă într-un rîs înfundat și în ochii lui Julian apăru o expresie nouă.

— O, Doamne... Mă-ntreb! spuse el, mai mult ca pentru sine. Numai de ar fi sigur! Dumnezeu! De l-aș putea prinde! Și o voi face!

O umbră mai închisă i se întipări pe față și ochii îi sticleau ca unui fanatic.

— Ascultă, Rex. Am venit în City să fac milioane, nu mii. Știu cum este să fii sărac — nu mă dau lături de la nimic ca să evit asta! Nu-mi pasă cum fac banii — sau că suferă cineva — voi fi bogat. Voi avea vila mea la Cap Martin, casa mea la țară și iahtul meu la Southamptom Waters. Voi avea grajdul și caii mei de curse, deși nu pot suferi cursele. Voi avea un loc în Park Lane și un garaj pentru automobile. Soția mea va purta bijuterii de prințesă. Bani! E singurul lucru dat naibii care contează. Cu ei poți obține orice altceva — ei cumpără totul.

— Dacă ești atent..., murmură Guelder.

— Atent! Dar trebuie să risc. De unde am toți banii — banii pe care i-am cheltuit pe experiențe? Din comerț? Atent! Mă voi alege cu spînzurătoarea în goana asta a mea; dar voi avea bani, atît de mulți bani, încît îl voi face pe acest ciine ticălos să arate ca un cerșetor. M-a lovit astăzi, Rex. Crezi că voi uita asta? Îl voi sfărîma. Va fi ca tipii ăia care cerșesc pe bordură. Cu o pălărie veche, jerpelită și o haină veche, jerpelită, cu luciu la coate. Zîmbind silit și cerîndu-mi un mic ciubuc. Și eu îl voi scuipa.

Fața îi deveni din stacojie albă în intensitatea furiei și a triumfului anticipat. Profesorul Rex Guelder, fost profesor la Universitatea din Leyden, se uita la el cu ochi mari ca de bufniță.

— Bun băiat! bodogăni el. Asta-i — asta-i chestia. Milioane, ei? Zeci de milioane. Mai întîi organizarea. Apoi lovitura. Și apoi toți dușmanii sub picior, ei? Dar, pe moment...

Strecură o foaie de hîrtie spre prietenul și patronul său.

— Șaisprezece mii de lire, cinci șilingi și trei penni diferența. Trebuie să plătești astăzi sau...

Își pocni din nou degetele butucănoase.

Julian se trezi brusc.

Domnul Guelder încuviință.

— Și sîntem fără acoperire la — la bancă. S-ar pune întrebarea „Și ce dacă?” Noi trebuie să obținem niște bani, dar trebuie să ne păstrăm creditul. Dacă nu, ce rost ar avea marea lovitură.

— Șaisprezece mii de lire?

Julian îl pironi cu privirea... Din averea Ursulei Frensham îi rămăsese capital vandabil în valoare de douăzeci de mii de lire. Vor trebui să ia drumul celorlalți.

Se îndreptă spre seif și scoase un plic lung.

— Vinde astea și pune în loc niște acțiuni ale sindicatului Vaal Power.

Rex ridică receptorul și dădu unele instrucțiuni. Răspunsul veni peste o oră, confirmînd vînzarea acțiunilor tocmai cînd în birou intră un funcționar urmat de lordul Frensham.

— Ce onoare neașteptată, zîmbi Julian.

Lordul Frensham se așeză greoi pe scaunul cel mai apropiat și-l privi pe olandez, care se gîndi că era tocmai momentul potrivit să dispară.

Și după plecarea lui Guelder, vizitatorului îi veni greu să facă propunerea pentru care venise.

— Julian — de cînd ai plecat am discutat la telefon cu un prieten.

Inima lui Julian aproape își opri bătăile. El știa ce avea să urmeze.

— Și, Julian, am hotărît, în cele din urmă, că acțiunile Ursulei trebuie să fie păstrate de bancherul ei. Pot să le iau cu mine acum?

Julian nu-și trădă consternarea nici măcar printr-o tresărire. Îl privi liniștit pe lordul Frensham, iar mintea îi lucra febril. Cu trei ani în urmă Frensham îi dăduse în păstrare șaizeci de mii de lire în acțiuni sigure. Din documentele originale nu s-a păstrat nici măcar un singur formular de depunere. Acest capital sigur fusese vîndut, rînd pe rînd, acoperind nevoile urgente ale tînărului bancher și fuseseră înlocuite cu acțiuni fără valoare ale propriilor companii, marea majoritate fiind bune numai de aruncat la coș. Dividendele datorate clienței pentru vechiul capital, care fusese vîndut, erau plătite la jumătate de an de către Julian, cu regularitate, din propriu-i buzunar.

— Vrei într-adevăr să faci asta? întrebă el direct. Sînt surprins — se pare că Trișorul a reușit să te otrăvească cu suspiciunile lui blestamate. Desigur, dacă vrei înapoi acțiunile, voi apela la bancă astăzi și ți le voi trimite.

— Nu e vorba de nici o bănuială, zise lordul Frensham stînjenit. Problema esențială este, dragul meu Julian, că am încurcat lucrurile și că vreau să văd cu proprii mei ochi că Ursula este în siguranță. Poate crezi că-i o copilărie din partea mea, dar asta-i situația. Capitalul este depus la banca ta: aș putea trece eu... ?

— Nu cred, zise Julian nepăsător. Nu vreau să-ți reproșez nimic în legătură cu atitudinea ta, unchiule John. Vreau numai să subliniez că n-ar folosi reputației mele dacă ai merge la bancă și ai retrace capitalul care este în grija mea. În tot cazul, nu e nici un

secret la bancă, că eu administrez acest fond în numele Ursulei. Cred că ar fi mai bine să iau eu toate măsurile de remitere a banilor — adică a acțiunilor. De ce te-ai răzgîndit?

— Ei bine, voi fi sincer cu tine, Julian. Îți amintești că între acțiuni erau și șapte sute de acțiuni Blueberg Gold? Sir George Crater, care este șeful acestui sindicat și mi-e prieten... ei bine, m-a sunat la telefon azi dimineață și m-a-ntrebat de ce am vîndut acțiunile Blueberg, care crescuseră între timp cu cîteva lire. N-aveam idee că fuseseră vîndute.

Julian schiță un zîmbet.

— Înțeleg, zise el. N-ai încredere în mine.

Și, pe cînd celălalt era gata să protesteze, el spuse:

— Bineînțeles că am vîndut acțiunile Blueberg. N-am făcut-o în secret. Am cumpărat, în schimb, acțiuni ale firmei West **American** Chartered, care au crescut apreciabil și au un dividend splendid. Din nefericire, au crescut și acțiunile Blueberg, dar asta n-o puteam prevedea.

Bătrînul se domoli, Julian insistă:

— Nu cred că am mai primit vreodată o asemenea lovitură ca cea de astăzi. Ai atins esența lucrurilor. Ești sigur influențat de ticălosul ăla.

Frensham clătină din cap.

— Dacă prin „ticălosul ăla” înțelegi Tony Braid, poți să-ți scoți ideea astă din minte, Julian, îl întrerupse Frensham repede. E puțin probabil că pot fi influențat de un om căruia i-am interzis să vină casa mea. Nu, mă gîndesc numai la Ursula. M-am implicat și eu în cîteva afaceri în City. Se pare că nu sînt tocmai omul potrivit pentru asta, și criza aceasta a companiei Lulanga Oils m-a dat gata.

— Au urcat azi dimineață — bănuiesc că ai aflat.

Lordul Frensham încuviință.

— Am văzut în ziarul de seară — da, Dar foarte puțin — ar trebui să crească cu o liră ca să pot ieși din încurcătură.

Julian îl privi mirat.

— Dar ce ți s-a-ntîmplat? Credeam că știi totul?

Lordul Frensham nu-i răspunse imediat. Privindu-l, Julian observă semnele unei tulburări interioare evidente.

— Am făcut unele speculații riscante la bursă, spuse el în cele din urmă. Nu ți-am spus, firește, deoarece nu voiam să mă simt prost dacă pierdeam și voiam să obțin puțină glorie personală în caz de reușită. Și am pierdut. Când e ziua scadenței?

— Mîine, spuse Julian.

Știa prea bine termenul stabilit.

Frensham se ridică și făcu cîțiva pași de-a lungul și de-a latul camerei, cu bărbia în piept, cu mîinile încleștate la spate, în timp ce Julian Reef aștepta, dar era total nepregătit pentru ceea ce avea să urmeze,

— Cred că e mai bine să-ți spun, zise Frensham în cele din urmă. După ce ți-am expus sentimentele mele înălțătoare în legătură cu banii Ursulei, vei crede probabil că sînt un ipocrit de cea mai joasă speță. Dar nu cele spuse de Tony Braid și nici ceea ce ți-am spus despre vînzarea acțiunilor Blueberg m-au adus aici, ci altceva. Cîndva, Ursula va fi o femeie bogată — tu n-ai cum să știi asta, dar e adevărat. Are investiții cu drept de reversiunie într-o proprietate foarte mare. Vreau oul cel mic din cuiarul Ursulei pentru mine — lucrurile s-au încurcat atît de rău, încît acum trebuie să dau ca garanție acțiunile ei pentru acoperirea unui mandat de plată.

Buzele lui Julian se strînseră ca într-un fluierat, dar nu se produse nici un sunet.

— E chiar atît de rău? întrebă el cu blîndețe.

— Presupun că nu mă poți ajuta, spuse Frensham privind întrebător spre nepotul său.

Julian clătină ușor din cap.

— M-ai prins într-un moment cît se poate de nepotrivit. Am o afacere care în cele din urmă îmi va aduce milioane, dar e puțin probabil că se va materializa pînă în cîteva luni. Pe moment sînt într-o lipsă totală de bani gheață.

Lordul Frensham își continuă rondul agitat.

— Nu știu pe nimeni care mi-ar oferi ceea ce doresc... și Ursula nu s-ar supăra. Sînt sigur că dacă i-aș spune, ea ar fi imediat de acord.

— De ce nu-i spui? întrebă Julian înainte să poată prinde sensul cuvintelor.

— Nu vreau să știe că o duc atît de rău.

Se opri brusc și se-ncruntă.

— Există un om care mi-ar împrumuta bani, zisei el încet, dar, bineînțeles, lui nu-i pot cere.

Tînărul, roșu la față, nu schiță nici un zîmbet.

— Te gîndești la Tony Braid? Ultimul individ pe lumea asta care te-ar ajuta. E tare ca piatra tipul ăla și pariez că va pretinde un „quid pro quo” pe care nu ai fi prea dornic să-l plătești.

— Ce anume? întrebă Frensham repede.

Buzele lui Julian se strîmbară într-un zîmbet nemilos.

— Te-ar surprinde să afli că vîrstnicul domn Braid are planuri în legătură cu Ursula.

Lordul Frensham zîmbi disprețuitor.

— Ai mai spus asta. Nu vorbi prostii. Nu e numai „în vîrstă”, ci destul de bătrîn să-i fie tată.

— Nu tocmai; Julian era într-o dispoziție de o neobișnuită generozitate ca să admită atît de mult. Nu, el nu e destul de bătrîn să-i fie tată; dar e prea bătrîn să-i fie soț.

Frensham se îndreptă spre fereastră în tăcere și privi îndelung strada aglomerată. După un timp, vorbi fără să-și întoarcă capul.

— Îți imaginezi că a cerut-o — oh, prostii. Se întoarce repede. Nu vezi în ce situație sînt, Julian? Am pur și simplu nevoie de acțiunile Ursulei pînă mîine dimineată. Cred că e mai bine să aranjăm transferul lor direct în banca mea.

Julian încuviință, fixîndu-l cu privirea lui hotărîtă.

— Nu mai ai rezerve, chiar nici una? întrebă el.

Era neîncrezător și tare jignit de vestea sărăciei în care se găsea unchiul său. El se simțea ca și cum Frenshan i-ar fi jucat o festă urită.

— Ți am spus că am pierdut, am pierdut și am tot pierdut, spuse celălalt iritat. Își trecu degetele prin părul cărunț, neîngrijit, privindu-și nepotul cu asprime. Un observator neavizat și ar fi putut imagina că era o atitudine de amenințare. Julian Reef știa că bătrînul era supărat pe sine însuși, pe duplicitatea, pe slăbiciunea sa; pe trădarea față de propria-i fiică pe care o iubea.

— Presupun că nu mai e nimic de făcut, zise el încet. Anthony Braid e un om imposibil. N-aș rezista umilinței unui refuz. Nu, cealaltă cale e mai bună — bursa este în creștere. Voi putea vinde un stoc de acțiuni Lulanga și asta va ușura situația. Trimite -mi acțiunile la — nu la bancă, nu. La mine la birou. Dacă vor ajunge la mine dimineată devreme, va fi chiar la timp.

Ieși din cameră salutînd scurt.

Julian rămase nemișcat mult timp, dar în cele din urmă întinse mîna încet și apăsă pe un buton. Domnul Rex Guelder apăru în cadrul ușii și se strecură în birou.

— Ceva nu e în regulă. Am mirosit eu, spuse el. Ce s-a întîmplat?

— Voia acțiunile Ursulei, asta-i tot.

Un zîmbet leneș apăru pe fața olandezului.

— Numai atît, zise el cu sarcasm. Și ce i-ai spus bunului tău unchi? — desigur, nimic! Dacă i-ai fi spus adevărul, nu ar fi ieșit atît de liniștit. Adorabila Ursula. Plescăi din buzele groase făcînd o grimasă. Lui Julian nu-i dispăcea grosolănia lui, stătea rozîndu-și unghiile și privind întristat de-a lungul camerei.

— Dacă planul ăla al tău nu iese, Guelder, ne-am ars! Nu numai unchiul Frensham sau iubita mea verișoară Ursula, dar și alți cîțiva clienți siguri ne-ar face un scandal îngrozitor dacă ar afla că acțiunile pe care ar trebui să le deținem nu există. Ziua în care noua ta mașinărie va funcționa va fi o zi fericită pentru mine.

— Și pentru mine, spuse Guelder, frecîndu-și mîinile, cu fața radiînd de fericire. Nu-ți fie teamă, prietene, îl avem pe cel mai mare expert din țară — un neamț din Dresda. Numai raza Z — e singura care mă necăjește. De îndată ce va fi eliminată — bogăție! Își plesni degetele extaziat. În Greenwich mi se va ridica un monument — cel mai mare om al timpului!

Dar prietenul lui nu-i împărtășea exuberanța.

— În regulă, zise el. Vrei să mă lași în pace?

Șezu mult timp cu capul sprijinit în palmă, mîzgălînd arabescuri fără sens pe tamponul de sugativă, refuzînd a-i răspunde pînă și secretarei. La ora cinci el își puse pălăria și ieși îndreptîndu-se spre biroul mic și neaerisit al lui Guelder. Olandezul examinează ceva sub o lumină puternică și privi în sus.

— Privește asta, prietene. Este oare vreo frumusețe mai mare?

Julian privi cu interes opalul de formă ovală așezat pe o pernă de bumbac — un obiect de foc care-și schimba nuanța cu fiecare mișcare a mâinii: ba verdele adâncului mării, ba o strălucire portocalie, stacojiu din nou, albastru intens și cald și, printre culorile acestea, cite o sclipire aurie.

Julian puse jos piatra

— Un carat pur de cincisprezece livre, insistă Guelder. O asemenea piatră e de colecție, pentru artiști!

— Nu e pentru mine, spuse Julian cu asprime. Trebuie să-l întîlnesc pe unchiul și să-i spun adevărul.

Guelder se holbă la el neîncrezător.

— Să-i spui... că banii s-au dus? Ești nebun.

Julian ridică din umeri.

— Ce-aș putea face? Va afla mîine dimineață. Aș putea să-i spun din noaptea asta.

— Dar te va omori, sau mai rău, te va băga la închisoare! Nu-ți amintești, prietene — vocea lui Guelder tremura de emoție — ce ți-a spus chiar în camera asta a ta? Că l-ar închide și pe propriul lui frate dacă l-ar înșela. Asta a fost cu subînțeles. Eu știu, cunosc oamenii!

Julian se întoarse spre el.

— Îmi poți sugera o cale mai plăcută de a ieși din asta? i-o trînti el.

Fața olandezului deveni palidă gîndindu-se la posibilitatea că toată truda și cercetările lui fuseseră în zadar și că acest experiment sublim nu va mai fi niciodată dus pînă la finalizarea lui logică. Era speriat. Fața îi deveni din ce în ce mai roșie; gîtul păru că i se umflă. Mai bine orice decît asta.

— Procură bani... Caută-l pe Braid ăla. El e bogat.

Dar Julian nu-l mal asculta. Probabil unchiul său, el însuși ajuns la capătul puterilor, va înțelege... îi va spune de „marele plan” și de milioanele care le vor reveni.

Ieși încetișor, atît de cufundat în gînduri încît ajunsese la mijlocul străzii Queen Victoria fără să-și dea seama că plecase de la birou.

Domnul Rex Guelder nu plecă decît la o oră după șeful său. I se aduseseră ziarele de seară și le consulta în tihnă; făcu anumite însemnări într-un carnețel negru pe care-l purta în buzunarul interior și de existența căruia Julian nu avea habar. Cînd termină însemnările și calculele ieși în stradă cu un zîmbet satisfăcut pe fața-i rotofeie, deoarece sorții fuseseră de partea lui. Deși intenționase să meargă pe drumul spre casă, el o luă, de fapt, spre West End și nu părăsi acel loc decît după două ore.

Locuia, dintr-un motiv numai de el știut, departe, în Greenwich, pe o stradă paralelă cu riul. Clădirea, blocată între două fabrici vechi, una din ele abandonată, era o casă dărăpănată, avînd în față un perete alb, înalt, străpuns de trei fereștruci ce dădeau într-o străduță. Parterul fusese cîndva un depozit de bunuri și era folosit acum ca garaj și magazie pentru bărci, aranjat de domnul Guelder însuși. Aici își ținea el un automobil sport de o formă destul de urită, murdar de praful și noroiul ce se adunaseră într-o lună de călătorii.

Mașina era curățată tot la patru luni; nu trecea nici o noapte fără ca domnul Guelder să verifice motorul cu multă grijă. Mașina asta era folosită în călătoriile de week-end la Newburg și el îi acorda un interes deosebit.

Nu era un garaj propriu-zis; pereții erau plini de umezeală și el trebuia să-și păstreze bidoanele cu petrol într-o ladă de fier din cauza șobolanilor al căror chițăit nocturn nici nu-l mai auzea. Aceștia veneau de pe malul riului în colonii, în unele nopți; odată își găsise scaunul de piele al mașinii făcut fișii.

Pînă cînd își cumpără trei pisici albe și le antrenează în așa fel încît una dormea în mașină; o fantomă monstruoasă cu ochi mari și verzi ale cărei țipete le făceau pe suratele ei să se repeadă în pivniță.

La etajul de deasupra era apartamentul în care locuia el. Trei camere mari, sărăcăcioase, mobilate complet, care dădeau spre riul. Dacă deschideai fereastra sufrageriei vedeai un debarcader în ruină, sprijinit de stîlpi ce se clătinau ciudat de tare, sub greutatea pe care abia o mai suportau. Pe sub planșeul debarcaderului se vedea nămolul Tamisei în timpul refluxului și apa murdară și involburată cînd era flux. Vizavi de fereastra sa, vapoarele mari

nemțești și alte ambarcațiuni își aruncau ancora; mai departe, șalupe de șindrilă cu pînze arcuite, cu catarge înalte cu fanioane fluturînde formau a priveliște măreață pentru cei ce iubeau marea și apele comerciale întinse așa cum le iubea Rex Guelder.

El avea o servitoare, o olandeză îndesată, destul de bătrînă. De la un capăt al anului la celălalt, locuiau în aceeași casă, dar nu-și vorbeau unul altuia decît cînd era necesar. Nu-și mai spuneau nici „Bună dimineța”. În fiecare lună, domnul Guelder îi plătea bătrînei în bani englezești și chiar în aceeași zi ea mergea legănîndu-se la poștă și-i trimitea pe toți, exceptînd ceva mărunțiș, nepotului său din Utrecht.

Camera de zi, care era în același timp biroul și biblioteca, era o încăpere lungă ce se întindea din față pînă în spatele casei și era binecuvîntată cu una din cele trei ferestre. Camera era zugrăvită într-un portocaliu strălucitor și toate ușile, chiar și cea metalică, care comunica cu „fabrica”, erau roșii. Covorul viu colorat, întins în mijlocul camerei, mobilierul de stejar lăcuit și cîteva tablouri de Rembrandt pe perete dădeau o notă veselă apartamentului. Mai era un vas chinezesc cu trandafiri și vreo jumătate de duzină de vase cu lalele minunate. Lalele erau veșnic înflorite, deoarece erau artificiale, dar modelate cu atîta pricepere încît numai cei ce le atingeau își dădeau seama că petalele sclipitoare erau de sticlă.

Pe covor se găsea un birou masiv de stejar, la care stătea el. De mai mult timp era adîncit în contemplarea a două obiecte obișnuite pe care le achiziționase în timpul celor două ore cît a stat în West End.

Și, pe cînd le privea printr-o lupă puternică, dinții lui albi, neregulați, se etalau într-un zîmbet de pură încîntare. După cîtva timp el le împături și le închise într-un seif învechit dintr-un colț al camerei. Căzu pe gînduri cîtva timp, după care scoase o mapă dintr-un sertar, desfăcu banda și puse hîrțile pe birou, unde puteau fi privite cel mai bine. Erau fotografii, păstrate cu mare grijă domnul Rex Guelder, reprezentînd pentru el ceva mai mult decît o pasiune.

Julian Reef ar fi fost uluit dacă l-ar fi văzut, Ursula Frensham ar fi crezut că nu e în toate mințile dacă și-ar fi văzut propriile fotografii, mîngîiate și ordonate cu atîta tandrețe.

Se tolăni în fotoliul de pluș, uitîndu-se cînd la una, cînd la cealaltă, cu miinile încleștate pe pupitrul din față, avînd o privire exaltată în ochii micșorați. Freda, servitoarea, intră aducînd cina, văzu pozele și buzele ei îmbătrînite se strimbară:

— Asta-i cea mai mare nebulie, dintre toate, zise ea, întrerupînd tăcerea ce durase aproape două săptămîni. Cînd vă văd în halul ăsta, domnule, mă doare sufletul. Nu vă mai amintiți de orașul Amsterdam, întrebă ea semnificativ, și nici de ținutul Batavia?

El nu-și ridică privirea de pe fotografii.

— Erau niște timpite, fetele alea, Freda. Obiecte de distracție pentru un mare om de știință. Vrei să-i refuzi puțină fericire, vrăjitoare bătrînă?

Freda își trase un scaun spre măsuță și pufni:

— În Batavia i-au spus „crimă”, dar nimeni nu știe cine a înecat-o. În Amsterdam a fost „sinucidere” pînă cînd medicul a chemat poliția și le-a arătat sforcica subțire din jurul gîtului.

Domnul Guelder zîmbi ca și cum i s-ar fi făcut un compliment.

— Vai! Ce amintiri neplăcute ai, Freda!

Un observator imparțial ar fi sesizat că el nu era nemulțumit și nicidecum agitat de aluziile femeii. Nici nu era cazul, deoarece nu se făcuseră arestări; nu fusese scandal public. Rectorul universității la care el predă chimie și electricitate îl chemase doar și îi spusese că prezența lui în universitate nu mai era dorită. Dar bine, decanul ăla era german de origine, puternic și sentimental; el văzuse numai ce frumoasă era Maria, chiar moartă, și nu-și dăduse seama ce belea putea fi pe capul cuiva.

În ceea ce privește aventura din Batavia, domnul Guelder era chiar mirat că nimeni nu-și amintise ceva împotriva lui.

Bătrîna a fost neobișnuit de vorbăreată astă-seară. El credea că băuse. Numai cînd era cherchelită vorbea atît de mult.

— Toată nerozia asta, roțile astea, recipientele și scînteile electrice — cînd se vor sfîrși, domnule Rex? Nu veți descoperi niciodată nimic. Deși încercați. Și dacă ați reuși și ați avea mulți bani, ar intra în buzunarele celor de la pariuri. Ah! Sînteți absurd și eu, la fel!

— Ești beată, îi zise calm Rex. Îți dau casă, masă și bani ca să-i trimiți studentului tău, care nu e bun de nimic, și dacă n-aș fi eu, ai muri de foame pe străzi.

Ea mormăi ceva despre sosirea lui acasă târziu. Îi plăcea ca bătrîna Freda să vorbească uneori; nimeni nu-i vorbea în olandeză, doar Freda. Erau sute și mii de olandezi în Londra, dar Rex nu se întîlnise niciodată cu ei, de teamă că l-ar privi bănuitori și ar vorbi de Maria, care a fost găsită moartă în canal, cu o sfoară de plastic în jurul gîtului pe care, după cum spusese el atunci, ar fi putut chiar ea singură să și-o pună.

Adună pozele tandru, cu mîna, le puse înapoi în mapă și o închise. Pornită cum era, Freda ar fi fost în stare să le ardă. El își termină cina, întoarse cheia în broască și trecu în fabrică prin ușa roșie de metal.

Era o încăpere lungă cu o pardoseală neregulată, înclinată într-o parte și ridicată în cealaltă. Cînd aprinse lumina, deasupra, prin tavan, se vedeau grinzile și partea interioară a acoperișului cu țigle roșii. Era multă lumină aici, deoarece avea nevoie de energie ca să manevreze motoarele mici și mari cu care era dotată fabrica. Cele mai mici dintre acestea erau așezate pe o banchetă, aparate bizare, obișnuite doar pentru electricieni și fizicieni; roți pivotante, bobine cu sîrmă verde, tuburi de sticlă în spirală încărcate cu mercur, ce arătau ca niște barometre enorme. La capătul celălalt al camerei, pe o platformă joasă, solid construită, se găsea o mașinărie care nu putea fi înțeleasă fără o examinare atentă. Avea condensatori ciudați, bobine, tuburi de sticlă, care la apăsarea unor butoane se colorau în roz și albastru, și sub un indicator cu capătul ascuțit, legat cu sîrme groase de celelalte părți ale aparatului, se găsea un cadru pătrat de agat negru, cu o adîncitură mică cît o farfurioară.

Își trase un scaun spre bancă, apăsă pe mai multe butoane și, în timp ce mașina bîzîia și pulsa, își scoase o țigară din buzunar și și-o aprinse. Apoi își potrive ochelarii cu lentile groase pe nas și refăcu pentru a suta oară marea lui experiență. Pe obiectul pe care-l fixase în adîncitura agatului țîșni un șuvoi subțire de scînteii pocnitoare. Atinse alt buton; o lumină verde săgetă dintr-o fisură,

aproape invizibilă, a unui disc de oțel, căzînd perpendicular pe placa de agat.

Fumă mult pînă cînd camera deveni cețoasă; din cînd în cînd el învîrtea butoanele, luînd obiectul cu o pensetă, îl examina atent cu o lupă puternică. Se făcu aproape miezul nopții cînd se întinse și, ridicîndu-se, observă doi ochi verzi urmărindu-l din capătul întunecat al fabricii. Fluieră și o pisică mare, albă, veni spre el, așteptînd parcă să fie mîngîiată. Cînd se întoarse în camera cealaltă, pisica stătea tolănită în fotoliul său.

Domnul Guelder bău o gură de apă și se culcă; în timpul nopții cele două pisici obișnuiau să doarmă la piciorul patului său, deschizîndu-și ochii verzi, luminoși, la cel mai slab chițait sau mișcare de după lambriurile putrezite ale camerei.

6

Anthony Braid se așezase singuratic la cină. Masa fusese pusă cu aceeași atenție ca și cînd el ar fi așteptat pe cei mai distinși vizitatori. El însuși stătea în capul mesei într-un sacou de seară, deși nu avea intenția de a ieși. Îl invitasese pe antrenorul său la cină, dar acesta scăpase trenul din Newmarket și îi telefonase că va mînca undeva în drum spre el. Veni la nouă și jumătate, cerîndu-și scuze, un bărbat tras la față și bronzat ca unul ce-și petrecea mai tot timpul în aer liber.

— Nu m-am mai oprit să mă schimb, se scuză el, cînd servitoarea îi așeză scaunul. L-am cumpărat pe cel de doi ani, dar vreau să vă spun, domnule Braid, că nu țin la el în mod deosebit. A avut trei ieșiri anul acesta și, deși și-a demonstrat valoarea într-una din ele, antrenorul e sigur că-i prea sălbatic.

Braid zîmbi și își turnă un pahar de porto.

— Toți caii sînt sălbatici dacă nu-i înțelegi, zise el. Am întîlnit în viața mea numai doi cai cu adevărat sălbatici, și pot să jur că Quintil nu face parte din categoria asta.

Domnul Sanford făcea antrenamente în Beckshire, la cîteva mile de Newbury; după ce servitoarele plecară, Sanford avu multe

de spus despre grijile lui zilnice. Anthony Braid îl asculta atent, dar nu se ostenea să-i răspundă.

— Apropo, d-le Braid, a apărut o nouă iscoadă la alergări. Nu știu ce-i de făcut cu el. Apare, de obicei, sîmbăta și duminica dimineța. Nu e unul din cei obișnuiți — îl văd numai în week-end și nu pare a fi preocupat de antrenamente. Are o casă în apropiere. Îți amintești de clădirea aceea roșie, veche — trebuie să aibă vreo sută douăzeci de ani — era cîndva casă parohială și mai apoi i-a aparținut morarului. Nu e mai mare ca un șopron... pe dreapta drumului cum vii dinspre Newbury.

Pe Anthony nu-l prea interesau iscoadele și nici casele vechi, dar din politețe îi spuse că-și amintea locul.

— N-am nici cea mai vagă idee ce-ar putea căuta omul ăsta acolo sau ce încearcă să afle— cred că-i neamț.

Anthony Braid făcu ochii mari.

— Neamț?

— Poate. Nu sînt sigur, spuse prudent dl. Sanford. Ceilalți antrenori au obiectat văzîndu-l că le spionează caii. Eu cred mai degrabă că iese să se recreeze cîteva minute, deși nu poți ști niciodată la ce jocuri se pretează iscoadele astea. Îmi amintesc acum cîteva ani...

— De ce crezi că e neamț! întrebă el.

— După nume, spuse domnul Sanford, sună a nume nemțesc — Rex Guelder.

Domnul Tony Braid se ridică.

— Rex Guelder, vrei să spui? Ești sigur? Cum arată? — cu fața rotundă, cu ochelari și mustăcioară?

— L-ați descris exact, Este neamț, nu-i așa?

— Olandez, spuse Braid, rezemîndu-se pe scaun. Nu mai era plictisit ori pasiv. Ai mai văzut pe cineva acolo, jos, la el acasă.

— Un singur om trece pe acolo, spuse dl. Sanford. Cred că-i bogat. Are o mașină bună.

— **Așa mai tînăr**, îi sugeră Anthony. Cu fața roșie și păr castaniu.

Sanford încuviință.

— Țasta-i tipul. Nu vine des. L-am văzut o dată sau de două ori — mai bine zis, i-am văzut mașina parcată în curte.

Tony Braid era dus pe gînduri. Îl cunoştea pe Rex Guelder, dar numai ca pe un fel de „factotum” nepriceput al vicleanului Julian Reef. Nici măcar nu-şi dăduse seama că Julian se interesa de cursele de probă.

— Probabil e o întîmplare că era acolo, zise el, dînd glas gîndurilor. Nu cred că pe domnul Guelder îl interesează cursele. Trebuie să vină la mine un prieten, pe la ora zece.

De abia rosti aceste cuvinte că sună soneria şi cîteva secunde mai tîrziu fu anunţat vizitatorul. Domnul Elk, înalt şi slab, cu capătul unui trabuc în colţul gurii, intră alene în cameră, îl salută pe Tony, îi aruncă o privire piezişă antrenorului înainte să se așeze. Se uită în jur prin cameră la maeştrii de pe pereţi, la tapiseriile inestimabile şi buzele i se strîmbară într-un surîs batjocoritor

— Aşa-mi închipui eu un cartier sărac.

Tony împinse spre el o cutie cu ţigări de foi şi el îşi alese cu mare grijă o Corona.

— Țigările de foi sînt slăbiciunea mea, spuse el, am obiceiul asta din America.

Muşcă din capăt, aprinse tutunul şi trase voluptos.

— Sînt predispus spre corupţie şi mită, spuse el. Ce aveţi în butelia asta, d-le Braid? Parcă-i cerneală roşie... porto, nu-i așa?

Îşi turnă

— Băutura şi fumatul constituie ruina micii burghezii — şi pariurile, adăugă el. Se spune că Barley Tor, calul d-voastră, va cîştiga Cupa Steward. Mă-ndoiesc.

— Domnul Sanford vă poate spune mai multe despre asta, spuse Tony.

— Ştiam că e domnul Sanford — i-am văzut poza în ziar, zilele trecute — un ziar clasa-ntîi. Plin cu poze de oameni ce apar la curse: Lord Acesta şi Lady Aceea. Onorabila d-nă Cineva cu Onorabilul domn Altceineva. Asta-i ce numesc eu clasa-ntîi. Nu că Barley va cîştiga Cupa Steward — tocmai schimbă subiectul cînd Tony îl întrerupse.

— Cunoşti multă lume de la curse, nu-i așa, Elk?

Elk aprobă.

— Îl cunoşti pe unul numit Rex Guelder — un olandez?

Spre mirarea lui, Elk încuviință din nou.

— Pe Systematic Samuel. Da, îl știu, e individul care-și face singur comisioanele. Nu există figură mai mare ca el.

— Dar, te-nșeli sigur! obiectă Braid. Omul la care mă gândesc eu este...

— Director general adjunct al domnului Julian Reef, milionar parvenit, spuse Elk; și nu greșesc niciodată, domnule Braid. E practic imposibil să greșesc. Se-ntîmplă să-l cunosc deoarece unul dintre agenții de pariuri, care se consideră prieten cu mine, Isadore Wayne, m-ai întrebat dacă-l cunosc pe olandezul ăsta sărac; era trecut în registrul său pentru trei mii de lire. Wayne este un om care știe să aștepte și nu se plînge niciodată.

Antrenorul și proprietarul schimbă priviri semnificative.

— Mai vreau să vă spun ceva, Guelder m-a pus pe urmele acestui cal al d-voastră fără valoare, Barley Tor. El a pariat pe el la Wayne.

— Înseamnă că el într-adevăr „spionează”, interveni Sandford. Era pe teren cînd l-am alergat pe Barley Tor zilele trecute.

— De ce-i spuneți Systematic Samuel? întrebă Braid.

Dl. Elk oftă.

— Dacă urăsc ceva pe lumea asta, atunci asta e, să dau explicații, domnule Braid, spuse el. Așa l-a numit bătrînul Wayne deoarece pariază pe cai după un anumit sistem. Se pare că Guelder ăsta face parte din lumea științei. A fost profesor sau așa ceva, dar a intrat într-o încurcătură acum cîțiva ani și a părăsit în grabă Amsterdamul — sau, poate, Rotterdamul. Știu că a fost și „damă” în chestia asta. Poliția olandeză nu ne-a solicitat informații, presupun că fata nu era cunoscută. Era prietena lui și a murit subit. Îneacă. Unii spuneau că s-a sinucis, dar nu prea mulți. În orice caz, Guelder e un om deștept. Se spune că își petrece timpul căutînd... asta — cum îi spune — al vieții.

— Elixirul vieții? spuse Tony zîbind.

— Țasta-i cuvîntul, elixir. Nu știu ce înseamnă, dar sună frumos. Și apoi i-a venit ideea trăznită că poate descoperi ceva care ar transforma plumbul în aur. Sînt destul de mulți în Dartmoor care au făcut aceeași descoperire și și-au pierdut timpul degeaba.

Astea erau într-adevăr informații pentru Tony Braid. Îl știa pe Guelder din vedere, vorbiseră o dată sau de două ori, dar roșcovanul olandez nu făcuse nici măcar o dată vreo aluzie la cai. La cele spuse de Tony, domnul Elk zîmbi compătimitor.

— Nimeni nu face caz de năravurile lui, zise el, în afară de jucătorii de golf. Tipul ăsta, Guelder, ca jucător, e mare figură. A pierdut mii.

Tony se alarmă puțin. Nu ținea la Julian Reef, dar în sinea lui era mulțumit că tînărul roșcovan nu știa nimic de slăbiciunile prietenului său; din cîte știa, nici Guelder, nici Reef nu-și puteau permite să piardă mii de lire pe săptămînă; și dacă risipa asta continua însemna că cineva avea s-o pățească. Îl cunoștea destul de bine pe Julian ca să-și dea seama că, în ciuda unei prosperități afișate, el era aproape de limita prăbușirii și o criză în afacerile lui Julian i-ar fi afectat pe Frensham și pe Ursula.

Din acest motiv știrea era neliniștitoare. El nu punea la îndoială cele spuse de Elk nici măcar o secundă. Detectivul ăsta slăbănog era o mină de informații privind subiectele cele mai greu de crezut. Eșecul lui în susținerea unor examene de calificare îl obligaseră să ocupe același post, ani la rînd, dar asta, probabil, i-a favorizat cunoașterea mai multor oameni și lucruri decît dacă ar fi reușit să promoveze și ar fi fost „surghiunit” într-un birou oarecare. A cules întîmplări despre bărbați și femei cu asiduitate și o rîvnă fanatică pe care alții le dedică colecționării de timbre. Și memoria lui era uimitoare. Nu-și putea aminti — cum adesea spunea — data exactă în care regina Elisabeta a trecut în revistă armata sa din Tilbury, dar știa precis unde a căpătat Johny, deținutul, cicatricea cea lungă din ceafă sau de ce murise atît de subit un membru al guvernului. Multe dintre secretele păstrate cu strictețe de către proprietari care credeau că fuseseră îngropate în lăzile negre din birourile avocaților, îi erau atît de cunoscute încît aproape le uitase. Aproape — dar nu de tot; putea scoate din cotloanele minții lui, în momentul în care era nevoie, cele mai groaznice detalii ale unor aventuri romanțioase vechi, nebunii uitate, escrocherii pe jumătate neterminate.

— Îl cunoști pe lordul Frensham? întrebă Tony.

Elk răspunse afirmativ.

— Prieten de-al d-voastră, nu? Bun băiat, dar falit. Am fost în strada St. James zilele trecute să cer informații despre niște indivizi dubioși și am trecut pe la biroul lui. Pariez că nu știți că are un birou pe strada St. James.

Tony zîmbi larg.

— Asta-i unul din lucrurile pe care le știu, spuse el. Lordul Frensham avea o serie de afaceri pe care le conducea de acolo.

Elk nu se arătă stingherit.

— Credeam că nu știți. Dar pariez că nu știți povestea apartamentului pe care-l deține — cel puțin era apartament cîndva.

Înainte ca Tony să poată răspunde, ușa se deschise și apărură servitoarea. Braid auzise telefonul și era pregătit să răspundă. Știa că era un telefon important pentru că fata avea dispoziție să nu-l deranjeze altfel.

— Domnișoara Frensham, domnule.

Braid intră repede în biroul său și ridică receptorul.

— Tu ești Tony?

Vocea Ursulei era iritată, puțin speriată, crezu el, și inima îi tresări.

— Poți să vii pînă aici, te rog? Tata n-a venit la cină. Cred că s-a întîmplat ceva groaznic.

— Voi fi acolo în cinci minute, spuse el. Nu fi îngrijorată. Nu-i prea tîrziu, nu-i așa?

— Nu, numai că m-a rugat să stau acasă pentru el. Doresc să-i gătesc ceva.

Tony Braid reveni la musafirii săi, îi ceru scuze lui Sandford și peste cîteva minute el și Elk se îndreptau spre Hampstead cu mașina.

— Ce i s-a întîmplat lui Frensham? întrebă Elk.

— Nimic deosebit, spuse Tony evaziv.

— Ceva nu e în regulă dacă d-ra e îngrijorată că Lordul Frensham n-a ajuns acasă.

Puțin mai tîrziu.

— Pot să-ți și spun, Elk: mi-a fost prieten bun și știu că poți fi discret. Frensham a dat de bucluc. Chiar înainte de cină în astă-

seară, m-a sunat și m-a-ntrebat dacă pot să-i împrumut șaptezeci și cinci de mii de lire.

Elk fluieră.

— Și, bineînțeles, i-ai spus că nu, zise el. Sînt de acord. Dacă aș primi înapoi toți banii pe care i-am dat împrumut, aș fi un om bogat.

— Bineînțeles că am spus da, zise Tony liniștit. De fapt am trimis cecul printr-un curier la el la birou.

— Atunci de ce nu mergem la birou, mai întii? întrebă Elk.

Tony clătină din cap.

— L-am sunat la o oră după trimiterea banilor să-l întreb dacă suma îi ajungea și nu a răspuns.

— Cecul a fost predat?

Elk deveni interesat.

— Da; am verificat, i-a fost înmînat lui Frensham.

Elk nu mai întrebă nimic, imediat ajunseră și o găsiră pe Ursula așteptîndu-i pe pasajul din fața casei. Tony opri mașina și se dădu grăbit jos. Elk apăru în cadru, pe neobservate.

Cînd Tony luă mîna fetei, simți că aceasta tremura.

— De ce-ți faci probleme? De ce ești așa speriată, draga mea, spuse el, bătînd-o ușurel pe umăr. Eu ar trebui să fiu îngrijorat — tatăl tău mi-a spus să nu mai calc pe proprietatea lui, și iată-mă aici, ținîndu-i fiica de mîna, fără rușine.

— Tony, zise ea, în șoaptă, e aici Julian. A venit acum un sfert de oră. A spus că a trecut pe la tata pe la birou, dar că nu i-a răspuns.

— Julian aici? zise Anthony cuprins de panică. Foarte ciudat: va trebui să apelez la unul dintre artificiiile mele renumite și să fiu amabil cu el.

Orice îndoială ar fi avut privind atitudinea lui Julian aceasta se risipi deîndată ce pătrunse în casă. Tînărul cel roșcat se plimba de colo-colo prin holul mare și se-ndreptă spre el cu un surîs prefăcut.

— Îți datorez scuze, Braid, spuse el. Nu-ți port pică pentru croșeul ăla stîng.

Și apoi continuă pe un ton mai serios:

— Sînt îngrijorat din cauza lui Frensham. A fost pe la mine, la birou, azi după amiază, și am avut o discuție foarte deschisă despre acțiuni. Dorea să-i transfer capitalul Ursulei pe care-l aveam în păstrare. De fapt, acțiunile respective îi fuseseră transferate cu trei luni în urmă. Era neobișnuit de agitat încît m-am gîndit că era bolnav. Aș fi sunat-o pe Ursula, dar n-am vrut s-o tulbur.

Se aflau în salon: era o seară foarte caldă și Tony trase concluzia că ferestrele franțuzești erau deschise după legănarea draperiilor ce le acopereau.

— Am trecut pe la biroul lui, continuă Julian, dar nu mi-a răspuns nimeni, așa că am venit aici.

— Lucrează atît de tîrziu, de obicei? întrebă Tony.

— Foarte des, răspunse Ursula. A stat acolo seară de seară în ultimul timp — cred că era îngrijorat din cauza Companiei Lulanga. N-aș fi fost neliniștită de întîrzierea lui, dar el este atît de punctual la întîlniri și chiar el m-a rugat să fiu aici la opt și jumătate. Am renunțat la un spectacol de teatru deoarece zicea că e important.

Tony își scărpină barba gînditor, fixîndu-l cu privirea pe Julian Reef.

— Voi merge pe strada St. James să văd ce anume îl reține, zise el încet.

— Dacă vrei, merg cu tine, se oferi Julian.

Dar Tony clătină din cap.

— Nu e cazul; sînt cu un prieten, e prin curte pe undeva — inspectorul Elk; trebuie să fi auzit de el.

— Elk?

Chiar și Ursula sesiză schimbarea tonului; deveni brusc aspru și supărător. Aproape că a strigat numele.

— Elk? Individul ăla înalt... oh ,da. Îl știu. E aici? Ciudat!

Fața lui deveni din roșie, albă și din albă, din nou roșie.

— Da, l-am întîlnit. O pasăre ciudată de la Scotland Yard care vorbește mereu despre educație. Deci n-ai nevoie de mine.

Cînd Anthony ieși în stradă, îl găsi pe Elk sprijinit de mașina sa, cu un trabuc între dinți.

— Domnișoara Frensham este îngrijorată de absența tatălui său. Mă duc pînă la el, la birou.

— Știu, zise Elk, urcînd în mașină. Individu' ăla, Reef, m-a făcut hareca-parcea, dar cînd zice că nu vorbesc decît despre educație, minte de stinge.

— De unde știi ce-a vorbit, întrebă Tony uimit.

— Am ascultat la fereastră, spuse calm, domnul Elk. Găsesc că asta-i una dintre cele mai bune metode de a aduna informații — ascultînd și nezingînd nimic. Ce spunea despre niște acțiuni și un cec? Mare tip e Reef ăla — gîndește în milioane, discută în zeci de mii și plătește în măruniș.

Cînd ajunseră la clădirea în care Frensham își avea biroul, ei descoperiră că ușa era închisă; Anthony s-ar fi întors la Hampstead, dacă inspectorul n-ar fi insistat să mai facă o încercare de a intra.

— Trebuie să fie un îngrijitor în clădire și cîteva femei care curăță birourile — știu asta sigur. Bate în ușă.

Tony execută dispozițiile și după cîtva timp fu răsplătit. O femeie de serviciu întredeschise ușa și cînd se arătă domnul Elk și-și declină profesia, îl lăsă înăuntru cuprinsă de neliniște.

— Nu, d-le, n-am fost în biroul lordului Frensham, zise ea. E ceva foarte ciudat: avem toate cheile, dar nu se potrivesc la ușa lui. Colega mea zice că e încuiată pe dinăuntru.

Urcară la etajul al doilea și femeia le arătă că ușa nu putea fi deschisă nici cu cheia. Era o ușă de birou obișnuită; partea superioară era din sticlă opacă cu inscripția „Societatea pe acțiuni Lulanga Oils”.

— În situația asta, zise domnul Elk, totul ese scuzabil — împrumută-mi mătura, mătușico!

Femeia îi dădu o perie cu coada scurtă și la dispoziția acestuia se retrase ca să nu fie atinsă de cioburi. Din două lovituri spulberă ochiul de geam și domnul Elk, scoțînd un ciob de sticlă, își introduse mîna și trase zăvorul. Apoi îi înmînă femeii peria cu un zîmbet larg.

— Puteți merge jos. Dacă vom avea nevoie de dumneavoastră vă vom chema, spuse el și femeia, fără voia ei, sesizînd misterul, coborî la etajul inferior.

— Sper că nu sînteți prea sensibil, zise Elk, pentru că el văzuse deja...

Un declic, și lumina se aprinse. Frensham stătea întins peste birou, cu capul culcat pe brațe; sugativa albă era pătată cu roșu și în mîna albă întinsă pe birou ținea încleștat un revolver.

7

Numai vocea lui Elk îl trezi pe Tony Braid la realitate.

— Vedeți la telefonul de colo. Cereți să vă dea poliția; spuneți-le că este un mort aici și că trebuie să-l trimită pe medicul secției.

— Mort? șopti Tony. Doamne Dumnezeule!

Elk se uită întrebător spre cel împușcat și văzu hîrtia. Nu era pe tampon ci puțin mai la o parte.

Detectivul o ridică și citi încruntat cîteva rînduri.

— Cunoști scrisul?

Tony încuviință. Era al lui Frensham, fără nici o îndoială. Cu mintea răvășită, el citi mesajul fatidic.

„De ani de zile m-am angajat în speculații nesăbuite. Mărturisesc că am luat bani care nu erau ai mei, amănunte despre toate astea sînt prezentate mai jos. Nu mai are rost să trăiesc...”

Aici scrisoarea se întrerupea brusc.

— E scrisul lui Frensham? întrebă Elk din nou.

— Cu siguranță, spuse Tony șoptit, privind ca vrăjit spre trupul nemișcat.

Văzuse moartea în forme diferite, tragicul în aspectele lui cele mai oribile, dar corpul acela prăbușit avea ceva groaznic.

În timp ce Tony telefona, detectivul merse spre fereastră, o împinse și, aplecîndu-se în afară, lumină cu lanterna în ambele direcții. Trase fereastra și prinse zăvorul.

Lîngă birou se găsea un coș cu bucățele de hîrtie rupte pe fund. El îl răsturnă pe măsuța de telefon și începu să-i trieze conținutul.

— E clar că a primit scrisoarea și cecul tău, zise el după cîtva timp.

El îi arătă grămăjoara de bucățele de hîrtie pe care le separase de celelalte.

— Uite cecul, făcut bucățele — cel puțin așa cred — că-i al tău.

Înainte de a aranja bucățelele roz, el știu că ele formau cecul pe care-l trimisese.

— Acestea o să le păstrăm.

Elk luă un plic din suportul de pe birou și puse bucățelele cu grijă în plic. Și scrisoarea, și plicul.

— Se pare că a fost rupt bucățele nedeschis.

Medicul secției sosi într-un sfert de oră și făcu o examinare scurtă. Frensham murise fulgerător.

— Acum cred că trebuie să faci cea mai neplăcută treabă, spuse Elk.

Tony fu de acord și coborî scările îndreptîndu-se spre Hampstead să-i ducă vestea Ursulei.

O găsi așteptîndu-l în ușa casei și o singură privire aruncată spre chipul ei îl convinse că, pe anumite căi, aflase deja și că partea cea mai neplăcută a obligației lui fusese anticipat îndeplinită.

— Intră, Tony.

Era palidă, dar avea o voce liniștită.

— Domnul Elk m-a sunat — nu mi-a spus totul, dar cred că pot ghici. E mort?

Tony încuviință.

— Ce groaznic! Își duse mîinile la ochi și se-nfioră. Julian știe?

— El nu-i aici? întreba Tony surprins.

Ea clătină din cap.

— Nu; tocmai plecase cînd a telefonat domnul Elk. I-am spus ce bun fuseseși cu tata... adică, despre banii pe care i-ai trimis astă-seară...

Anthony privi uimit spre gura ei.

— De unde știi că i-am trimis bani?

Ea nu-i răspunse pînă cînd ajunseră în sufrageria lambrisată și închiseră ușa.

— Tata mi-a spus că avea necazuri și că te rugase să-l ajuti. Îmi spusese asta la telefon, astă-seară mai devreme.

— Dar tu nu știai că...

— Te cunosc bine, Tony, zise ea încet. Dacă ți-ar fi cerut bani, știam că i-ai fi trimis. El nu era foarte sigur că ai face-o, dragul de el. Mi-a spus să fiu aici la opt și jumătate în caz că nu-i dai banii, dar că se va întoarce oricum pînă atunci.

Era foarte liniștită și plină de curaj.

El nu dorea s-o mai supere, discutînd despre bani în seara aceea și fu surprins cînd ea deschise subiectul:

— Crezi că banii mei s-au dus? întrebă ea, foarte calm. N-am discutat niciodată asta cu tata, continuă ea. El era extrem de dificil și sensibil. Dividendele îmi veneau de fiecare dată la jumătate de an și am la bancă o sumă apreciabilă.

— De cît timp îți administrează averea?

— Nu știu. E o noutate pentru mine, și destul de surprinzătoare, că Julian îi transferase toate acțiunile mele. Măntreb dacă mă consideri fără suflet că discut asta acum, spuse ea. Îți dai seama, Tony, că ai o mare răspundere?

El o privi fără să înțeleagă.

— Ce anume? o întrebă.

— Ești administratorul averii tatălui meu. El nu a modificat niciodată testamentul făcut cu ani în urmă. Ți-a amintit de el azi-dimineață, cînd era atît de furios zicînd că va face un alt aranjament. Cred că intenționa să-l pună pe Julian în locul tău. Tony, ție nu-ți place de Julian, nu-i așa?

— Nu țin la el prea mult, dar în momentele acestea deosebite, nu vreau să fac lucrurile mai grele discutînd despre propria-mi antipatie.

— Mie îmi place, spune ea; e teribil de stăpîn în felul său; dar partenerul lui, sau ce i-o fi, e oribil.

— Guelder? întrebă Tony repede.

Ea încuviință:

— N-aveam idee că-l cunoști.

Ea nu răspunse și el nu insistă. Asta era o descoperire nouă și remarcabilă. Simți că era ceva în spatele acelei referi întâmplătoare la confidentul lui Julian Reef, o aluzie timidă pe care numai o minte sensibilă o putea înregistra.

Era două și jumătate, dimineața, când Elk trecu pe la Tony pe acasă. Îl găsi îmbrăcat într-un halat de mătase, un fapt asupra căruia comentă imediat.

— Păcat că nu sînteți îmbrăcat; mă gîndeam să vă rog să-mi faceți hatîrul să dăm o raită prin strada St. James. Cum se simte domnișoara...?

— Am convins-o să stea cu niște prieteni în Hampstead, noaptea asta, spuse Tony și Elk aprobă îndelung în ce privește plecarea mea în strada St. James, îți sînt recunoscător — oricum nu prea pot dormi.

Era îmbrăcat pe sub halat, în afară de haină și pantofi pe care și le puse în timp ce Elk îi relata ultimele întâmplări.

— L-am interogat pe băiatul care a dus cecul. E o treabă cu tîlc. A ajuns la birou pe la opt fără un sfert și ușa biroului era încuiată. Frensham nu-i deschise, dar îl întrebă cine este și-i ceru să vîre scrisoarea pe sub ușă. Am chitanța de primire a băiatului în buzunar — semnată cu un „F” care nu spune nimic.

— Cum s-a scuzat Frensham?

— I-a spus că tocmai se schimbă. Într-adevăr se schimba uneori. Am găsit un dulap în biroul său. E ciudat că a rupt plicul fără să-l deschidă, zise el. Vă cunoștea scrisul?

— Era bătut la mașină, spune Tony. Am un număr de plicuri cu adresa lui Frensham — purtasem o corespondență regulată cu el, mai demult.

— Pfl exclamă Elk îngîndurat. Poate credea că-i vreo notă de plată. Avea un teanc în birou. Frensham era într-o situație financiară proastă.

Tony îl anunță că era gata, dar Elk nu se ridică de pe scaun.

— Cunoșteam apartamentul ăla înainte de a fi birou, spuse el. Au fost mai multe spargerî acolo decît în oricare alt apartament din Londra.

Tony crezu că el se lăsase numai în voia amintirilor deși îl cunoștea prea bine pe omul ăsta ca să-și dea seama că vorbele lui aveau un rost anume.

Elk se ridică brusc, realizînd că era gata, și ieșiră din casă împreună, urcînd în mașina poliției. La ușa clădirii în care se afla biroul se găsea un polițist de gardă.

— O idee înțeleaptă, spuse Elk cu amărăciune, în timp ce urcau scările spre etajul al doilea. Putea să stea la fel de bine la capătul unui tunel!

Deschise ușa cu geamul spart și-l introduse pe Tony în camera morții. Erau puține urme al tragediei care avusese loc. Cadavrul fusese luat, chiar și tamponul pătat de sînge fusese îndepărtat, deși se mai vedeau pete sinistre pe birou.

— Mă gîndeam, începu Elk, că am putea arunca o privire.

Deodată se opri și Tony îl văzu privind țintă spre fereastră. Un ochi de geam fusese spart și de acolo și cioburi lucitoare erau împrăștiate pe covor sub fereastră. Domnul Elk nu mai spusese nimic, dar părea tare amărît.

— Sticlă spartă, zăvorul tras — și i-am spus afurisitului ăluia — să pună un om în fața ușii; ușa asta!

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă Tony.

— Cineva a intrat în cameră, asta-i tot. A intrat de afară. Nu putea fi un reporter — reporterii fac așa ceva numai în romane.

Trase fereastra și se aplecă în afară și apoi, spre uimirea lui Tony, își trecu un picior peste pervaz și dispăru. Pe moment Anthony Braid crezu că polițistul înnebunise, dar o voce veselă îl potoli în timp ce scruta, cu teamă, întunericul.

— E-n regulă, zise Elk. Pe aici intrau hoții. Le era la îndemînă.

Stătea pe o balustradă îngustă de metal care trecea pe sub fereastră și ducea, descoperi Tony, la niște scări circulare.

— O scară de incendiu, îi explică domnul Elk. Poți să-i spui așa ori la fel de bine platforma bucuriei hoților. Ajutați-mă. Tony îl apucă cu putere și îl trase în sus pe fereastră.

— Vrei să spui că a pătruns cineva aici, noaptea asta, după ce cadavrul a fost luat? De ce?

Elk clătină din cap.

— Să ia ceva — poate unul dintre ele — documentele acelea secrete despre care auzim în piese. Nu se știe. Sau bijuteriile de familie. Sau scrisoarea care arată cine-i moștenitorul legal.

— Fii serios!

Elk nu-i putu da alte informații.

— Dacă v-aș putea spune de ce, v-aș putea spune o mulțime de lucruri pe care nimeni nu le știe — deocamdată!

Începu să cerceteze „biroul” sistematic. Înainte fusese — după cum a spus — un mic apartament. Era compus din trei camere destul de mari, dintre care două fuseseră evident folosite de un număr mare de funcționari.

— Ceea ce nu înțeleg în privința dumneavoastră, spuse Elk pe când ieșea din clădire, este lipsa de curiozitate. Nu m-ați întrebat nici măcar o dată cum s-a împușcat Frensham.

— Nu pun niciodată întrebări inutile, spuse Tony.

8

Urmează două zile plictisitoare de cercetări la poliție și o anchetă supărătoare; și, dacă Tony Braid avea aversiune față de întrebările inutile, erau cițiva jurați imposibili care nu-i împărtășeau obiecția. Procedura s-a desfășurat lent și a fost publicată pe patru coloane ducând la inevitabila concluzie: „Sinucidere pe fondul unei minți nesănătoase”.

Din fericire, nu a fost necesară participarea Ursulei și în ziua anchetei ea plecă la țară. Își luă rămas bun de la Tony, telefonic, refuză propunerea lui de a o conduce la Somerset și s-ar fi dispensat cu plăcere și de vizita pe care Julian Reef i-o făcuse cu câteva minute înaintea plecării.

Ea primise de la el două scrisori, epistole lungi, patetice pe care nici măcar nu le citise pînă la capăt. El încercase s-o întâlnească de câteva ori, ea găsise scuze pentru a refuza întrevederea.

De ce se purta astfel față de el nici ea nu înțelegea. Numai că — deși ea nu voia să admită asta — moartea tatălui său îi adusese

un sentiment de ușurare. Îl analiză sub toate aspectele, în felul ei nemilos. Ea nu s-ar fi căsătorit în nici un caz cu Julian dacă tatăl său nu ar fi exercitat asupra ei o presiune permanentă în mod inconștient. Această dorință nu o mai putea influența. Era stăpînă pe ființa ei, ruinată, credea ca, în afara unui venit modest care-i revenea de pe mica ei proprietate de lingă Morpeth, dar, cu toate acestea, liberă.

Ținuse mult la tatăl ei și moartea lui neașteptată îi produsese un șoc amețitor; dar, dacă era să spună adevărul, relația dintre ei nu fusese niciodată atît de intimă și prietenoasă cum ar fi putut fi dacă lordul Frensham ar fi fost mai puțin prins în curcubeul goanei de înavuțire.

Tocmai își trăsese mînușile și aruncă o privire în jur cînd servitoarea îl anunță pe Julian. Era prea tîrziu să mai găsească scuze; domnul Reef intră imediat, pe urmele fetei. Era îmbrăcată sobru: cravata neagră și banda de la pălărie de un negru intens erau, credea ea, puțin demodate și nu aveau rost.

— Am încercat să ajung la tine de cînd cu treaba asta oribilă — începu el.

— Mă ai la dispoziție cinci minute, Julian, zise ea. Răceala ei era descurajatoare. Era total diferită de fata binevoitoare pe care se aștepta s-o găsească.

— Ei bine... situația ta — și totul, începu el șovăitor. Nu știu ce ți-a lăsat tatăl tău, dar se poate ghici că afacerile lui s-au încurcat de tot. Firește nu te pot lăsa la ananghie. Bănuiesc că și casa asta va fi vîndută.

— Dar de ce? îl întrebă ea. Casa îmi aparține, nu știai asta?

El fu luat prin surprindere, iritat de stăpînirea ei de sine.

— Nu pari prea tulburată de moartea bietului tău tată — nu atît cît m-aș fi așteptat — îi scăpă lui. Desigur, nu-i treaba mea, dar ar trebui să-ți amintești tot ceea ce Frensham a făcut pentru tine cînd erai copil.

— Fii sigur că nu e cazul să-mi amintești asta, Julian. Sînt copleșită de treaba asta groaznică. Dar sper că nu te-aștepți să port negru sau să jelesc, tata ar fi ultimul care ar fi dorit asta.

Urmă apoi o tăcere stîngenitoare; toate discursurile lui renumite pierduseră cursa în situația dată.

— Cred că lucrurile sînt încurcate, continuă el pe o pantă nouă. În City se spune că Braid este protectorul tău și administratorul averii. Asta-i o crimă, dacă te gîndești ce credea tatăl tău despre el. Sînt absolut convins că, dacă tatăl tău și-ar fi dat seama că l-a numit pe acest ticălos ca executor și administrator, el ar fi făcut o schimbare înainte de a comite acest... act oribil. Lordul Frensham îl disprețuia.

Ea îl privea îngîndurată, mușcîndu-și buzele. Acum clătina din cap.

— Cum îl putea disprețui dacă i-a cerut bani împrumut în ultima clipă? întrebă ea liniștită. Asta nu prea sună a dușmănie, Julian. Și aș dori să-ți amintești că Tony îmi este un prieten foarte apropiat. Țin la el.

— Așa, înțeleg.

Buzele lui cîrnoase schițară un zîmbet plin de înțeles, dar ea nu luă în seamă insulta insinuantă.

— Nu a reușit să-l ajute pe tata, dar cel puțin i-a arătat bunăvoință. A fost mai mult decît amabil cu mine — și cu tine.

La asta el se-ncruntă.

— Nu știi ce vrei să spui, Ursula. Cînd a fost Braid amabil cu mine? N-am observat.

— Îți voi spune, zise ea încet. El a fost cel care ne-a sugerat să nu facem cercetări asupra celor șaiszeci de mii de lire pe care-i dețineai în numele meu.

— Tatăl tău îi avea, îi spuse Julian, fața lui devenind și mai roșie.

Ea nu luă în seamă întreruperea.

— Tony ne-a sugerat, și eu am fost de acord, să nu intrăm în detalii în privința părții care deținea acțiunile, cînd și cum fuseseră transferate. E foarte ușor să pui acțiunile sub urmărire, Julian, nu-i așa? Nu știi nimic despre City și despre bursa de valori, dar sînt sigură că Tony ar fi putut descoperi ce s-a întîmplat cu acțiunile mele și cînd i-au fost transferate lui tata.

— Pot să-ți arăt transferările, începui el și se opri.

Se înfurie la vederea zîmbetului ei disprețuitor.

— Chiar, Ursula! Dacă-mi amintesc că într-o bună zi vei fi soția mea, atitudinea ta e de neînțeles?

Era o lovitură directă din partea lui. El mizase în mare măsură pe întrebarea asta. Și-a dat seama că greșise încă înainte ca ea să vorbească.

— Nu cred că asta-i problema de pus în discuție nici măcar pentru viitor, spuse ea încetișor.

Întrevederea se desfășura tot mai rău pentru el. El reușise să afle, sub masca simpatiei sale, adevărul despre legământul pe care i-l datora. Frensham spusese că ea va fi o femeie foarte bogată — era prima dată că auzise de posibilitatea asta și ardea de curiozitatea de a descoperi câtă bogăție anume avea în vedere cel ce murise. Dar se trezi în apărare, confruntându-se cu ceea ce pentru el era o acuzație uluitoare. Pentru că avea îndoieli în privința celor spuse de Ursula că nici ea, nici Tony Braid nu vor face cercetări amănunțite asupra sorții acțiunilor ei. Era uluit și puțin speriat; secretul său părea de notorietate publică după cum i-l prezentase ea, trecu printr-un moment de panică și făcu un efort mare de voință de a scăpa de ea.

— Nu știu... pare extraordinar... Vorbea incoerent, stinjenit peste măsură. E clar că ai auzit tot felul de minciuni. Trișorul. Doamne, Dumnezeuule? Nu poți pune bază pe ce spune el, desigur! După atîția ani...

Ursula știa că venise momentul să-l îndepărteze. Într-adevăr, nu era nimic mai dezgustător decît să-l vadă pe omul pe care se putuse bizui și în a cărui integritate avusese încredere deplină, în situația unuia care cerșea milă. El stăruia acum, fără să știe pentru ce, mistuit de teama că ea ar fi putut ști mai multe, mult mai multe decît îi spusese, uimit peste măsură că știa atîtea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Ursula, fii rezonabilă! Îmi dau seama ce lovitură e asta pentru tine... Moartea tatălui tău și tot ce se întîmplă. Nu crede lucrurile astea urîte. Știi că reputația lui Braid este detestabilă! A trăit în minciună, și-a clădit averea prin înșelătorie...

În timp ce spunea asta, ea îi deschise ușa. El încerca să găsească ceva copleșitor, dar pe moment mintea îi era amorțită. Îl urmări dispărînd pe stradă și scoase un oftat adînc. Era primul moment de satisfacție după noaptea aceea de groază, cînd Elk îi anunțase moartea tatălui său...

Cum ajunse la Somerset, îi scrisese lui Tony o scrisoare lungă:

„Aș vrea să am inima de piatră și să uit, să uit, să uit. Dacă mă mai gîndesc mult la treaba asta înspăimîntătoare cred că am să înnebunesc .. L-am respectat pe tata și mă consider fără suflet dacă-i mulțumesc Domnului că a fost atît de distant și nu mi-a dat șansa să-l iubesc. Sper că mergi la cursele tale și nu ești îngrijorat din cauza mea... Majordomul de aici de-abia așteaptă să afle dacă Barley Tor este ceea ce el numește „de valoare”. Pot să-i spun că da? Nu ți-am cerut niciodată vreun pont, te rog să mi-l dai acum”.

Tony era la Ascot, foarte ocupat. El refuzase cu hotărîre invitația avocatului lui Frensham să examineze hîrțile clientului său și îi scrisese anunțîndu-l că nu-și ia în primire obligațiile pînă cînd atmosfera din Yorkshire se va elibera de amintirile astea apăsătoare.

Braid era ceva mai mult decît un proprietar mulțumit de sine. El cunoștea caii la fel de bine ca și oamenii. Pentru el importanța unei alergări era atît de clară de parcă ar fi încheiat el însuși tîrg cu calul.

Într-o dimineață, devreme, se îndreptă cu mașina spre Newbury să vadă cum se prezentau caii și după micul dejun îl însoți pe antrenorul său la alergări.

— Asta-i casa despre care v-am vorbit — casa olandezului, spuse Sanford, arătînd cu cravașa spre o clădire roșie, dărăpănată, situată mai departe de șosea.

Părea complet părăsită; grădina era plină de buruieni și două ochiuri de geam de la etaj erau sparte.

— Era aici simbătă, ca de obicei, și nu mă îndoiesc că e vreo iscoadă. Ajutorul meu mi-a spus că a trecut pe la han, încercînd să afle cît mai multe informații despre Barley Tor.

El rîse încetișor.

— E și acum aici? întrebă Tony.

— Tocmai asta voiam să vă spun. De obicei vine numai vineri seara sau simbăta, dar el a apărut deja și-l vom vedea la sfîrșitul alergărilor. Asta-i curată nerușinare chiar astăzi, cînd ați vrut să vedeți ce pot caii ăștia.

— Nu, deloc. Nu-i nici o nerușinare, spuse Tony. Nu mi-aș fi dorit ceva mai bun.

— Desigur, am putea alerga în sens invers pe pista de încercare și să terminăm cursa în celălalt capăt, sugeră Sanford, dar Tony clătină din cap.

— Sînt un Trișor și Trișor voi rămîne pînă la capăt, spuse el. Lasă-mă să-mi confirm titlul. Dacă domnul Rex Guelder e dornic să afle șansele calului meu în Cupa Steward, îl voi trage pe sfoară cum n-a mai fost tras în viața lui.

— Uite-l, îl întrerupse Sanford, brusc.

9

Rulau de-a lungul șoselei albe care traversa dealurile. Terenul forma o pantă de la șosea și pe culmea ei se vedea figura caraghioasă a domnului Rex Guelder. Era caraghios datorită pălăriei de paie, a paltonului negru și a pantofilor lucioși de culoare maro. Sub braț ținea o umbrelă pliantă; în mîini avea mănuși de un galben strident, și în gura-i urîță atîrna lipită o țigară din cele subțiri, fumate de obicei de doamne.

Cînd Tony ajunse pe pantă, el se întoarse, își ridică pălăria cu o fluturare.

— Guelder! mormăi ei prezentîndu-se cu o mică înclinare, în stil nemțesc. Am marea plăcere să-l întîlnesc pe domnul Braid. Ne-am cunoscut, cred, în afaceri mai serioase.

Ochii lui Tony sclipiră.

— Nu știam că vă interesează o afacere atît de puțin serioasă cum sînt cursele, spuse el.

— Puțin, spuse Guelder repede, numai puțin. Am venit să văd caii ăștia frumoși, să uit toate problemele din City. Stau aici, în adierea vîntului de la bunul Dumnezeu și mă bucur de viață.

Tony privi spre fața rumenă și animalică pe care vîntul „bunului Dumnezeu” adia din greșeală și pentru prima oară încercă să-l ghicească pe omul acesta care-i stîrnise curiozitatea. Elk îi spusese cîteva povești ciudate despre Rex Guelder; acestea

fuseseră confirmate, ba chiar depășite de înfățișarea neplăcută a acestuia.

— Dacă vă interesează caii, poate ați dori să urmăriți o alergare de probă, spuse el.

Ocini bărbatului scînteiară.

— Asta va fi o mare onoare, spuse el. Pentru ce cursă e proba asta?

— Cupa Steward, spuse Tony, spre surprinderea antrenorului său. Am doi cai în cursa asta. Îi voi pune cu alți trei sau patru cai și-i voi alerga în forță, ca la curse, pe aceeași distanță. Veți putea observa cu ochii dumneavoastră care este calul cu cele mai mari șanse.

Tony văzu neîncrederea apărînd o clipă în ochii șireți ce-l priveau de după lentilele groase.

— Va fi o mare plăcere, spuse domnul Guelder, în timp ce tropăia amabil pe lîngă calul lui Tony.

Ajunseră, în cele din urmă, la locul unde vreo jumătate de duzină de cai se mișcau în cerc și domnul Guelder, stînd deoparte, privea cu mare interes cum se scoteau legăturile și cum se desfășurau pregătirile finale.

Doi dintre cai fuseseră aduși și Tony îi spuse amabil numele lor, deși în cazul unuia nu era necesar.

— Țsta-i Barley Tor, pe care cred că s-a pariat mult pentru cursă; cealaltă este o mînză foarte rapidă, numita Lydia Marton. Are trei ani. Dacă urmărești cursele, probabil îi știi povestea. N-a alergat pînă în primăvara acestui an și a cîștigat o cursă mică la Pontefract.

— Pe cine mai așteptați? întrebă domnul Guelder plin de respect.

— Pe jockey. Iată-l!

Tony privi de-a lungul drumului spre un noruleț de praf ce se ridicase în urma unei mașini puternice, care parcă lîngă locul unde se plimbau caii. Coborîră doi bărbați mici și slabi. Unul purta jambiere și pantaloni bufanți, celălalt, pantaloni de călărie și domnul Guelder îi recunoscuse pe ambii ca fiind doi dintre cei mai buni jockey de turf. Primul era un bărbat de peste treizeci de ani, brunet, cu fața ca de vultur și rostire tăgănată.

— Aș vrea să călărești pe Lydia Marton, Burnie, îi spuse Tony Braid.

Al doilea jocheu se urcase deja pe Barley Tor.

Îi urmăriră mergînd în galop scurt spre punctul de pornire și creierul domnului Rex Guelder începu să lucreze. Îl cunoștea pe Tony Braid, îi cunoștea și mai bine reputația. Tony și Julian Reef nu se prea dădeau în vînt unul după celălalt și colaborarea lui cu Julian era cunoscută tuturor. Era aproape imposibil ca Braid să ignore acest lucru. Atunci de ce să-l fi invitat să asiste la o probă atît de importantă. Asta nu se potrivea cu felul de a fi al Trișorului.

— Sînteți în biroul lui Reef, nu-i așa, d-le Guelder? spuse Tony pe neașteptate.

— Da, ăsta-i norocul meu, zise Rex, întrebîndu-se ce avea să urmeze.

— Bănuiesc că-i tare supărat de moartea bietului lord Frensham.

Guelder confirmă melancolic cu o înclinare a capului.

— Ah, bietul băiat! Gemetele și suspinele lui te-ntristează teribil; și mai suferă și din alte motive. Lordul îi datora bietului Julian sume considerabile. Dar asta nu i-a schimbat sentimentele — are inimă bună. Pierderea subită a unchiului său. Asta tragedie! Pentru Julian banii nu înseamnă nimic. E deștept, priceput, are un viitor remarcabil.

— Vă cred, spuse Tony sec. Vă merg bine afacerile, domnule Guelder?

Rex Guelder ridică din umeri.

— În City te afli uneori sus, alteori jos; dar sîntem o firmă norocoasă. Avem rezerve mari, avem pachete de acțiuni, avem proprietăți minunate și contracte de perspectivă imense.

Tony își aprinse o țigară tacticos. Nu zîmbi și nu-și exprimă prin nici un gest scepticismul adînc față de trăinicia afacerilor lui Julian Reef.

— Acuma, sigur, zise Guelder entuziasmat de ideea de a-și face un confident dintr-un om atît de puternic ca Braid, toți sîntem la șapte și la șase șilingi, datorită acțiunilor Lulanga Oils — ce tare au scăzut! Ieri seară la șapte șilingi și șase peni. Deținem multe în valoare de două lire.

Tony zîmbi.

— Mă-ndoiesc, zise el, și clătină ușurel capul.

— Scuzați-mă, treizeci de șilingi, îl corectă Guelder.

Aceeași mișcare a capului însoțită de un zîmbet neîncrezător.

— O liră, probabil. Nu sînt sigur. Și acum președintele companiei este mort și cine știe ce ne mai rezervă viitorul? Mă gîndesc uneori...

— Urmăriți caii! îl atenționează Tony.

Cursa de probă începuse.

Șase pete negre se aliniaseră în depărtare. Antrenorul stătea în picioare cu cronometrul fixat la binoclul prin care urmărea caii. Aceștia se apropiau în viteză. Domnul Guelder, emoționat, privea încruntat desfășurarea cursei. Îi vedea deja fără binoclu. Barley Tor, negru ca smoala, conducea, în timp ce Lydia Marton, cea cu trupul castaniu, era cu o jumătate de lungime în urmă. Îl văzu pe jocheul de pe Barley Tor liniștit și apoi, cînd erau la mai puțin de cincizeci de yarzi de locul de unde priveau ei, Lydia Marton cea castanie, țișni în față și, în timp ce treceau prin dreptul lor, reuși să-l depășească mult pe favoritul Cupei Steward.

Domnul Guelder inspiră adînc; avea o privire jucăușă și entuziasmată deoarece observase că jocheul de pe Barley Tor nu impulsionease calul.

— Ei, ce spuneți? întrebă Tony.

Guelder îl privi pieziș.

— Minunat!

— Aveți vreo îndoială asupra celui mai bun? întrebă Tony reținîndu-și zîmbetul.

Celălalt dădu din cap hotărît.

— Lydia Marton, evident! Ce iapă! Ce zburătoare rapidă! Am văzut cu ochii mei. Mulțumesc, domnule Braid.

— Voi participa cu amîndoi, desigur, spuse Tony, într-o doară, și le veți putea transmite prietenilor d-voastră că ar fi o prostie să-l considere pe Barley Tor favorit cînd mînza îi este cu mult superioară.

— Exact. Am permisiunea d-voastră?

Guelder jubila. Trișorul ăsta!

Peste o oră el se întorcea în oraș în mașina lui tip sport. Intenționase să rămână în week-end, dar acum nu mai putea pierde timpul. Marțea următoare se alerga în Cupa Steward și deja era piață serioasă.

Intră, dînd buzna, peste Julian Reef. Cu fața rumenă, acesta tocmai își totaliza obligațiile. Ridică privirea și se-ncruntă.

— Salut! Credeam că ești plecat în week-end, spuse el.

Guelder nu răspunse imediat; el se-ndreptă spre ușă, o deschise și se uită afară. Sala funcționarilor era goală, personalul era în pauza de prînz. Reveni în birou și-și trase scaunul în fața confidentului său.

— Mi-ai spus mereu că alergările sînt o prostie!

— Și tu-mi spuneai mereu lucruri care au confirmat-o, spuse Julian acru. Participarea ta la Ascot, data trecută, m-a costat mai mult decît am cîștigat toată săptămîna.

Zîmbetul domnului Guelder era afabil și triumfător.

— Vreau să-ți spun ceva, zise el și, coborînd vocea, vorbi fără pauză vreo cinci minute.

Julian asculta adîncit în gînduri. Orice plan care l-ar fi atacat pe dușmanul său era primit și examinat îndeaproape. El știa despre curse cam tot atît cît orice om de rînd, dar pariasse destul de mult ca să se lase fascinat de posibilitățile jocului; și-a dat seama de importanța știrilor pe care i le adusese olandezul.

— Probabil că are o părere destul de proastă despre capacitatea ta intelectuală dacă încearcă astfel de tertipuri. Care-i cota calului?

Guelder scoase o hîrtie din buzunar și-și plimbă degetul pe o listă.

— Șapte la unu — favoritul. Ăștia sînt, dragul meu Julian, bani pe gratis.

— Ești sigur că a fost alergarea de probă? întrebă Julian. Ar fi putut fi doar un simplu galop.

Domnul Guelder zîmbi și mai larg, își afundă mîna în buzunarul încăpător al pantalonilor săi și scoase un ceas foarte mare.

— Îl aveam în buzunar: în momentul în care cursa a început pentru antrenor, ea a început și pentru mine. L-am pornit — clic!

Cînd au trecut pe lingă mine, l-am oprit — clic! Un minut, unsprezece secunde și două cincimi. Domnul Braid se crede deștept! Nu bănuia că prostul ăla de olandez avea în buzunar un cronometru la fel de bun ca al lui! Țsta-i sistemul meu, dragul meu prieten — timpul bine măsurat plus cîteva secunde pentru condițiile de teren și atmosferă.

Julian îl privi încruntat.

— Sistem? Știam că te dai în vînt după cai, dar nu credeam că ești un nătărău atît de fanatic încît să pariezi pe cai în mod regulat. Cam cît cîștigi?

Domnul Guelder ridică din umeri, bătînd aerul cu mîinile.

— Cîteva sute pe an — pariez pe sume mici, o liră aici, altă liră colo, dar în cele din urmă reușesc.

El îl minți pe Julian la fel de ușor cum se amăgea pe sine însuși. Micul lui sistem îl costa aproape patru mii de lire pe an, dar nu era potrivit și nici avantajos să dezvăluie acest lucru.

— E clar că Trișorul a-ncercat să te prostească, zise Julian, îngîndurat.

Trase spre el telefonul, spuse un număr și, după ce vorbi, el ceru o altă agenție de pariuri...

Părăsi biroul cu pași șovăitori. El și asociatul lui erau pe punctul de a cîștiga 14.000 de lire, dar ar fi avut o pierdere de 2.500 de lire, ceea ce nu era atît de plăcut pentru Julian, care în ultimele zile nu reușise să adune destui bani pentru plata salariilor personalului și era torturat zi și noapte amintindu-și că-i dăduse lui Frensham, într-un moment de nebunie, o chitanță pentru acțiunile primite, care putea fi scoasă oricînd la iveală de cel care-i verifica conturile.

10

Tony Braid își luase micul dejun și, cu un portțigaret lung, negru, între dinți, își citea corespondența. Era conștient că cineva intrase în cameră, dar nu ridică privirea pînă cînd nu-și auzi numele însoțit de un rîs ușor. Ridică capul tresărind.

— Vai, Doamne! Cum ai ajuns aici?

— Am venit cu mașina din Somerset, zise Ursula. Mă plictisesc groaznic, Tony. Vezi tu, prietenii mei din Somerset sînt rudele tatălui meu și sînt tentați să creadă că eu nu trebuie să citesc cărți vesele, nici să mă distrez. Bieții de ei! Sînt puși pe jelit, dar cred că sînt jelitori de felul lor.

Arăta foarte bine și supărător de tină. Fața ei, de obicei palidă, era ușor colorată după alergarea prin aerul rece al dimineții.

— Te întorci acolo?

Ea oftă și încuviință.

— N-am de ales. Va trebui să spun cea mai groaznică minciună ca să scap de tot. Majordomul este cea mai veselă persoană de acolo și va fi încă o dată pe atît dacă pontul tău va ieși cîștigător.

— Nu e nici o îndoială că pontul meu va cîștiga, zîmbi Anthony. Ai luat micul dejun? continuă el.

Ea băuse numai o cafea la Oxford, așa că Tony sună și-i comandă ceva mai consistent.

— Toate ziarele sînt pline de Barley Tor al tău. De ce alergi cu doi cai? întrebă ea.

— Pentru că sînt un Trișor, spuse Tony. Și domnul Rex Guelder ar fi foarte dezamăgit dacă n-aș face-o.

Ea se încruntă auzind asta.

— Îl urăsc pe omul ăsta. Are ceva oribil.

— Îl cunoști? întreba el, amintindu-și că mai făcuse o referire la olandez.

— A venit pe la noi o dată sau de două ori și nimic nu m-a iritat vreodată atît de tare ca prezența lui. Nu, nu era ofensiv deloc, era cît se poate de politicos. Odată mi-a sărutat mîna, asta datorită manierelor continentale și nu m-a deranjat deloc. Are ceva anume ce numai o femeie poate înțelege, presupun. Îi simți ascuțimea mintii și parcă te calcă pe nervi. Julian zice că e foarte deștept, scripitor chiar.

— Ai vești de la Julian?

Ea clătină capul.

— Nu cred că mi-ar plăcea să aud de el, zise ea încet. Nu ne-am despărțit în cei mai buni termeni. Poate am greșit eu, Tony, dar i-am spus că tu și cu mine am hotărît să nu cercetăm prea serios capitalul meu. Bietul tata! Cineva-mi spunea ca acțiunile lui atât de prețuite, Lulanga, se vînd la un preț ridicol — cinci șilingi sau așa ceva.

Anthony o corectă

— Nu se vînd, se oferă la prețul ăsta, zise el. Aș fi foarte surprins dacă ar putea obține altceva pe ele. Și asta cu atât mai ciudat cu cît celelalte rapoarte pe care le-am citit erau mult mai favorabile. Toți bancherii din City procedează la împlinire în privința lor, s-a zvonit că sondele au secat, dar asta nu mi s-a confirmat și, bineînțeles, din cîte știu despre extracția țiteiului, îmi pot imagina că am fi fost preveniți asupra acestui dezastru,

— Noi? zise ea surprinsă. Nu știam că și pe tine te preocupă capitalul ăla nenorocit.

El încuviință încet.

— Ba da — și nu în numele meu. Se pare că uiți că eu sînt executorul și administratorul averii tatălui tău. Are, cred eu, un pachet enorm de acțiuni și aș fi foarte surprins să n-ai și tu.

Urmă o lungă tăcere

— Tu înțelegi ceva, Tony? Cu cît mă gîndesc mai mult, cu atât sînt mai nedumerită. De ce să se fi sinucis tata, dacă tu i-ai oferit ajutorul?

— Nu cred că a reușit să citească oferta de ajutor, zise Tony privind pe deasupra ei. Plicul și cecul au fost găsite rupte în coșul de hîrtii. E inexplicabil — pe moment.

El schimbă brusc subiectul întrebînd -o care-i erau planurile de viitor. Ea pornise cu intenția hotărîtă să nu se mai întoarcă în Wells și apoi se răzgîndise — va merge înapoi și va fi rechemată printr-o telegramă — dacă Tony era dispus să joace rolul de conspirator.

— Cred că voi mai rămîne la Hampstead House, zise ea. Se uită la ceas. Pleci, desigur, la Goodwood. Cred că am să aștept pînă pleci și am să fac o baie în baia ta minunată — găsesc că ești cam snob, să știi — și apoi mă voi îndrepta spre cîmpiile romantice din Somerset, și spre plictiseala teribilă de la mătușa Polly.

Se gîndi că, în ciuda unei veselii afișate, ea arăta destul de oropsită, stînd în picioare lîngă porticul casei lui și făcîndu-i cu mîna în timp ce el se îndepărta în mașină. Nu cunoștea secretul moștenirii și cînd ar fi intrat în posesia ei, dar era sigur că, în afara venitului foarte mic de pe proprietatea din nord, Ursula Frensham era ruinată; și ar fi fost greu de ajutat, hotărî el, numai dacă nu cumva...

Suspînă adînc. Devin sentimental, își spuse, avea într-adevăr patruzeci de ani, viața pe jumătate trecută și ea cu douăzeci de ani mai tînără. Într-o singură problemă era absolut sigur: nu-i va cere niciodată să-și sacrifice tinerețea și să devină soția lui. Asta n-ar fi corect. Datoria lui era să-i asigure viitorul; să se consoleze și să-și ascundă amarul la vederea unui rival care i-ar fi luat locul.

Numai că rivalul încununat de succes nu trebuia să fie Julian Reef.

Prima persoană pe care o întîlni cînd urcă Singleton Hill, mergînd spre frumoasa pistă, a fost Elk. Acesta stătea lîngă porțile padocului, cu un trabuc în gură și cu melancolia-i obișnuită pe figură. Îl privi pe Tony ieșind din mașină fără să facă vreun semn de recunoaștere și Tony, crezînd că nu vrea să fie deranjat, trecu pe lîngă el.

— Salut, domnule Braid! Ce mi se va întîmpla săptămîna viitoare? Am dat paisprezece lire pe „certitudinea” d-voastră incontestabilă. Mi-ați vrut binele, dar, dacă cineva vă poate da gata calul, acela sînt eu. N-am pariat în viața mea pe un cal și acesta să cîștige. Deîndată ce joc, calul se întoarce și o ia în altă direcție. Parcă ar auzi de pariul meu.

Își întoarse brusc capul spre padoc.

— Aveți niște amici înăuntru — nepotul îndurerat și partenerul lui. Nu i-am văzut pe nici unul din ei plîngînd, dar v-am citit scrisoarea în Sporting Press.

— Doamne! spuse Tony, surprins. Au publicat-o?

Uitase de tot de scrisoarea pe care cu atîta grijă o compusese și o trimisese printr-un mesager special pe Fleet Street.

— Dac-au publicat-o? Au scos-o pe prima pagină.

Elk scoase un ziar din buzunar, îl desfăcu și-i arătă o coloană cu litere mari:

„Am primit următoarele rînduri de la domnul Anthony Braid, proprietarul a doi dintre concurenții de astăzi în Cupa Steward.

Către editorul ziarului Sporting Times:

Dragă domnule! Am observat că agenții l-au scos favorit pe calul meu Barley Tor. Cred că este corect față de publicul sportiv să anunț că intenționez să alerg ambii cai la valoarea lor și că mîrza mea, Lydia Marton, este ceva mai iute. Nu vreau să sugerez că va cîștiga vreunul din ei, sau că Barley Tor nu va merge mai bine în cursă decît la alergarea de probă, dar consider că e de datoria mea să aduc la cunoștința publicului participant la curse aceste fapte”.

Urma apoi o notă editorială!

Domnul Anthony Braid este un expert în materie de curse și opiniile lui, în special în privința propriilor săi cai, trebuie respectate. Dar, judecînd după performanțele anterioare, fără îndoială, Barley Tor merită toată încrederea.

— Pe care crezi că vor paria? întrebă Tony, dîndu-i ziarul înapoi.

Domnul Elk își reaprinsese mucusul de țigară înainte de a-i răspunde:

— Încrederea publicului în dumneavoastră, domnule Braid, este de așa natură încît, de îndată ce l-ați „bătut în jos” pe Barley Tor, agenții l-au și făcut favorit. A ajuns la cinci la doi.

Pe cînd Tony trecea de-a lungul padocului spre sala de cîntărire, auzi un bărbat spunînd:

— Ăsta-i Trișorul!

Pe mulți i-ar fi deranjat. Tony se amuza. Știa foarte bine cine erau cei responsabili de proasta lui reputație.

Abia cînd se întoarse pe padoc îl văzu pe Julian care-l salută cu un zîmbet afabil și veni spre el fără grabă. Julian afișa o bună dispoziție exagerată

— Nu prea vin la curse, Braid, dar m-am gîndit să-mi iau o zi liberă — am pariat pe calul tău

— Sînt încîntat, spuse Tony lipsit de entuziasm. Și care dintre reprezentanții mei are onoarea de a-și sparge plămîinii ca să te facă cîștigătorul a cîtorva lire?

Julian zîmbi ascuns. Se simți pe moment îndreptățit să se amuze.

— Ai pariat, desigur, pe calul tău — pe ambii?

— Numai pe unul, răspunse Tony încet. Am pus o mie de lire pe Lydia Marton. Fiecare penny va urca de la prețul de pornire și cred că voi merge acasă cu douăsprezece pînă la paisprezece mii de lire mai bogat decît cum am venit.

Julian rîse. În acel moment apăru o cunoștință a celor doi. Îl salută pe Julian cu o înclinare a capului și-și îndreptă întreaga atenție spre proprietarul lui Barley Tor.

— Am auzit că favoritul cursei a fost bătut într-o încercare — adică Barley Tor? Se spune că Lydia Marton a cîștigat cursa de probă. Pe care mizezi?

— Pe Lydia Marton, spuse Tony, evitînd privirea celui care-l întrebase.

Îl auzi pe interlocutor mormăind neîncrezător.

— Nu părea că te-ar crede, Braid...

Tony realizează abia atunci că omul pe care-l ura cel mai mult pe lume era tot acolo.

— Nu. Ciudat, nu-i așa? E ca și cînd ai trage pe cineva pe sfoară și-apoi ți-ai pune ștreangul.

Guelder îl aștepta nerăbdător pe prietenul său la intrarea pe teren și, în timp ce se îndreptau încet spre tribună, olandezul întrebă:

— Ce ți-a spus?

— Vechea poveste, zise Julian. Se crede tare deștept.

Domnul Guelder își frecă obrazul plin, îngîndurat.

— Nu-l credeam în stare de atîta impertinență. Am văzut cu ochii mei alergarea de probă, zise el, însuflețit de parcă nu m-aș pricepe la cai.

Urcară în tribună. Ocupîndu-și locurile, Guelder îi arătă pe cei doi, ca să nu-i confunde între ei. Lydia Marton purta fanionul. Acesta era de obicei singurul indiciu pe care proprietarul îl dădea publicului asupra preferinței sale.

— Îți spun eu cum se va desfășura cursa asta, zise domnul Guelder, confidențial. Mai întîi o vom vedea pe Lydia, ca pretext, în

față. Apoi, ca un fulger, va veni Barley Tor și așa se va termina cursa!

Julian privea în jur disprețuitor la mulțimea care umplea tribunele Tatersalls; și, deodată, îl văzu pe Braid pe peluza rezervată membrilor clubului.

— Cum dracu' reușește individul ăsta să obțină un loc rezervat la Goodwood, mă depășește, spuse el nervos. În orice caz, după cursa asta, numele lui va fi compromis pentru cea mai mare parte a publicului. Le-am spus tuturor celor pe care-i cunosc din City să parieze pe Barley Tor.

Se auzi vuietul mulțimii; binoclurile se întorceau după cursă... Înainte ca neexperimentatul Julian Reef să distingă culorile, caii erau deja la jumătatea distanței. Cei doi cai ai lui Braid alergau alături și se găseau în față. Apoi el îl văzu pe cel castaniu trecînd în față, fără nici un efort. Era în față cu două lungimi față de tovarășul lui de grajd cînd trecu linia de sosire.

11

Guelder privea înspăimîntat.

— Am văzut-o, spuse el, cu greutate. Cu ochii mei am văzut. Doamne! Îmi pierd mințile! Prietene — el se întoarse dar Julian nu mai era lîngă el.

Se împingea cu sălbăticie să-și facă drum prin mulțime. De fiecare parte auzea inevitabilele comentarii.

— Bine, dar v-a spus că ăsta era calul cel mai bun... ce altceva vă puteați dori... ?

Pe marginea pistei, Tony primea felicitările — majoritatea nesincere — ale cunoscuților lui.

— Asta a fost într-adevăr o surpriză, Braid.

— A fost trucul meu, spuse Anthony calm. Am spus adevărul despre cursă și despre meritele relative ale cailor — ați avut adevărul: și adevărul e o „înșelătorie” pe care puțini pot s-o înțeleagă.

Îl văzu pe Elk stînd la marginea mulțimii; cînd aceasta începu să se rărească, el se apropie de detectiv și-i citi în ochi mulțumirea.

— Era cit pe ce să mă retrag din cursă, să sfidez cîștigul, dar n-am făcut-o și acum banii se țin scai de mine. Mi-ați vîndut un pont clasa-întîi, domnule Braid, dar am văzut pe cineva care n-a făcut o cursă tocmai bună. Domnul Reef arăta ca și cînd o furtună urma să se abată asupra lui, cu tunete și fulgere, un uragan chiar. Mă duc înăuntru să-mi scot banii. Mă vor plăti imediat știind că sînt de la Scotland Yard.

— Oricum ți-ar da banii, hodorog bătrîn, zîmbi Tony. De ce trebuie să crezi că toți sînt niște escroci?

— Nu, nu sînt, răspunse Elk prompt. Eu sînt prea cinstit.

Julian Reef își parcase mașina pe marginea șoselei care ducea spre Singleton. Aici, el așteptă vreo jumătate de oră fierbînd de nerăbdare să apară olandezul. Guelder apăru în cele din urmă, vesel de parcă n-ar fi fost lovit de soartă.

— Ah! A fost rău! zise el, intrînd în mașină. Trișorul ăsta! Dar am văzut cu ochii mei cursa de probă.

— Necazul tău este că te crezi al naibii de deștept, mormăi Julian, apăsînd brusc accelerația și scoțînd mașina pe suprafața neregulată a șoselei. Bănuiesc că ești conștient că asta m-a costat bani mai mulți decît pot face rost luni.

— Atunci nu face rost, prietene, spuse Guelder netulburat. Agenții nu au stabilit nici un termen. Înainte să ai neplăceri, vei fi mult mai bogat, incomparabil.

Julian îl privi pieziș pe tovarșul lui de drum; acesta își aprinse o țigară lungă, subțire și rău mirositoare.

— Asta-i tot o poveste ca și cea cu cîștigătorii tăi? întrebă el sarcastic. Am trăit numai din promisiuni și am cheltuit o avere pe experiențele tale, Guelder. Vreau ceva înapoi.

— Vei avea totul, zîmbi Guelder afectat. Milioane peste milioane! Curînd îți voi putea spune „Du-te la bursă și ia-ți banii!”

— Curînd, curînd, spuse celălalt nerăbdător. Cînd va fi curînd?

Guelder ridică din umerii lui lați.

— Poate într-o săptămînă. Experiențele mi-au reușit. În noaptea asta sau în cealaltă voi face testul final și atunci vei veni și vei vedea singur.

Julian nu mai zise nimic tot drumul înapoi spre oraș; îl lăsă pe Guelder pe Victoria și merse mai departe spre apartamentul său să-și petreacă seara în singurătate.

Avea motive suficiente să fie tulburat. Hîrțiile lui Frensham fuseseră sechestrare și în cîteva zile urmau să-i fie predate lui Tony Braid pentru examinare. În dimineța aceea, înainte să plece, primise un aviz din partea avocaților lui Frensham, care i-au cerut să fixeze o întîlnire cu Tony și să clarifice afacerile companiei Lulunga Oils. Frensham condusese compania din biroul său de pe strada St. James. El era, la data morții, posesorul a aproximativ 200.000 de acțiuni, fapt ce l-a surprins pe Tony; dar nu era nici un mister în privința acestui număr mare de acțiuni.

Julian Reef deținuse cîndva un pachet și mai mare, dar, din motive care nu fuseseră încă dezvăluite, el se descotorosise de cea mai mare parte a acestora; și, intrucît singurul cumpărător onest de la bursă fusese Frensham, cu încrederea lui oarbă în viitorul companiei, acestea au gravitat spre seiful lui.

Valoarea capitalului s-a putut confirma cînd băncile au refuzat să accepte chiar și 200.000 ca garanții pentru evitarea unui faliment.

Pe piață valoarea lor nominală scăzuse la cîteva șilingi, dar nu au fost înstrăinate. Dacă Julian ar fi încercat să vîndă cele 100.000 rămase, pe care le deținea el, ar fi fost imposibil acum că unicul cumpărător al capitalului murise.

Lulunga era o acțiune vest-africană. Terenurile petroliere fuseseră descoperite în Angola de Nord și fuseseră puse în vînzare de proprietarii lor, care făcuseră avere mare prin fondarea companiei. Rînd pe rînd, acțiunile se ieftiniră pînă cînd, după achiziționarea masivă a lui Frensham, ele scăzură de la 38 de șilingi pînă sub o liră. Asta era uimitor. Cei din City au rămas nedumeriți, chiar și experții în domeniul petrolului; scăderea era în contradicție cu raportul promițător făcut de fostul inginer al firmei, persoană respectată în City. Erau și unii bancheri cinici care au relevat faptul că raportul nu fusese publicat decît la două

săptămîni după moartea inginerului respectiv. Era un om precaut și înainte nu se făcuse răspunzător de profeții atît de optimiste ca cea cuprinsă în raport.

Julian își scoase din minte treaba asta, așa cum proceda cu toate gîndurile neplăcute. Se apucă să-i scrie o scrisoare Ursulei Frensham care, spera el, i-ar fi redat fetei încrederea în el.

Pe la jumătatea scrisorii, stiloul se goli și Julian începu să scoțească prin biroul său căutînd cerneala. Își aminti, apoi, că Guelder avea și se duse în biroul acestuia. Acesta nu-și încuiase ruloul biroului. Julian căută pe birou, dar nu găsi nimic. Trase sertar după sertar, pînă ajunse la cel de jos.

Ochii Ursulei Frensham îl priveau zîmbitori. Era un portret pe care nu-l mai văzuse de mult timp. De atunci, cineva îl decorase cu un chenar cu cupidonii și inimi. Execuția era bună. La început crezu că era tipărit, dar apoi văzu în colțul din stînga semnătura artistului.

Guelder! Era de necrezut! Să fi fost vreo glumă proastă de-a olandezului.

Scoase fotografia și sub ea găsi alta, nedecorată, dar avînd scrisă pe ea o poezioară care, din cauză că era în olandeză, era de neînțeles. Întorcînd fotografia, găsi traducerea în engleză sau poate alte versuri, rod al imaginației olandezului:

*„Iubiți ochi ce îmi zîmbiți,
Buze dulci ce tresăriți...”*

O citi pînă la capăt tulburat... Incredibil! Și totuși nu cunoscuse reputația acestui om; auzise despre niște întîmplări dezgustătoare. Scutură furios sertarul, împrăștiindu-i conținutul. Uitase motivul căutării. Făcu fotografiile bucăți și le aruncă în coș. Era peste măsură de nedumerit. Îl revolta faptul că omul acesta, atît de grosolan avea o asemenea atitudine față de Ursula.

Dimineața următoare, cînd sosi Guelder, senin și vioi, cu un zîmbet și o fluturare a mîinii adresate șefului său, Julian îl opri.

— Am fost în biroul tău aseară, spuse el; căutam cerneală.

— Este pe raft, în spatele biroului — începu Guelder, dar Julian nu-l lăsă să continue.

— Nu asta mă interesează acum... Am găsit niște fotografii în sertarul tău, erau ale domnișoarei Ursula Frensham. Cineva a avut o răbdare dată naibii și a desenat inimoare și săgeți în jurul lor!

Fața lui Rex Guelder se înroși mai tare — ochii păreau că-ies din orbite.

— Eu am fost acel cineva, zise el, cu asprime. Treaba mea ce am în sertar!

— Treaba ta, ai? Ei bine, am făcut-o să fie a mea, spuse Reef, răstit. Te va interesa să afli că le-am rupt și le-am aruncat în coșul de gunoi.

Privi fața olandezului care devenise din roșie, albă. Omul îl privea chiorș, zîmbind fără milă. Făcea eforturi să se stăpînească și reuși.

— Asta a fost o prostie, prietene. Nu făceau rău și-mi luminau zilele. Tînăra domnișoară e foarte frumoasă — zic eu. Mai bine mă puneai să i le trimit domnului Braid.

— Nu-mi pasă cîtuși de puțin cui i le-ai fi trimis, spuse Julian. Braid e un gentleman și tu ești un porc murdar. Nu-mi caut cuvintele cînd mă gîndesc la tine, Guelder. Știu ce reputație ai, știu de ce ai părăsit Amsterdamul în grabă, am auzit și niște zvonuri despre cele întîmplate în Indiile Olandeze. Îmi ești inutil — momentan, un lux costisitor — dar dacă te-am primit în afaceri nu înseamnă că poți intra și în problemele mele personale: ai înțeles?

Guelder respira greoi; avea fața încordată, diabolică; era răvășit de furie.

— Așa, deci! zise el răgușit. Sînt un porc, da? Bun numai pentru afacerile tale murdare dar nu ca să le ador pe domnișoarele tale, ai? Îți fac milioane și totuși sînt sluga ta — așa!

— Mi-ai făcut prea puține milioane pînă acum, Guelder. M-ai costat destul, îi replică Julian Reef.

Bărbatul îl întrerupse, aplecîndu-se peste masă, aproape vîrîndu-i degetul în față.

— Ah! zici că n-am voie să mă gîndesc la lady Ursula deoarece sînt prea josnic, prea — cum spuneai — scîrbos. Vrei să-ți spun ceva? În noaptea aceea, Frensham s-a împușcat, da? Am avut timp destul de pierdut prin oraș. Mă plimb și admir fetele frumoase. Te văd și sînt curios. Mă-ntreb unde-o fi mergînd

prietenul meu, „marele Julian Reef”. Te urmăresc: tu nu știi. Te urmăresc de la ora opt pînă la nouă. Merg în urma ta peste podul Westminster. Te apleci tare, cade ceva în apă. Dar altceva scăpat de tine nu cade în apă. Un obiect pe care-l ridic cu mîinile mele de pe un parapet mic.

Își ridică mîinile semnificativ; Julian avea o paloare de mort. Îl zărea numai pe diavolul viclean care-și bălăbănea degetele butucănoase în bătaie de joc.

— Lucrurile acelea le păstrez în seiful meu din Greenwich. Le pun în buzunar și cînd ajung acasă la mine le examinez și le pun în micul meu seif. Într-o bună zi — își flutură degetul atît de aproape de fața palidă a lui Julian încît acesta simți bătaia aerului — într-o bună zi Julian ăsta ar putea vorbi de Ursula Frensham; atunci eu voi spune: Nu, nu e pentru tine, ci pentru mine bucățica asta drăgălașă. Mi-ai distrus pozele, din fericire mai am acasă. Dacă n-aș fi vrut, ți-aș fi spus. „Fă la loc tot ce ai distrus, iconoclastule!”.

Se opri, fără suflu, avînd pe față un rictus malițios, dar Julian nu-i mai răspunse. Era alb ca varul. Numai ochii sclipitori îi trădau ura. Ar fi fost multe de spus, dar el nu îndrăzni să-l ia la întrebări pe omul ăsta triumfător — anumite fapte nu pot fi dezvăluite prin cuvinte.

Nu se aștepta ca Rex Guelder să devină dintr-o dată împăciuitor și totuși asta a fost atitudinea imediată a olandezului.

— Hai să nu mai discutăm lucrurile astea neplăcute; să le uităm. Tocmai că ne înțelegem unul pe celălalt, asta-i tot ce trebuie. Ai nevoie de mine, prietene — eu am nevoie de tine. Sîntem combinația ideală. Și cu noi mai tîrziu marea bogăție. Toată noaptea am făcut planuri pentru tine și acum mi-am organizat ideile — complet! Îți vei consolida situația responsabilă. Nu trebuie să răsufle nimic. Trebuie să facem rost de bani — eu voi găsi bani — așa că oamenii nu vor mai șușoti între ei, Reef ăsta-i un falit!

Julian Reef își umezi buzele uscate și-și stăpîni vocea tremurătoare.

— De unde vor fi banii ăștia?

Guelder îi răspunse senin.

— Cine-i persoana care-i dă falitului lord Frensham şaizeci şi cinci sau şaptezeci şi cinci de mii de lire? Cine altul decît Trişorul, Braid. Va avea mult de furcă. Puţini ştiu că el este duşmanul împotriva căruia luptăm.

Julian îl privi dispreţuitor.

— Îţi imaginezi că Tony Braid îţi va împrumuta ţie sau mie sume atît de mari?

Celălalt încuviinţă,

— Atunci poţi ghici încă ceva, prietene. Braid nu va ridica preţul unei frînghii cu care vrea să mă spînzure.

Guelder chicoti şi-şi clătină degetul gros cu şiretenie!

— Dar am rezolvat deja fiecare aspect! E necesar numai ca amicul nostru să continue cursele lui de cai şi să nu-şi mai bată capul cu Lulanga Oils vreo cîteva săptămîni.

În acel moment secretara intră cu o telegramă. Îi era adresată lui Julian şi el o deschise fără grabă şi-i examinează conţinutul. Guelder observă că sprîncenele i se făcură una.

— Ce coincidenţă, zise Julian Reef.

Guelder luă telegrama din mîna lui şi o citi:

„Aş dori să verific situaţia Companiei Lulanga Oils mîine, la zece, la biroul lui Frensham, în strada St James”.

Era semnată Anthony Braid.

Cei doi bărbaţi se priviră unui pe celălalt şi Guelder clătină din cap.

— Asta-i mare ghinion, grozav de mare.

12

Tony se găsea în biroul lui din strada St. James, de la ora nouă. Personalul de la firma Lulanga Oils consta din trei fete, dactilografe şi un contabil, care fusese asociatul lui Frensham, avînd diverse funcţii aproape jumătate din viaţă.

— Am pus toate documentele referitoare la companie pe biroul d-voastră, domnule Braid, zise el. Mă tem că veți descoperi că metodele noastre de a conduce afacerile au fost cam la voia întâmplării. Registrele cu transferul acțiunilor a fost, totuși, păstrat în ordine perfectă; eu însumi am avut grijă de asta.

Tony nu apucă să examineze prea mult din corespondența de la Lulanga Oils și reușise deja să-și dea seama că „întîmplător” era un termen flatant pentru metoda domnului Frensham de a face afaceri. El găsi scrisori deschise (una dintre ele conținea un cec de sute de lire) și teancuri de scrisori cărora ar fi trebuit să li se dea urgent atenție, dar de care — după spusele cantabilului, nu se ocupase nimeni.

— Excelenței sale nu-i plăcea să se ocupe de nimic neplăcut, zise Main, bătrînul funcționar, și de cînd acțiunile scădeau, nu făcea nimic altceva decît să privească corespondența pe care i-o puneam în față.

Tony aprobă; și el cunoștea felul de a fi al lordului.

— Domnul Reef n-a avut nimic de făcut la acest birou? întrebă el.

Main ezita.

— Excelența sa nu suporta intervențiile și, deși domnul Julian dorea foarte mult să-l ajute, excelența sa nu l-a **inconjurat**. Ceea ce se întîmpla frecvent era că apărea cîte o problemă serioasă căreia lordul Frensham nu-i dădea atenție și trebuia s-o duc domnului Julian, în City. El urmărea, de fapt, toată corespondența dintre Africa de Sud și biroul nostru.

Tony nu ceru nici o lămurire; pe măsură ce observa confuzia totală în care se găseau afacerile lui Frensham, își dădea seama că funcționarul avea dreptate. Nici nu apucă să verifice a șasea parte din teancul de scrisori cînd sosi Julian, foarte vesel și plin de amabilitate.

— Îmi pare rău că am întîrziat, spuse el.

Avea sub braț o mapă mare, care conținea documente referitoare la companie.

— Nu-i nimic important aici, spuse el și aruncă o privire spre teancul de lingă cotul stîng al lui Tony. Ai terminat cu adunarea materialului?

— Încă nu, spuse celălalt. Ce sînt astea?

Julian răsfire o mină de hîrtii.

— Numai niște scrisori. Ele se referă într-adevăr la afaceri pe care le-am încheiat în numele lui Frensham.

Le puse pe masă, lîngă celelalte hîrtii.

— Documentele referitoare la companie le păstra într-o cutie neagră japoneză, în biroul celălalt.

— Am deschis toate sertarele, zise Tony.

— Dar sertarul cu hîrtie de la Lulanga, sigur, nu.

Anthony intră în biroul interior și examinează sertarele care fuseseră descuiate. Toate erau golite, cu excepția unuia, dar nici acela nu conținea nimic care să aibă vreo legătură cu Lulanga Oils. El reveni și-l găsi pe Julian privind afară pe fereastră.

— O, Doamne, ăsta-i un loc foarte ușor de pătruns pentru un hoț, spuse el. Privește la scara de incendiu, e chiar pe sub fereastră.

— Observația ta este împărtășită și de un membru eminent al forțelor de la Poliția Metropolitan, spuse Tony, sec. Domnul Elk — cred că ai auzit de el.

— Da, îl cunosc. Nu pot spune că sîntem în relații de prietenie. De fapt, am avut o mică ceartă — e adevărat — numai prin vorbe — dar totuși supărătoare.

El nu detalie cauza certeii pe care o avusese cu Elk și despre care Tony auzea acum pentru prima oară.

Julian se întoarse de la fereastră și se așeză în fața acestui bărbat care-i era atît de antipatic.

— Ce ai de gînd să faci? Cred că cel mai bun lucru ar fi să le arzi, zise el.

— O soluție foarte simplă, răspunse Tony încet. Totuși, prefer să le verific una cite una. Sigur, sînt aici multe asupra cărora m-ai putea lămuri.

Julian Reef încuviință, scoase o tabacheră de aur din buzunar și-și aprinse o țigară, urmărind curios dar ostil activitatea monotonă a verificării scrisorilor și documentelor. Privind pe furiș, îl văzu pe Tony Braid luînd două coli bătute la mașină, două formulare tip prinse cu o clamă metalică.

— Hei! Ce-i asta? strigă Tony mirat, citind primele cuvinte.

Cînd ajunse la jumătatea paginii, el o întoarse și se uită în partea de jos să vadă dacă-l cunoștea pe semnatarul scrisorii.

— Asta-i de la inginerul firmei care se ocupa de buna funcționare a sondelor de la Lulanga zise el încet. Tu ești directorul firmei?

Julian clătină din cap.

— Nu, am demisionat cu cîteva zile înaintea morții lui Frensham, spuse el repezit.

Privirea neîncrezătoare a lui Tony era îndreptată asupra lui.

— Frensham nu mi-a spus asta, zise el.

— Mă-ndoiesc că mai știe cineva! Vei găsi, probabil, scrisorile mele prin corespondență. De fapt, Braid, continuă el într-un exces de sinceritate, m-am săturat de încurcăturile unchiului meu. Îl sfătuisem să vîndă acțiunile astea acum cîteva luni. Dar, desigur dacă le-aș fi scos și pe ale mele de pe piață...

— Aveai o metodă foarte simplă de a ieși cu ale tale de pe piață, spuse Tony. Se pare că i le pasai lui Frensham — el era păstrătorul tău particular, bănuiesc. Tocmai am văzut transferul unui mare pachet de acțiuni din registrele tale într-ale lui.

Julian ridică din umeri dezaprobat.

— Ce puteam face? Eu nu puteam risca — în orice caz, nu în felul în care mi-o cerea el. Ce-i acela? întrebă el cu o curiozitate disimulată.

Tony citise introducerea și acum se cufundă în lectura documentului. Acesta începea așa:

„Raport asupra puțurilor 16, 17 și 18, sondele Lulanga Oils, Majasaka, Africa de Vest.

Domnule, datorită faptului că două cutii poștale adresate acestui colțisor uitat de lume nu au ajuns la noi am scăpat două ediții ale raportului meu către Domnia voastră, în legătură cu sondele de mai sus. Credeam că veți publica deîndată aceste știri alarmante, dar ultimele ziare care mi-au parvenit mă informează că Lulanga Oils își menține prețurile. După cum v-am anunțat anterior, aceste trei sonde dau semne de secătuire, mai mult chiar, prima și a doua au fost scoase din uz. Forările au dus la 85, 97 și 137 în planul T, dar pînă acum fără rezultate satisfăcătoare. Nu mi-aș face

pe deplin datoria dacă nu aş informa administrația că, după părerea mea, Lulanga Oils nu mai sînt competitive pe piață. Conducerea va avea în vedere faptul că de cînd mi-am preluat îndatoririle de la domnul Colburn, am privit prospecțiunile Companiei cu pesimism și aceasta, regret că trebuie s-o spun, s-a adevărit în cele din urmă”.

— Colburn? Numele i se părea cunoscut. Și apoi, într-o clipă, Tony și-l aminti pe excentricul chiriaș al lui Elk. Cine era Colburn? întrebă el.

— O, era un tip pe care l-am dat afară pentru beție și incompetență totală. Și a găsit a altă slujbă undeva pe coastă. Numai știu ce s-a-ntîmplat cu el.

Tony îi dădu raportul și domnul Reef citi, făcînd ochii tot mai mari, ridicînd din sprîncene, în așa fel încît un străin care nu cunoștea amănuntele s-ar fi putut gîndi că asta era surpriza vieții lui.

— Ăsta-i cel mai ciudat raport pe care l-am citit vreodată, începu el.

— Și nu i-ai mai văzut?

Întrebarea căzu ca pocnitura unui bici.

— De ce să-l fi văzut eu? Îi era clar adresat lui Frensham. Asta-i una dintre prostiile pe care la-a făcut. Ura încurcăturile de orice fel... ăsta-i cel mai serios...

— Nu l-ai mai văzut înainte? întrebă Tony din nou și văzu cum fața lui Julian deveni și mai roșie.

— Ce naiba vrei să spui? întrebă el. Ți-am spus că nu l-am mai văzut în viața mea. Îți închipui că aş fi lăsat ascunsă o treabă ca asta?

Tony își strînse buzele îngîndurat, cu privirea fixată pe fața celuiilalt.

— Acum cîteva luni după moartea inginerului, s-a publicat, de către companie, o declarație semnată de omul ăsta. Cine a publicat-o?

Julian se gîndi rapid. Aici nu mai putea minți! Faptele erau prea ușor de dovedit.

— Eu am publicat-o, spuse el hotărît.

— Ai văzut înainte documentul respectiv?

Reef se gîndi puțin.

— Da, spuse el.

— Ai raportul original al inginerului, în care spune că prospecțiunile din teren n-au fost mai bune nicicînd — ceea ce ai publicat tu?

Julian inspiră adînc: nici măcar nu clipi.

— Nu, nu am originalul. Mi-a fost trimis în copie. Cred că am trimis editorului copia mea. E clar că Frensham...

— Vrei să spui că Frensham ar fi trimis un raport falsificat, tăinuind astfel, adevărul despre mină?

Și deoarece celălalt nu-i răspunse, Tony continuă necruțător:

— Știi pe Frensham mai bine decît mine. A făcut el vreodată în viață vreo treabă murdară sau vreo escrocherie? Era el capabil să înșele lumea intenționat și în mod criminal?

Julian ridică din umeri.

— De unde să știi? întrebă el. Sigur, era un om foarte serios și toate celorlalte, dar cine poate ști ce-i în sufletul unui om? Singurul lucru de care sînt sigur este că n-am văzut niciodată raportul ăsta, dar am văzut raportul semnat de inginer spunînd că prospecțiunile erau bune — poate avea motive.

Tony îl făcu să tacă printr-un gest.

— Știi ceva, Reef?

Se ridicase în picioare acum, aplecîndu-se peste masă, cu degetele pe tamponul de sugativă.

— Raportul ăsta, pe care tocmai l-am citit nu era printre documentele lui Frensham pînă n-ai venit tu.

— Ce vrei să spui? întrebă Julian, respirînd precipitat.

— Vreau să spun că am trecut o dată toată corespondența și dacă n-am memorie pentru anumite lucruri pentru altele ea funcționează excelent; și unul dintre acestea este culoarea. Nu era nici un document tipărit pe hîrtie albastru deschis, ca și aceasta.

Urmă o tăcere adîncă.

— Ce vrei să insinuezi? își regăsi Julian vocea în cele din urmă

— Vreau să insinuez că atunci cînd am mers în cealaltă cameră, în căutarea unor documente imaginare, la propunerea ta,

ai strecurat acest raport printre hîrtii. Și nu insinuez, ci afirm hotărît.

Julian Reef intră în panică, el nu spuse nimic. Era deja cu nervii zdruncinați cînd venise. Acuzația groaznică, dar nerostită a lui Guelder, îl lăsase dărîmat psihic.

— Nu numai că ai pus plicul printre celelalte hîrtii, dar tu ești cel care ai falsificat raportul inginerului, ceea ce a urcat acțiunile Lulanga la 17 șilingi. N-am descoperit prea multe în biroul ăsta dar un lucru am aflat în mod sigur — tu te ocupai de toată corespondența din Africa. E o treabă cît se poate de simplă, Reef, să se descopere cîte acțiuni ai vîndut pe baza acelui raport fals asupra prosperității companiei și o treabă la fel de simplă să fii pus acolo unde ți-e locuit. Am reușit să fiu clar?

Julian nu-i răspunse.

— Aș putea să chem un detectiv și să te pun imediat sub acuzație. Am dovezi suficiente să te trimit la închisoare pe vreo șapte ani. Dar n-am s-o fac. Și știi de ce? Vreau să păstrez numele lui Frensham nepătat. Nu vreau ca acuzația ta murdară cum că el este răspunzător de înșelătoria asta să fie expusă în tribunal. Numai asta te-a salvat.

Julian se sili să zîmbească.

— Și Ursula, presupun... Spui prostii, Braid! N-ai putea nicicum să mă acuzi. Nu există nici o faptă ce poate fi dovedită. Și asta dintr-un motiv serios, continuă el repede, pentru că sînt total nevinovat. Nu știu dacă Frensham era escroc sau cinstit — asta nu-i treaba mea. Tot ce știu este că el a autorizat publicarea raportului și că nu am văzut scrisoarea acestui inginer înainte.

— Cu alte cuvinte, că a ascuns-o intenționat?

Julian Reef sesiză pericolul și, pur și simplu, bătu în retragere.

— N-am spus asta; am anticipat numai ce va spune lumea, ce va spune omul de rînd de pe stradă.

Tony îi arătă ușa.

— Ieși, te rog, și tu pe stradă — lua-te-ar naiba!

Julian nu consideră că era momentul să-și susțină punctul de vedere. El plecă — un om furios și atît de umilit, încît avea

lacrimi în ochi pe cînd ieșea din clădirea de pe strada St. James, în soarele orbitor de afară.

13

Curierul regulat de la Scotland Yard reveni la biroul lui Tony cu informația că domnul Elk putea să-l primească. Tony îl urmă pe curier în clădire, pe multe scări și coridoare și ajunsese, în cele din urmă, la o camera mică în care Elk stătea cu picioarele întinse.

— Intrați, domnule Braid. Închide ușa, băiete, te rog. Vreți să intrați mai încoace în cameră ca să poată închide ușa? E cea mai mică încăpere de la Scotland Yard. Sînt un nimeni. Comisarul șef va face cît de curînd o cușcă pentru mine și mă va agăța afară.

Se ridică și-i oferi lui Tony singurul scaun cu care biroul se putea mîndri.

— E-n regulă. Stau totdeauna pe masă; e mai demn, spuse Elk. Aveți cumva o țigară de foi la dumneavoastră. Mersi, eu mi-am lăsat cutia acasă — acasă la un tip. Erau țigările lui. Cînd a venit curierul și mi-a spus că un domn vrea să mă vadă, credeam că-i un prieten de-al meu, spărgător, cu un informator. Ce doriți, domnule Braid? V-au înșelat agenții dumneavoastră? Cel mai rău cu aceste conturi de credit este că nu știi niciodată dacă urcă sau coboară pînă sîmbăta. Eu le am deja în bani gheață.

— Ce s-a întîmplat cu domnul Colburn? întrebă Tony.

Elk făcu ochii mari.

— Chiriașul meu — să nu-mi spui că a dat de bucluc.

— Locuiește și acum la tine?

Elk încuviință.

— Desigur. Cînd doarme. E singura dată rînd stă locului.

— Crezi că l-aș putea întîlni? Îți amintești că te-am rugat să-l aduci la Ascot.

Elk se scărpină în barbă și se uită la ceas.

— Ascot e destul de departe, spuse el.

— Nu țin neapărat să vină la Ascot; îl pot întîlni la Londra. Ai putea să-l aduci după masă?

Elk răspunse afirmativ, dar vizitatorul văzu că era puțin nesigur:

— O, da, dacă-l găsesc, spuse el răspunzînd întrebării lui Tony. Dar e genul ăla de om — cum să-i spun — sociabil și deîndată ce intră într-o societate... știți... nu rezistă la băutură. Ceea ce mie nu-mi face altceva decît să-mi ațîțe curajul cam stins, ce-i drept, scuzați-mi expresia poetică, pe el îl face să vorbească vrute și nevrute.

— Cu alte cuvinte, s-ar putea să fie beat. Nu contează. Adu-l.

Elk încuviință din nou, dar iarăși nesigur.

— Va veni chiar dacă va trebui să-l aduc cu salvarea, zise el. Și apoi, privind pe fereastră și parcă încurajînd un gînd întîmplător: Ați făcut socoteli toată dimineața, așa mi s-a spus.

— Cine naiba ți-a spus?

— O păsărică, spuse el. Păcat de bietul Reef. Era tare necăjit, nu-i așa? L-am văzut pe strada St. James cu lacrimi curgîndu-i pe față. Bietul om! O fi groaznic să-ți pierzi unchiul. Și eu am avut unul, dar nu l-am putut pierde niciodată. Individul își găsea drumul înapoi și prin ceață chiar dacă drumul era în pantă.

Tony era pe punctul de a pleca, dar se întoarse.

— Ai filat biroul? întrebă el.

Figura detectivului părea o mostră de naivitate rănită.

— Eu nu filez niciodată nimic, spuse el. Nu prea mult. Mă amețește. Ceea ce vreau eu să studiez este viața, trecînd încoace și încolo, așa cum e ea.

— Dar cine ți-a spus că am verificat documentele lui Frensham?

Domnul Elk își aruncă privirea în tavan și păru că se gîndește adînc.

— Am uitat deja. Am impresia că era bătrînul funcționar al lui Frensham. Cum îl chema — Main. Luam un ceai într-o cafenea respectabilă cînd îl văd că vine și se așează la masa mea.

— Sau dumneata ai venit și te-ai așezat la a lui.

— Poate, încuviință celălalt. Un tip foarte drăguț — ține puicuțe. Mai știi un individ care ținea puicuțe — am luat parte la „executarea” lui. Domnule Braid aveți ceva pentru alergările de la

Brighton săptămîna viitoare? Îmi plac cursele! Îți oferă o zi în aer liber:

Tony părăsi Scotland Yard-ul mai mult decît nedumerit. Ar fi fost și mai nedumerit dacă ar fi auzit instrucțiunile pe care inspectorul Elk le dădea unui subordonat pe care îl chemase în cămăruța lui.

— Urmărește-l pe domnul Braid: nu-l scăpa o clipă din vedere. Voi aranja să fii înlocuit la ora opt diseară.

14

În cele din urmă Ursula se-ntoarse la Londra, din proprie inițiativă și fără să apeleze la telegrame și scuze. Totuși nu putu să le facă cunoscut rudelor că se plictisea peste măsură. Aceștia își făcuseră deja o părere despre ea și o găseau cam excentrică, lipsită de suflet, ba chiar frivolă. După plecarea ei, ridicară mirați din sprîncene, se uitară unii la alții cu subînțeles, dar nici unul nu știa ce credea celălalt, lucru ușor de înțeles, din moment ce nu se cunoașteau nici între ei.

A fost nevoie de ceva curaj din partea Ursulei ca să înceapă rearanjarea casei, să mute obiecte cunoscute, atît de dragi tatălui ei, acum mort. Probabil va veni o vreme cînd le va putea folosi, dar pe moment ele îi trezeau durere în suflet.

O singură persoană era fericită cînd a plecat din Wells; majordomul ce arăta ca un sfînt; acesta îi duse valiza la mașină și cu glas scăzut își exprimă mulțumirea pentru ajutorul și sfaturile ei.

— Am obținut o sută la șase și la nouă lire, domnișoară. Vreți să fiți amabilă și să-i mulțumiți domnului Braid și aș vrea să vă rog să-l întrebați dacă mînzul da doi ani are vreo șansă la Lewes... Dar n-aș vrea să vă deranjez, domnișoară.

— Am să-l întreb, îl asigură ea și-l părăsi în timp ce se înclina — un staroste impunător care deținea două conturi deschise în Londra și un aranjament în numerar, cu un agent de pariuri în Glasgow.

Cursele începuseră s-o intereseze și pe ea într-o oarecare măsură. Era surprinsă cît de larg era interesul pentru acest sport. Descoperi că își cîștigase o anume importanță, nu numai în rîndul servitorilor, dar și al comercianților din Wells, de cînd Lydia Marton cîștigase Cupa Steward — întrucît majordomul nu fusese cîtuși de puțin discret, după ce obținuse pontul.

Din fericire, cînd se întoarse acasă nu avea servitori de concediat. Gospodăria Lordului Frensham era mică; nu folosisese niciodată valeți — zicea că-l enervează. Aranjamentele casnice fuseseră făcute cu un deranj minim.

— Voi ține menajera atît cît îmi voi putea permite, îi spusese ea lui Tony la telefon.

El nu era prea încîntat.

— Sînt foarte neliniștit că stai în casa aceea singură, numai cu menajera. Mai bine ți-ai trimite bijuteriile la bancă.

Ea rîse de îngrijorarea lui, dar în cele din urmă acceptă compromisul și făcu ceea ce o sfătuisese.

Trebuiau luate în considerare și aspecte mai serioase de care depindeau toate celelalte. Ea luă o sumă din capitalul ei și descoperi că era foarte mic. Excursia la Wells i-a clarificat și misterul mării moșteniri care urma să fie cîndva a ei. Un funcționar distant, preot hirotonisit, văr de-al doilea cu ea, îi explică detaliat — pentru că îl pasionau legile — că moștenirea era ceva nebulos, din moment ce pînă cînd îi va reveni ei vor fi trecut trei vieți dintre care numai două în tinerețe și sănătate. Ea nu se gîndise pînă atunci la viitorul ei, fiind încurajați de informația vagă că undeva, plutind în ceață, se aflau domenii întinse care, într-o zi, într-un mod care să nu afecteze pe nimeni, vor fi ale ei, prin simpla semnare a unui document.

Tony veni la ea la ceai în ziua sosirii și ea îi explică care era situația.

— Chiar că nu doresc ca acești verișori ghinioniști să fie definitiv îndepărtați din lumea noastră, Tony. Cred că putem renunța la moștenirea aceea enormă și să ne concentrăm sufletul și mintea în obținerea unui loc de muncă. Am luat lecții de stenodactilografie — a fost ideea tatii — și cred că aș putea fi o secretară admirabilă la un bancher bogat.

— Acela n-o să fiu eu, zise Tony prompt. Și vreau să-ți spun cum stai, continuă el îndrjit. Din anumite motive, pe care nu le înțeleg, Frensham a transferat toate noțiunile Lulanga pe numele tău. Au fost transferate în ziua morții sale.

Ea se-ncruntă.

— Au vreo valoare? întrebă ea.

— Cred că nu valorează absolut nimic. El ezită. E neplăcut pentru mine, dar trebuie să-ți spun că, din cele aflate azi dimineață și din documentele pe care le-am văzut, mă tem că nu oferă garanție. Să mulțumim cerului că nu sînt datorii. Ea nu prea înțelegea cum puteau acțiunile să fie sigure sau nu și el îi explică secretele capitalului cu și fără acoperire.

— Julian ce ți-a spus despre ele? întrebă ea.

El o privi fâțiș.

— Nu contează ce spune Julian, Ursula. Nu vreau să te mai întâlnești cu Julian și nici să-i scrii.

Ea îl privi îndelung, fără un cuvînt și apoi își înclină ușor capul.

— Foarte bine, Tony. Nici măcar nu te întreb de ce — și ăsta-i cel mai mare compliment pe care ți-l pot face. Nu va fi foarte greu să scap de Julian.

Urmă o pauză lungă și puțin dureroasă pentru unul din cei doi.

— Ce voiai să-mi spui, Tony? zise ea, încet; și apoi, inexplicabil, coborî privirea.

— Aș avea multe de spus.

Avea o voce liniștită.

— Mă-ntreb dacă îți dai seama cît de greu îmi este să nu spun nimic.

El auzi un oftat ușor; atunci și acolo ar fi trebuit s-o ia în brațe și să-i spună singurul lucru pe care ea îl aștepta și de care era sigură, acela că o iubea. Dar asta n-ar fi fost potrivit firii lui, și-ar fi putut reproșa că a luat-o prin surprindere, că, datorită morții tatălui ei, era mai sensibilă.

Tony nu luă cina acasă. El sosi pe la opt și un sfert și se pregăti să-l aștepte pe Elk și pe excentricul lui prieten. Nu fusese lăsat nici un mesaj telefonic, ceea ce era încurajator. Totuși, Elk

apăru numai după ora nouă, fiind însoțit de misteriosul domn Colburn pe care-l introduse în biroul lui Tony.

Acesta era un bărbat gras, cu fața roz, cu un început de chelie, ochii albaștri și cu o bărbuță roșcată. Era destul de zgomotos; dar asta părea ceva obișnuit la el. Avea o atitudine de mare franchețe. Îl salută pe Tony amical.

— Am auzit despre dumneavoastră, domnule Braid. Prietenii lui Elk sînt și prietenii mei! Îmi cer scuze pentru seara asta, dar am avut o mică petrecere cu un bătrîn din Borstalia — un om de geniu, neîncrezător în viața asta, ori în cea din ceruri!

Chicoti zicînd asta și își plesni genunchiul cu un pocnet răsunător. Elk îl privea împăciuitor. Întreaga-i atitudine trăda sentimentul responsabilității. Fără un motiv anume, poate doar pentru că și-a dat seama de limitele acustice ale camerei, domnul Colburn coborî vocea.

— Plec pe coastă săptămîna viitoare, domnule Braid, și aveam de gînd să vă caut chiar dacă bătrînul meu amic, polițistul, nu m-ar fi adus aici. Trebuie să vă spun că am venit în țara asta cu o mie două sute de lire sterline; și aș fi fost acum cam tot cu atîtea în minus dacă soarta atît de blîndă nu mi-ar fi oferit adăpost sub acoperișul lui ospitalier.

Se exprima într-o manieră afectată și uneori bombastică. Era clar că domnul Elk îi admira stilul oratoric atît de variat.

— El mi-a spus că vă interesează acțiunile Lulanga.

Tony încuviință.

— Da — și ce e mai curios, chiar astăzi am aflat că ați fost cîndva inginerul acestei companii.

— Inginer și director adjunct, îl corectă celălalt. Nu am de gînd să mă laud, domnule Braid, nu am calificare de inginer superior. Nu sînt unul dintre inginerii ăia grozavi! Autodidact, autorealizat și automulțumit!

Asta era evident gluma lui obișnuită. Elk zîmbi automat înainte ca acesta să-și termine ideea. Apoi deveni serios.

— Nu, mă întorc la Lulanga, dar înainte s-o iau din loc, vreau să fac un tîrg cu oricine care deține un pachet de acțiuni — dar un pachet mare care să merite osteneala.

— Ce fel de tîrg? întrebă Tony, plin de interes.

Colburn îl privi speculativ.

— Nu știi dacă e corect sau nu, dar vreau douăzeci de mii de acțiuni la prețul de o mie de lire, dar nu-i am toți nici pe ăștia.

— Și ce primește în schimb cel care ți-ar de acțiunile? întrebă Tony.

Bărbatul zîmbi generos, aproape cu milă, crezu Tony.

— Petrol, zise el cu un gest scurt. Mii, poate milioane de tone.

— De la Sonda 16 și Sonda 18? întrebă Tony, dar Colburn rîse disprețuitor.

— Acelea nu erau sonde, erau mai degrabă găuri de infiltrație! De atunci tot sapă, așa am aflat. Inginerul ăla bolnav de tuberculoză pe care l-au angajat după mine e un tip deștept, dar lucrează ca la carte — a murit?... D-zeu să-l odihnească! Era bun, dar fără inițiativă. Oameni de felul ăsta adesea mor. N-aș fi discutat cu dumneavoastră, domnule, dar bătrînul Elk vă iubește. Zice că vi se spune Trișorul.

— Nu, eu n-am spus asta, zise Elk tare.

— Ce rost are să minți, întrebă celălalt scuturînd trist din cap. Beat sau treaz, pe mine nu mă-nșeală nimeni. Am aruncat toate cărțile pe masă, domnule Lace¹.

— Braid, spuse Tony, amabil.

Colburn se arată foarte amuzat de greșeala lui.

— Mi-au făcut vînt de la proprietatea aceea, deoarece eram ușor uns, ca să folosesc un termen local. Am stat pe o creastă vreo trei săptămîni. Un amic de-al meu, care avea o bancă nemțească, m-a luat la Mossamedes — oricum, nu cred că vă interesează problemele mele — dar cunosc terenurile de la Lulanga mai bine ca dumneavoastră strada Regent. Cunosc bine și creasta care le traversează. I se spune muntele Pogolaki. Ies în joc cu cărțile pe față, spuse el din nou. Am încredere în dumneavoastră ca într-un gentleman. Petrolul e pe partea estică a crestei Pogolaki. Ei nici măcar n-au săpat acolo deoarece e nisipoasă, dar eu mă pricep la ulei mai bine decît o sardea obișnuită. Și nu todeauna descoperi șistul bituminos — sau nu-l găsești la suprafață. Aveți un creion și hîrtie?

¹ lace — dantelă, șiret: braid — panglică împletită, șiret, șnur.

Tony le găsi și Colburn îi făcu o schiță rapidă, dar clară a terenului petrolier.

— Concesiunea se întinde în stînga și în dreapta rîului Maninga — nu-i un rîu, e o băltoacă... aici nu găsești țiței. Dar venind mai aproape spre creastă, nu poți fora fără să țișnească. Mai mult chiar, domnule Braid, compania are tot utilajul necesar să foreze și să distribuie tot țițeiul din iad. Îl pot pompa peste culme; terenul este împînzit cu cisterne nefolositoare și rezervoare care ar putea fi folosite — singurul lucru e că ei nu au utilaje de transport. În momentul în care ați începe să forăți, va trebui să angajați autocisterne — mii!

Spunea oare adevărul? În orice caz el însuși credea că e adevărat; Tony fusese convins.

— Cum o poți dovedi? întrebă el. Dacă mi-ai putea aduce vreo dovadă, asta m-ar mulțumi, ți-aș da nu douăzeci, ci treizeci de mii de acțiuni.

Domnul Colburn zîmbi.

— Singura dovadă a petrolului este petrolul, zise el răsplat. Dacă l-ai putea dovedi atunci acțiunile Lulanga mu ar vinde la doi penny și jumătate. Nu v-am cerut bani, nu-i așa? Nu v-am cerut nici măcar o slujbă — deși va trebui să mă angajați ca inginer și director. Nici salariu nu vă cer pentru asta. Aș sta gata pregătit cu acțiunile mele să-mi iau comisionul. Nu vreau bani să-mi plătesc taxele, dar vreau autoritate să pot intra pe terenul ăla și nu o am. Priviți!

Scoase un teanc de bani și îi aruncă pe masă.

— Am aici opt sute de lire. Nu vă cer altceva decît să-mi acordați privilegiul de a vă face milionar.

— Așa pare corect, murmură Elk.

Bărbatul mai avea ceva de dezvăluit și de îndată începu.

— Vreți dovada? Ei bine, o veți avea într-o zi, două! Vă voi spune adevărul, domnule... Braid. Am făcut niște forări în particular, la marginea proprietății — eu cu un tip dur, fiul unui bandit care obișnuia să prospecteze cu mine și doi băștinași care au săpat manual vreo trei luni. Ar trebui să fiu acolo să urmăresc rezultatele, dar mă vîntur pe aici, încercînd să dau lovitura la bursă. M-am dus să-l întîlnesc și pe individul ăla, Reef, zilele

trecute, dar era plecat pe undeva, la curse. Are multe acțiuni. Lordul Frensham avea și mai multe — tipul care s-a împușcat.

— Eu am acțiunile Lordului Frensham, zise Tony. Pe cînd aștepți dovada?

— În fiecare zi de acum înainte. Avem un perforator rudimentar și asta necesită timp. Evident, nu pot stabili nici legătura pînă acolo, deoarece cablurile ar fi trebuit să treacă pe deasupra oficiului telegrafic al proprietății Lulanga.

— Cu alte cuvinte, zîmbi Tony, faceți o treabă ilegală.

Omul clătină din cap.

— Greșiți — eu am autorizație pentru tot ce am făcut — dacă veți căuta registrele companiei, o veți găsi — acum bateți palma pentru cele treizeci de mii de acțiuni?

— Noaptea e un sfetnic bun, zise Tony.

Merse spre ușă, îl conduse la un taxi și apoi îl luă pe Elk deoparte.

— Atrage-i prietenului tău atenția că cu cît știu mai puțini despre visul ăsta al lui — considerînd că nu-i nimic altceva — cu atît mai bine.

— Dacă aș avea cinci mii de acțiuni — încep eu Elk.

— Nu ai, zise Tony, dar dacă ți-aș cumpăra eu cîteva acțiuni și ar exista cea mai mică speranță ca acestea să crească, ți-aș face destui bani să cumperi Scotland Yard-ul.

15

Cînd, două zile mai tîrziu, un funcționar intră în biroul lui Julian să-l anunțe că domnul Braid voia să-l vadă, Julian se simți înclinat să spună că nu era acolo.

— Ei bine, zise el, și-și adună puterile pentru ceea ce credea că avea să fie o discuție neplăcută.

Tony, ca de obicei, arăta impecabil. Își scoase mînușile și le puse înăuntrul pălăriei, apoi se așeză.

— Cîte acțiuni Lulanga aveți? întrebă el.

Julian inspiră adînc.

— Țsta-i un nou interogatoriu? Am crezut că am clarificat o dată...

— N-ai clarificat nimic în legătură cu acțiunile tale.

— Am o sută de mii — sau, să fiu mai exact, o sută zece mii? De ce? Ai descoperit alt raport? zîmbi el disprețuitor. Unul care spune că acțiunile vor crește pînă la cer?

— Nu, n-am descoperit alt raport. Tony își alegea cu grijă cuvintele — și nici n-am inventat unul. Dar cred că totuși există petrol pe proprietatea aceea. Și, în cazul ăsta, acțiunile ar fi de cinci ori mai valoroase decît sînt astăzi. Dacă există posibilitatea asta, aș dori să am eu controlul asupra lor. Am cele două sute de mii de acțiuni ale Lordului Frensham — sau mai degrabă, ale Ladyei Ursula Fransham. Capitalul complet este de șase sute de mii de acțiuni și, dacă vor fi profitabile, trebuie să le țin sub controlul meu.

Deodată Julian se lămuri. Nu degeaba i se spunea acestui om Trișorul.

— Înțeleg, zise el. Ideea ta e să ridici plata, să te descotorosești de ceea ce ai tu și să ieși în profit. Asta numești tu afacere la modul științific.

— Nu prea știu mare lucru despre afacerile științifice, răspunse Tony. Despre afacerile de joasă speță am auzit cam multe în ultimele două sau trei zile. Se pune întrebarea dacă ești pregătit să vinzi acțiunile Lulanga pe care le ai tu personal.

Julian nu era numai pregătit să vîndă, dar era chiar nerăbdător să se descotorosească de povară și, dacă Braid era sincer și voia să plătească cu bani gheață, banii ăștia erau cît se poate de bineveniți. Avea mare nevoie de ei, pentru noul plan care urma să se nască.

— Pe moment acțiunile sînt binișor sub valoarea pieții — începu el.

Julien Reef izbucni nervos.

— Și tu o să distrugi pînă și valoarea asta. Ce urmărești, Braid?

— N-am de gînd să pun în discuție propriile-mi planuri. Vreau să știu la ce sumă ești dispus să vinzi?

Julian se gîndi rapid; el ştia, spre regretul său, că era practic imposibil să scape de acţiunile Lulanga pe piaţa liberă. Făcuse o ofertă cu o zi în urmă la o sumă echivalentă cu cîţiva penny pe acţiune. Spuse un preţ, şi-l văzu pe Tony zîmbindu-i.

— De acord, merită, mai zise el; dar dacă ar fi acţiunile Ursulei...

— N-am zis că sînt acţiunile Ursulei. Sînt acţiunile domnişoarei Ursula Frensham, zise Tony liniştit, şi aş dori să nu-i mai spui pe numele mic.

Pe moment Julian îşi arată dinţii.

— Ai început să faci pe proprietarul, nu-i așa? Dar nu vreau să ne certăm. Ai ideile tale despre Lulanga Oils şi poate că sînt bune. Am avut întotdeauna încredere în proprietatea asta, dar am impresia că te scalzi într-un teren mocirlos, Braid. Ştiam că te ocupi de diamante. Terenurile de petrol sînt înşelătoare. Îţi vînd acţiunile mele pe şase şilingi, preţul lor din ultima vreme.

Nu visase nici un moment că celălalt va fi de acord cu preţul care, avînd în vedere tot ceea ce ştia, era exorbitant.

— Åsta-i un preţ piperat pentru nişte puţuri secate de tot, zise Tony, dar le iau. Aranjează transferul şi-ţi voi da un cec.

Julian rămase uluit, dar apoi comicul situaţiei îl făcu să rîdă.

— Eşti un jucător îndrăzneţ, spuse el amuzat, dar nu primi aceeaşi replică zîmbitoare din partea lui Anthony.

Transferul acţiunilor Lulanga Oils dură exact zece minute şi Tony se simţea pe deplin mulţumit, împăturind cecul şi punîndu-l în buzunar.

— Cred că ştii ce-ai cumpărat. Ai văzut raportul şi poate te-ar interesa şi asta.

Din biroul său alese o telegramă şi i-o înmînă vizitatorului său.

— Acum o lună am trimis un inginer particular să mă informeze despre sonde, spuse el, şi uite!

Toni citi:

„Producţie neglijabilă. Majoritatea puţurilor secate. Cele care nu au secat produc cantităţi minore. Se fac mici săpături autorizate de companie, de partea cealaltă a culmii muntoase, cu puţine şanse de reuşită, după părerea mea.”

— Mulțumesc, spuse Tony, și-i dădu înapoi telegrama.

Merse spre ușă și se opri.

— Dacă vreunul dintre prietenii tăi deține acțiuni din capitalul ăsta, aș fi bucuros să le obțin, zise el.

— De ce nu încerci la bursă? Poate e una dintre instituțiile acelea puțin importante despre care tu să nu fi auzit. Fără îndoială că, dacă vrei să-ți mărești colecția, se va găsi un număr mare de deținători care ți le-ar oferi imediat.

Cînd domnul Guelder veni puțin mai tîrziu, îl găsi pe partenerul său bine dispus și află și motivul. Guelder se scărpină pe nas; nu se arătă deloc încîntat.

— Hm! mormăi el. Trișorul ăsta!

Cili telegrama pe care nu o văzuse pînă atunci.

— Cu autorizație: ce-i asta? Cine forează de partea cealaltă?

Julian îi explică că se dădeau autorizații celor care voiau să facă prospecțiuni în orice parte a zonei petroliere.

— Dar asta nu-i nimic — ei se obligă să ne dea șaptezeci și cinci la sută din producția lor și petrolul îl comercializăm noi. Frensham i-a dat autorizație cîndva lui Colburn, individul ăla care era inginer la firmă, dar care a fost concediat fiindcă era sugativă.

— Colburn?

Celălalt îl privi aspru.

— Te-a căutat la birou acum trei săptămîni, cînd erai plecat în Cornwall — un tip tare zgomotos.

— Dar nu-l cunosc, zise Julian fără să-i dea importanță.

— E în Londra, prietene. Asta nu-ți spune nimic?

— Faptul că-i în Londra nu ne aduce petrol la Lulanga, chicoti Julian.

Cu un sfert de oră înaintea prînzului, Guelder intră cu o bandă în mină, închise ușa după el și, mergînd încet spre locul unde stătea Julian, îi puse fișia de hîrtie în față.

— Ce-i asta? întrebă Julian, ridicînd privirea.

— Citește, zise celălalt.

Reef trase hîrtia spre el și citi încruntîndu-se.

— Lulanga Oils 17/9, 18/0, 19/9, 20/3.

Se uită mirat.

— Nebunul ăla cumpără!

Guelder clătină din cap.

— Poți fi nebun în mai multe feluri, zise el, dar omul ăsta nu și-ar face-o cu mîna lui. E un jucător, deci riscă, dar nu joacă orbește. De ce nu cumperi, dragă Julian? Dacă-s bune pentru el, de ce n-ar fi bune și pentru tine?

— Poate că știi al naibii de multe despre știință, dar nu știi nimic despre ce se întîmplă la bursă, zise Julian furios. Nu vezi, nătărăule, că vor scădea pînă la prețul cărnii de pisică înainte să se închidă casa.

Prevestirea lui nu se adevăra. Ultima cotă pentru Lulanga Oils a fost de 27 de șilingi.

— E o înșelătorie pe undeva, zise Julian și întrucîtva avea dreptate.

A doua zi, dimineața devreme, răsfoind ziarul de dimineața în pat, văzu un anunț cu titlu mare:

**„SENZAȚIA TERENURILOR PETROLIERE.
CREȘTERE VERTIGINOASA A ACȚIUNILOR LULANGA.
ACȚIUNILE FĂRĂ VALOARE AU AJUNS
ACUM LA 2 LIRE STERLINE.**

Ieri dimineață cei care dețineau asemenea acțiuni își deplineau soarta. Azi dimineață cei care-și vînduseră acțiunile la prețuri de nimic își smulgeau părul din cap. Domnul Anthony Braid, a cărui activitate fusese, pînă acum, limitată la afaceri cu diamante, era principalul cumpărător de acțiuni Lulanga Oils. Am aflat că a achiziționat un pachet de peste 100.000 de la un bancher cunoscut din City ieri dimineața la 6 șilingi. Spre sfîrșitul zilei avea în buzunar cu mult peste 100.000 de lire. Intervievat acasă la el, seara trecută, domnul Braid a spus că nu era nimic deosebit în creșterea respectivă. Niște prospectori individuali care făceau săpături la marginea proprietății descoperiseră zona în care se găsea petrol. Rezultatele erau uluitoare, posibilitățile dincolo de orice estimare. Domnul Colburn, noul inginer, urma să plece pe teren simbăta viitoare, în urma telegramei trimise de ajutorul său, care fusese angajat pentru prospecțiuni...”

Julian aruncă jos ziarul, livid de furie. Tony Braid îl avertizase că exista petrol, îi spusese că acțiunile valorau de cinci ori mai mult decît prețul la care le vînduse. Asta era înșelătoria — adevărul!

16

Ursula Frensham plutea ca într-un vis. Averele ei erau, deci, realitate. Privi, încă o dată, spre scrisoarea lui Anthony:

„Dacă vrei să asculți de sfatul meu, nu vinde nici o acțiune. Dacă prietenii lui Colburn au dreptate, ele valorează o sumă enormă; dacă aceștia greșesc, ar fi incorect să „inundăm piața”. Singura persoană care ar avea de pierdut dacă povestea cu noile puțuri este nefondată sînt eu, deoarece eu sînt șeful și, cred că, singurul cumpărător. Am trecut pe la bursă și am curățat totul înainte ca unii dintre amicii mei din City să fi prins de veste”.

Au fost unii care nu au avut răbdare și nu au ascultat de sfatul lui Tony. Un anumit inspector de la Scotland Yard, care cumpăraseră o mie, îl sună pe mentorul său de trei ori în aceeași dimineață și pînă la urmă veni acasă la Tony chiar în timp ce acesta lua prînzul.

— E prima oară că cumpăr și eu acțiuni, spuse el pe un ton jalnic, și sînt îngrijorat de moarte, domnule Braid. De cîte ori mă uit în ziar am senzația că sînt deja ruinat, încep să înțeleg de ce agenții de bursă nu sînt respectați. Dacă ceva poate să-l împingă pe om spre crimă, acel ceva e bursa!

Tony se oferă să-i cumpere acțiunile la prețul curent. Domnul Elk era nehotărît.

— Poate urcă după aceea, zise el, și asta m-ar amări atît de tare că n-aș mai fi răspunzător de faptele mele. Devin un om de gașcă în City, domnule Braid. La asta te duce capitalul. Mi-a șoptit un amic ieri — un grangur mare — că dacă vreau să fac bani trebuie să „port” diamante.

Tony îl privi cu uimire.

— Vorbești serios?

— Foarte, zise Elk, un tip grozav.

Îi spuse numele și Tony îl recunoscuse pe unul dintre patronii puținelor firme din City, care erau prieteni cu Julian Reef.

— După omul ăsta, acțiunile de diamante vor scădea vertiginos. Tot ce ai de făcut este să vinzi cîteva chiar dacă nu le ai și apoi, cînd vine timpul de livrare, să te prefaci că cumperi pachetul la un preț mai scăzut. Le-ai cumpărat, dar nu fuseseră vîndute și tu obții diferența. E cea mai atrăgătoare formă de furt din cîte cunosc.

Avea acum la ce să se gîndească, mult timp după plecarea lui Elk, piața de diamante era stabilă. Acțiunile principale se mențineau exact la aceeași cifră la care erau în urmă cu cîteva luni. Și „purtătorii” nu provocaseră niciodată panică, deși, la un moment dat, erau cele mai sensibile acțiuni la bursa minieră.

El avu cîteva convorbiri telefonice în după amiaza respectivă cu oameni importanți din City, care erau vital cointeresați în industria diamantelor, dar nu reuși să obțină nici o informație care ar fi putut explica o eventuală scădere a prețurilor. Producția era bună și cumpărătorii absorbeau cam tot attea pietre prețioase cîte veneau din Africa.

Se pare că Elk a fost dezinformată, hotărî el; și în cîteva zile problema asta îi ieși din minte, pînă cînd...

Era la Ascot, se plimba prin grădină, cînd fu chemat la telefon. Recunoscuse la capătul celălalt al firului vocea unuia dintre cei mai mari agenți ai pieții africane.

— Ce s-a întîmplat cu de Mesnes²? se interesă acela.

— Ce să se întîmple? întrebă Tony.

— Au scăzut trei lire azi dimineață și celelalte acțiuni pe diamante sînt și ele în scădere. Ai auzit ceva despre invadarea pieții?

Și atunci Tony își aminti de avertismentul detectivului.

— Întrebă la Bell și Steen, spuse el numind firma menționată de Elk. Am primit un pont zilele trecute cum că ei ar fi implicați.

² de Mesnes — diamant.

Agăță receptorul, gînditor. Faptul că principalele lui investiții erau în acțiuni pe diamante nu îl deranja prea tare. În ultima săptămînă făcuse o avere cu Lulanga Oils și exista posibilitatea să mai cîștige. Dar de ce scăzuseră diamantele atît de brusc, atît de inexplicabil? Ar fi înțeles fenomenul dacă ar fi știut ce se petrecea într-o fabricuță din Greenwich, în ultimele nopți.

17

— Îți dai seama că ești urmărit? întrebă Julian Reef.

Domnul Guelder vru să spună ceva și rămase cu gura deschisă, cu o expresie de spaimă care părea comică celor care nu o văzuseră înainte.

— Urmărit — de poliție? Doamne! icni el, și Julian continuă cu o satisfacție malițioasă.

— L-am văzut pe Elk de două ori în City în ultimul timp și mergea la cîțiva yarzi în urma ta. Îl cunoști?

— Tipul ăla înalt? Da, de ce? El și cu mine sîntem prieteni.

Cînd era agitat, engleza lui nu era de cea mai bună calitate.

— Nu știu la ce se așteaptă, dar este pe urmele tale.

Urmă o pauză înainte să-l întrebe ceea ce intenționase.

— Guelder, ai fost foarte mult plecat din oraș în ultima săptămînă. Îmi amintesc că parcă ai fost la Birmingham luni și la Cardiff miercuri. Ce ai rezolvat? Se pare că te-au enervat.

Rex Guelder ridică din umeri distrat.

— Dragă prietene, sînt un om de știință. Anumite părți ale apartamentului meu trebuie examinate și verificate înainte de a le cumpăra. Unde se găsesc componentele respective, acolo sînt și eu — simplu, nu?

— Crezi că Elk te-a urmărit?

O privire speriată apăru, pe moment, în ochii olandezului.

— Nu, l-aș fi văzut, spuse el stînjinit.

— Oricum, n-ar fi aflat nimic, exceptînd faptul că ai cumpărat un aparat electronic, zise Julian Reef, fixîndu-l neîncrezător pe interlocutorul său.

— Asta așa-i, spuse domnul Guelder.

Verificînd corespondența puțin mai tîrziu, Julian găsi o scrisoare ce-i era adresată într-un scris cunoscut. O deschise, întrebîndu-se ce avea Tony Braid să-i transmită.

Era o notă scurtă de afaceri. Verificînd dosarul de acțiuni, observase că o parte din acțiunile Lulanga nu fuseseră transferate corect; sau, în orice caz, nu exista înregistrarea acestui transfer. El trimisese documentele necesare pentru a fi semnate de Julian.

Reef examină îndelung hîrțile, cu stiloul în mîină, și apoi îl sună pe domnul Guelder.

Domnul Guelder putea cunoaște cîte ceva din secretele de la Bursă, dar aici era ceva atît de clar încît nu era necesar să fii expert în finanțe ca să-ți dai seama.

— Cîte erau? întrebă el.

— Vreo cincizeci de mii, spuse Julian, aruncînd o privire pe documente. Mai exact, patruzeci și nouă de mii cinci sute.

Știa deja ce urma să-i spună olandezul înainte ca acesta să vorbească.

— Ei bine, prietene! Dacă nu le-a transferat sînt ale tale sau de ce nu ale mele? Nu-ți sînt eu partener?

Julian nu-și ridică privirea.

— Nu va cădea în cursa asta, zise el.

— Dar de Lady Ursula ce zici? E o doamnă de onoare, zise Guelder, cu șiretenie. Va putea profita de niște acțiuni care nu sînt ale ei?

— Sînt ale ei sigur, zise Julian aspru. Nu fi prost!

— Să presupunem că-i spun că nu sînt ale ei. Mă duc la domnișoara asta amabilă cu — o poveste, eh, dragă?

Julian își mușcă buza. Avea mare nevoie de bani. Nici măcar Guelder nu știa cît era de disperată situația.

— Pare o treabă meschină, spuse el în cele din urmă. Nu-mi place s-o fac, dar dacă ar putea fi ale noastre?!

Guelder îl bătu pe umăr.

— N-ai grijă; îi scriu eu domnișoarei.

Viața se scurgea cu o încetineală surprinzătoare la Hampstead. Ursula avea un cerc de prieteni nu prea larg, dar

foarte plăcut. Deși ieșea foarte puțin și se distra rar, avea darul de a lega prietenii durabile, calitate deosebită la un om.

În dimineața în care acțiunile pe diamante începură să ia un curs atît de schimbător, ea primi o scrisoare, al cărei scris îi era total necunoscut: îi parvenise printr-un mesager particular și ea ghici, după caligrafie, că era scrisă de un străin; o deschise întrebîndu-se cine putea fi persoana care să i se fi adresat astfel: „Lady Ursula Frensham”. Erau numai trei rînduri. Spre surprinderea ei, aruncînd o privire spre semnătură, văzu o iscălitură mare pe care o descifră — Rex Guelder.

„Domnișoară, aș putea avea onoarea de a vă vizita azi dimineață? Vă rog să-mi acordați o întîlnire într-o problemă de o importanță vitală”.

Scrisoarea nu avea adresă și ea nu avea nici posibilitatea de a-l anunța telefonic că refuză întîlnirea.

Adevărul era că Ursula se cam plictisea în dimineața respectivă, altfel nu l-ar fi primit deloc pe domnul Guelder.

Ea nu ezită citind cartea de vizită pe care i-o aduse menajera.

— Bine, poștește-l înăuntru, Minnie; dar, te rog, nu l lăsa să stea. Vino înăuntru, după zece minute, găsește ce scuză vrei.

Domnul Guelder purta un costum negru, o cravată de un roșu aprins și o pălărie cu boruri mari. Avea ochelari de aur care luceau mai tare ca fața lui umedă, din cauză că venise pe jos pe Fitzjoin Avenue, fiind predispus spre economie.

— Sînteți surprinsă că mă vedeți? Asta-i normal. Sînt, cum s-ar spune, de la firma adversă! Mă veți întreba de ce nu am mers imediat la minunatul domn Braid, dar în probleme ca asta ne place să acționăm într-o manieră amicală. Este de neconceput să vă dau în judecată.

Dădu întristat din cap.

— Mă tem că nu prea înțeleg ce doriți, zise Ursula. Dacă-i o problemă care-l interesează pe domnul Braid, nu văd de ce ați dorit să vă întîlniți cu mine? Dacă-i vorba de afaceri, atunci mai bine căutați-l pe avocatul meu.

Clătină, din nou, capul.

— Nu vrem să ajungem la tribunal, scumpă domnișoară.

Ochii lui o devorau și avu, din nou, acel sentiment ciudat și stinjenitor pe care i-l descrisese lui Tony.

— E o problemă minoră, spuse el, vorbind repede. Tatăl dumneavoastră — moartea căruia — vai, năpraznică tragedie! ne-a lipsit, pe mine și pe iubitul meu prieten Julian, de o prietenie adevărată și generoasă... iubitul tău tată, cum puneam, eram asociați în afaceri. El deținea acțiuni, noi dețineam acțiuni... Uneori îi trimiteam eu câteva mii, alteori îmi trimitea el. Eram neatenți, generoși, cu suflet mare. Ieri dimineața am căutat cincizeci de mii de acțiuni Lulanga. La prețul ăsta surprinzător cine n-ar fi vîndut, și eu un om sărac? Caut în seif, întreb la bancă, îl întreb pe agent. Nimic. Apoi caut în registru și găsesc cele cincizeci de mii de acțiuni împrumutate lordului. El avusese niște probleme la bancă; îi trebuiau urgent o sută, două... nici nu știu cîte sute de mii la bancă. M-a sunat. „Dragul meu prieten Guelder, sînt tare încurcat. Trebuie să plasez niște acțiuni și datorită lipsei de valoare a acțiunilor de la Lulanga, mi se cere un număr enorm”. Bine! O fac imediat! Fără forme, fără transfer, nimic. Trimit doar acțiunile printr-un mesager — reține, ele păreau fără valoare și am uitat de ele. Dacă încurcătura a fost rezolvată sau nu — asta nu mă privește! Cui să-i pese de niște acțiuni ce păreau fără valoare? Asta-i necazul. Nu-i o treabă ce ține de afaceri, cît de onoare. Puteam să vă deranjez în durerea dumneavoastră, m-am întrebat? Nu l-am consultat pe bunul meu prieten Julian. El e un om de onoare, foarte sensibil, principial, mai mult chiar, nepotul bunului nostru prieten Frensham. Mie, desigur, în problemele serioase legate de firmă, mi-a rămas munca de jos.

El făcu o pauză, Ursula ascultă flecăreala dezlînată, în care afacerea versată era presărată cu compasiune prefăcută și înțelege întocmai sensul celor spuse de Guelder.

— Cu alte cuvinte, vreți să spuneți că din cele două sute de mii de acțiuni lăsate de tata, cincizeci de mii vă aparțin dumneavoastră.

Domnul Guelder se înclină.

— Regret sincer, dar chiar asta am vrut să spun. Este deplorabil și...

Ea îl întrerupse.

— E o problemă care-i privește pe executorii testamentari ai tatălui meu, nu-i așa? întrebă ea.

Ridică din umeri dezaprobat.

— Pe domnul Braid. Aș putea nega asta — nu! Și dacă mă duc la domnul Braid ce rezolv? Îmi zîmbește batjocoritor, pocnește din degete și-mi spune „Fir-ați ai naibii”. Urmează avocați, procese, înfățișări la curte și expunerea anumitor nereguli. De exemplu — indica exemplul cu degetul arătător — în ziua morții tatălui dumneavoastră a venit la Julian și i-a cerut acțiunile pe care le deținea. De ce? Pentru propria lui folosință. A, nu mă întrerupeți. Indignarea dumneavoastră vă onorează, dulce domnișoară, dar asta-i adevărul și nu-l putem nega...

— După cele spuse chiar de către Julian, acțiunile respective erau în posesia tatălui meu de câteva săptămîni, spuse ca cu răceală; domnul Guelder șovăi.

— Vreți să-l apărați pe tatăl d-voastră, dar adevărul e ăsta. În ziarul de seară ar apărea următoarea declarație: „Acuzație ciudată împotriva asociatului decedat”. Asta ar fi o nenorocire. La interogatoriu, domnul Braid ar putea jura pe toți sfinții că domnul Frensham nu avea greutăți financiare. Asta nu e adevărat. Și apoi, s-ar putea afla și alte lucruri neplăcute.

— Domnule Guelder, îl întrerupse ea din nou, aveți o părere greșită despre poziția mea în problema asta, dacă vă imaginați că intenționez să-l influențez pe domnul Braid și să-l determin să vă dea cincizeci de mii de acțiuni. Nu am competența să intervin în această chestiune.

— Aveți dreptate, domnișoară, perfectă dreptate, murmură o voce, și ea se sperie atît de tare la auzul ei încît tresări.

Nu îi auzise domnului Elk pașii ușori cînd acesta traversă peluza și nu-i observă umbro lunguiață trecînd pe sub una din ferestrele în stil franțuzesc.

— Nu dați niciodată nimic, domnișoară, în special dacă sînteți amenințată. Asta aduce a șantaj.

Guelder se gîndea febril. Își aminti de avertismenaul pe care-l primise din partea lui Julian Reef. Fusesse urmărit. Și totuși, în dimineața asta fusesse mult mai atent. Se uitase în urmă, zăbovi pe drum, se întoarse pe neașteptate în căutarea urmăritorului, dar nu

văzu nici urmă de Elk. Și el se speriasse. Legile Angliei erau severe în special cu oamenii care deviau de la drumul drept al afacerilor.

— Dacă am spus ceva ce n-ar fi trebuii, îmi cer scuze. Făcu o reverență pînă la pămînt pentru a-și scoate în evidență umilința.

— Cît se poate de neregulamentar și fără motiv, spuse Elk. Îl privea pe olandez cu ochii pe jumătate închiși. Bineînțeles că nu era de presupus să purtați la dumneavoastră o copie a „Legii și procedurii penale”, dar asta e una din țările în care șantajul nu este tolerat. V-am întrerupt, domnișoară?

Ea clătină capul zîbind; și el zări pe chipul ei sentimentul brusc de ușurare generat de prezența lui.

— Înseamnă că trebuie să abandonez treaba asta în starea în care se găsește. Guelder făcu un efort de-a dreptul eroic să pară detașat și expeditiv, ceea ce nu-i reușit întru totul. Voi face o cerere oficială de restituire a acțiunilor. Regret că am căzut în greșeală.

Își bătu călcîiele și-i oferî o mîină mare și umedă mai întîi ei și apoi lui Elk. Detectivul așteptă pînă cînd olandezul plecă.

18

— Cunosoc mulți indivizi care vor să-ți vîndă acțiuni cu forța, dar să încerce să ți le ia, e ceva nou pentru mine. Nu vă e prieten, domnișoară?

— Nu numai că nu mi-e prieten, spuse Ursula categoric, dar îl urăsc.

— Instinct de femeie, murmură Elk sentențios. Asta-i spuneam totdeauna șefului. „Ar trebui să țineți o femeie la poliție pentru puțină intuiție — ne-ar scuti de multe necazuri”. Ați fost vreodată la el acasă, domnișoară?

Ea clătină din cap.

— Un loc tare ciudat, ca în Charles Dickens. E om de știință.

— Ați vrut să ne întîlnim, domnule Elk, zise ea după o pauză lungă.

— A, da — răspunse el ezitînd — și da, și nu. Privi în jur prin cameră. Aveți o casă tare drăguță, domnișoară. Trebuie să fie greu să întreții un asemenea loc. Nu-mi dau seama ce faceți cînd aveți bărbați invitați la cină. E clar că nu le puteți oferi trabucuri — asta n-ar fi feminin.

— Asta n-ar fi feminin?

Auzise foarte multe despre Elk de la Tony, și-i veni să rîdă.

— Pot să vă ofer chiar și un trabuc, spuse ea solemn.

Leși din cameră și se întoarse cu o cutie mare.

Pe domnul Elk îl muștra conștiința, dar demonstra, cu toate acestea, o mare grijă în alegerea țigării.

— Închipuiți-vă să spun eu un lucru ca ăsta! Oare ce credeți despre mine. Aproape că am cerut, nu-i așa? Am să iau două pentru că nu sînt sigur care dintre cele două este mai bună. N-aș vrea să rămîn cu ceea ce aș numi o impresie proastă despre țigările dumneavoastră. Am avut o treabă neplăcută azi. Asta-i cel mai rău la Scotland Yard, că nu te lasă să lucrezi la o crimă interesantă, ci te îndepărtează și-ți dau cazuri minore pe care și un polițist de rînd le-ar putea rezolva la fel de bine. Să mă ierte Dumnezeu că vorbesc fără respect la adresa celor în uniformă — am fost și eu ca ei.

— Ce crimă interesantă vrei să dezlegi acum?

Tăie capătul trabucului cu un cuțit uriaș și nu își ridică privirea cîteva secunde.

— Guelder ăsta e o crimă el însuși, spuse el. E o ofensă adusă legilor naturii. Nu cred să mai fi văzut vreun specimen mai rău ca el.

Ea se amuza.

— Vă interesează foarte mult domnul Guelder?

— Într-un fel — dar numai într-un fel, domnișoară.

Apoi el schimbă subiectul și începu să-i povestească despre noul său caz.

Poliția a găsit la Plumstead, care e lîngă Woolwich, o vilă mică, izolată, ocupată de un individ ce părea a fi funcționar la bancă, și soția lui, un domn rotofei, între două vîrste, care mergea la Woolwich în probleme de afaceri, în fiecare dimineață, foarte punctual și care săpa în grădină în fiecare după amiază de

simbătă. Faptul că nu mergea la biserică duminica nu conta, deoarece puțini o făceau.

E cel mai mare tainuitor de lucruri furate la sud de Tamisa — l-am descoperit întâmplător. Se spune că vila respectivă este burdușită de lucruri, de la inele de diamant la tapiserii — un polițist mi-a spus că sînt bunuri în valoare de un sfert de milion acolo. Individul a cumpărat tot ceea ce i s-a oferit. Va fi greu de dovedit că e vinovat deoarece desfășoară și afaceri curate ca negustor; are un magazin mare în Woolwich. Se spune că ar fi în stare să cumpere toată încărcătura unei șalupe dacă i s-ar aduce marfa dorită. Toți hoții de pe rîu vin la el: nimic nu e prea mult sau prea puțin. Cei care l-au urmărit înainte nu prea stîpînesc cazul. Acuma l-am preluat eu, ceea ce înseamnă că o să-mi cîștig o oarecare reputație, dacă poate fi vorba de așa ceva, și subordona tul meu. va lua niște picioare în spate dacă va fi cazul.

— Are vreo legătură cu domnul Guelder?

— Cu el? O, Doamne, nu! zise Elk cu un dispreț pe care nu încercă să-l ascundă.

19

Guelder găsi un taxi la capătul străzii Hill și-și îngădui un lux neobișnuit. Era încă agitat și fără suflu cînd ajunse la birou. Julian era plecat, dar apăru după cîteva minute, găsindu-l pe prietenul său extrem de tulburat.

— Nu ne va da nimic, zise el.

Julian hohoti.

— Ți-ai imaginat că ne va da, biet naiv ce ești. Știam din capul locului că planul tău era sortit eșecului. Speram că ai atîta minte și să nu mă amesteci în treaba asta.

— Am minte destulă, fornăi celălalt. Ce, mi-ai spus dinainte? Nu ziceai că e un plan bun — Elk era acolo.

— Elk? Te-a urmărit?

— Dacă m-a urmărit sau a venit întâmplător nu pot ști, zise olandezul scos din fire. A fost acolo! A apărut exact în momentul în

care, parcă, o convinsesem. Chiar și acum am putea obține banii dacă ai acționa prin intermediul avocaților tăi.

— Nu cred că e necesar, spuse Julian, spre surprinderea lui. Am avut o întâlnire cu niște oameni care vor participa la marea noastră afacere și aceștia vor face rost de toți banii de care avem nevoie.

Fața lui Guelder se luminează.

— S-au arătat puțin sceptici în legătură cu invenția ta și doi sau trei dintre ei vor veni astă seară la o demonstrație. Mai arată-mi piatra aceea încă o dată.

Guelder descuie seiful, scoase o cutiuță mică, o deschise și o puse pe masă. Înăuntru se găsea un diamant mic, de culoare albă, care trimitea raze scînteietoare la fiecare mișcare a cutiei.

— Cît timp ți-a luat asta?

— Trei ore, răspunse prompt Guelder. Cu timpul se va face mai repede, dar accelerarea nu e absolut necesară. E nevoie de dublarea instrumentelor, de mărirea puterii luminii și de creșterea eficienței aparatului.

— Vor veni astăzi să-l vadă, spuse Julian. De altfel vor începe operațiunile pe piață azi după amiază, chiar înainte de a vedea experiența cu proprii lor ochi! Le-am spus că te pregătești să transformi o piatră mai mare.

Guelder încuviință.

— Exact. Diseară. Voi experimenta o piatră dreptunghiulară de zece carate. Asta va merita, într-adevăr, să fie văzută.

Era foarte curios să afle de ce acești indivizi prevăzători din City ar fi început să manipuleze capitalul înainte de a fi convinși de valoarea experienței.

— Piața e slabă, în special cea de diamante, îi explică Julian, S-au deschis cîteva mine de zăcăminte aluvionare în Africa și marile companii acționează pentru o legislație care să limiteze producția. Ei cred că piața de diamante e atît de slabă încît chiar fără descoperirea asta ar putea sigur provoca panică.

Îi spuse lui Guelder ceea ce acesta precis nu știa — nu-l prea interesau afacerile miniere — că se crease o mică rivalitate între un grup de milionari ce fuseseră „rași” din industria diamantelor, de

un grup mai mare și se străduiau să dea acestei industrii o lovitură zguduitoare.

Ar mai fi fost vreo două probleme serioase asupra cărora Julian ar fi vrut să insiste și, dacă nu s-ar fi înțeles atît de bine cu Guelder, acesta ar fi fost ținta unei aspre dojeni. Și asta pentru că Guelder era extravagant, nu știa nimic despre valoarea banilor. Avea obiceiul să cumpere împărătește pentru a-și satisface pasiunile, lăsîndu-i partenerului său nota de plată. În dimineața aceea au fost aduse un număr foarte mare de facturi, dintre care una peste două mii de lire trebuia achitată imediat.

Îl muștră, totuși, cu blîndețe.

— Într-o săptămînă sau două nu va mai conta, dar deocamdată trebuie să fim atenți. Am mizat în mare măsură pe planul tău și vreau să am o ieșire dacă nu va reuși.

Guelder zîmbi silit.

— Nu este o altă ieșire, prietene, spuse el pe tonul cel mai liniștit posibil. Ne-am îndatorat de tot — pînă la limita contului tău, ba chiar mai mult. Vreau să-ți dau un sfat, dragul meu Julian. Banii sînt ceva palpabil. Nu contează de unde vin. Poți cîștiga o avere datorită descoperirii mele, poți la fel de bine să cîștigi prin promisiunea ei.

— Nu prea pricep ce vrei să spui, zise Julian încruntîndu-se.

Guelder făcu o grimasă.

— Prietenii tăi au de gînd să speculeze la bursă — bun! Nu contează dacă cîștigi bani din aceste speculații sau din descoperirea mea, dacă cîștigi bani convingîndu-l pe Trișor să-ți dea cele cincizeci de mii de acțiuni sau săpînd o gaură în pămînt și descoperind un filon de aur. Fii rațional și inteligent, prietene. Cursa nu e nimic; scopul, panglica de la sosire, recompensa e totul!

Julian Reef era puțin contrariat, dar se abținu să mai pună alte întrebări. O jumătate de oră mai tîrziu veniră trei bărbați din City, care nu aveau nimic romantic în înfățișare, și care nu aduseseră cu ei nimic din farmecul aventurii, deși puteau fi considerați pirați, căutători de comori și asasini totodată.

Obligațiile domnului Elk îl purtau prin cele mai ciudate locuri, unele plăcute, altele de-a dreptul neplăcute. Vizita la

Woolwich îi oferi ambele experiențe. Vila de la Plumstead, pe care o descrisese ca fiind „mică”, era de fapt o construcție destul de pretentioasă. Dispunea de un garaj și pivnițe spațioase la subsol. Nu era dezordine aici, dacă articolele care au contribuit la împodobirea ei erau de furat, atunci fuseseră folosite cu reală eficiență.

Domnul Weldin, proprietarul, nu-și depozitase tablourile furate în pivniță, locul acela îl folosea pentru vin. Se găseau acolo, vinuri rare, în cantități uriașe. Un mare maestru care fusese tăiat din rama lui de la Luvru a fost reînărmat și atârna în dormitorul său și asta l-a dus la ruină pe domnul Weldin deoarece în baie curgea o țevă și a fost chemat un instalator să se ocupe de această banală tragedie casnică. Era un privilegiu pentru el deoarece nimeni nu fusese admis în casă pînă atunci. D-na Weldin făcea singură tot menajul.

Ghinionul a fost de partea acestui rege al tăinuitorilor datorită faptului că instalatorul avea înclinații artistice și că, în timpul liber, urma cursuri de pictură. Era persoana la care te-ai fi așteptat cel mai puțin să recunoască pe loc un Corot furat; un biet instalator care muncea cu ziua. Nu numai că-i știa originea și datele istorice dar cunoștea și împrejurările în care fusese furat.

Părăsi casa după ce-și făcuse datoria de instalator; se îndreptă direct spre poliție și își făcu datoria de artist și cetățean.

— Nu mi s-a părut ceva normal, zise Elk. Credeam că în syndicatele astea se face deosebire între instalații și pictură.

Îi fusese prezentată frumoasa reședință ca introducere prealabilă în activitatea de culise a domnului Weldin. Aceasta se întindea într-un depozit de mărfuri, burdușit cu o colecție întreagă de lucruri, de la haine vechi ce atîrnau direct de cîrlige, pînă la colete nedespachetate care fuseseră cărate aici de pirații riurilor.

— O mare parte a acestor mărfuri fusese cumpărată și plătită cîstit; dar altă parte a intrat în posesia lui ilegal, spuse inspectorul local, individ ce avea un vocabular oficial. De fapt, are facturi pentru o bună parte a lucrurilor mari din casă — pentru tablouri, de exemplu. Weldin zice că nu cunoștea valoarea pînzei de Corot.

— Ce-i asta? întrebă Elk mirat. O, tabloul! Așa se pronunță? Ce lucru minunat e educația, inspectore! Dacă vrei să-mi asculți sfatul, trebuie să cercetezi cu atenție toate vechiturile astea — în special îmbrăcămintea. Vei acoperi, mai mult ca sigur, mai multe acuzații împotriva lui. Sau poate vrei să-i faci o favoare și să-l pui sub acuzație numai pentru furt.

Îl interogă pe domnul Weldin în celula lui și găsi că era vesel și încrezător.

— Nu s-a comis niciodată pînă acum un asemenea ultraj asupra unui cetățean care și-a plătit cinstit impozitele, începui el, dar domnul Elk îl opri amabil.

— Modul ăsta de a discuta avea rost înainte de inventarea amprentelor, Weldin; chiar acum am obținut de la Scotland Yard lista record a numelor pe care le-ai folosit: Weldin, Martin, Cootes, Colonelul Slane, John B. Sennet. Care ți-o fi numele adevărat?

Weldin rîse pentru că avea simțul umorului.

— Dacă-l întâlnești vreodată pe cel care a inventat amprente, trimiteți-i un glonț în cap, din partea mea, domnule Elk.

— Mă mai gîndesc la asta, spuse Elk jovial, și-l lăsă pe curajosul tilhar în soarta lui.

— Am de gînd să fac unele cercetări, îi spuse el funcționarului său, și nu vreau să fiu deranjat.

— La ce oră vreți să fiți trezit, domnule? întrebă funcționarul fără intenția de a-l jigni.

— Cu o cană de ceai la cinci, spuse Elk, și la cîteva minute după ce întoarse cheia în broască adormi.

Seara îi fusese adusă o convocare la Woolwich, pe care o onoră fără să se plîngă. Într-un anunț de ziar observă ceva în legătură cu „Scăderea bruscă a diamantelor”, dar asta nu-l interesa prea mult. În schimb pe Tony Braid îl interesa și el reveni la Londra deîndată ce citi anunțul.

Tony făcu vizite la diferite birouri comerciale din Mayfair și analiză tacit cauzele acestei crize. Descoperi că cel puțin unul dintre milionarii diamantelor avea explicația.

— Sleser e pe piață, spuse unul, un bărbat arătos, cu barba încărunțită, care avea legături în industria diamantelor. Se poate sau nu arde la deget, dar noi nu trebuia să cheltuim bani ca să

luptăm împotriva lui. Acțiunile noastre merită tot atît la cît au fost cotate înainte de scădere și vor reveni la normal într-un fel cît se poate de natural.

— N-avem nici un motiv să ne speriem, spuse el. Mă întreb numai dacă Reef e în spatele acestei afaceri.

— Reef?

Bancherul cu barbă se-ncruntă.

— Cine naibii e Reef?

Dacă Julian l-ar fi auzit, l-ar fi urît imediat.

— O, da, îmi amintesc! Dar de ce a trebuit să faci „speculații” cu diamantele. Oricum, n-am făcut nimic și singurul sfat pe care ți-l pot da...

— Nu e cazul, rîse Tony. Dacă scad în continuare, încep să cumpăr, deși asta nu va afecta prețul prea tare. Ceilalți au adoptat aceeași atitudine filosofică. Aveau deja tabele care indicau scăderea enormă a valorii acțiunilor și erau mai degrabă sceptici și alarmați în cazul unei noi scăderi. Fiecare a numit altă persoană ca fiind cauza acestei panici la bursă, dar au fost de acord în privința lui Sleser — milionarul care îi ura pe cei din grupul deținătorilor de diamante.

Lui Tony îi era cît se poate de clar că atacul asupra diamantelor era o treabă mult mai extinsă și mai serioasă decît crezuse la început.

De la unul dintre cei pe care-l vizitase a aflat o poveste extraordinară. Fratele șoferului său locuia în Greenwich și auzise că pe malul râului se găsea o fabricuță care se apucase să producă diamante pe cale artificială!

— Ceea ce, desigur, e o prostie! spuse Tony. E foarte probabil să fabrici diamante, dar sînt atît de mărunte încît nu au valoare comercială; și costurile de producție le scot categoric din competiție. Totuși, ceva îl intriga... Greenwich!

Guelder locuia la Greenwich și, după cum auzise, avea o fabricuță. Individul era un om de știință genial, după cum auzise. Deci, putea fi adevărat că Julian nu era implicat în criză. Nu-și făcea iluzii în legătură cu importanța lui Julian; era un concurent care făcuse o figură frumoasă, dar îi lipsea o susținere financiară puternică. Julian trăia de azi pe mâine; în cîțiva ani, el cîștigase

sume impresionante de bani, iar în alții — și la asta nu se făcuse prea multă reclamă — pierduse sume și mai mari — deci nu avea un fundament sigur și stabil. Tony făcuse tot ceea ce a fost posibil ca, prin aluzii și sugestii, să-i dezvăluie acest lucru unchiului lui Julian, dar Frensham avea un simț exagerat al loialității și nutrea o încredere oarbă în calitățile tinărului.

20

La ora nouă a aceleiași seri, pe cînd Tony stătea în cumpănă dacă să meargă la club unde ar fi întîlnit cîteva persoane interesate în cursul pieții, sau, dacă să se întoarcă la Ascot, telefonul sună. Omul lui nu răspunse. Era foarte neatent și Tony se pregătea să-l concedieze. Ridică receptorul și după cîtva timp auzi vocea lui Elk.

— V-am sunat la țară și m-a costat nouă penny. Cînd spun „eu” mă refer la Guvern. Vreau să veniți aici.

— Unde anume? întrebă Tony.

— La Woolwich.

El îi dădu adresa.

— Și, domnule Braid, ați putea s-o aduceți și pe domnișoara.

— Pe Lady Ursula Frensham? întrebă Tony surprins.

— Aș dori să vină mai degrabă ea decît dumneavoastră .

— Despre ce e vorba?

Era clar că se gîndea ce răspuns să-i dea.

— E vorba de o identificare. S-a găsit un pardesiu. Nu v-aș deranja, dar o ceva foarte important.

— Dar cum naiba ar putea să identifice un pardesiu?

— Vă voi spune cînd veniți. Inspectorul local trecuse pe la Reef, dar, din fericire pentru toți cei implicați, el plecase deja. Vreți s-o aduceți?

— Desigur, dacă e necesar și dacă voi reuși s-o găsesc.

— Și, domnule Braid, plouă pe aici, nu veniți cu mașina decapotabilă. Sper că mă veți lua și pe mine înapoi în oraș; urăsc frigul. Dacă ați aduce Rolls-ul — pe cel roșu — vă voi rămîne

îndatorat. Aveți întotdeauna, sub scaun o cutie argintie, cu țigări de foi.

— Vă aduc Rolls-ul și cutia — și voi avea grijă să fie plină, bătrîne!

— Cum adică, domnule Braid? întrebă Elk pe un ton îngrijorat. Cereți ce? O, am înțeles. Țigările Corona — dacă sînt prea mari și nu încap în cutie, le-ați putea pune în cizmă.

Deîndată ce închise, Tony o căută pe Ursula și-i spuse ce se întîmplase.

— De ce vrea să mergi tu, numai Dumnezeu știe, dar este foarte serios... Ce-ai zice de un drum pînă la Woolwich?

— Mi-ar plăcea, spuse ea. Vin cu mașina mea.

— Vin eu cu a mea, spuse Tony. Elk m-a rugat în mod deosebit să merg cu Rolls-ul.

Ea îl aștepta deja. Ploaia de la Woolwich ajunsese în vestul Londrei cînd el a luat-o și, mai tot drumul, au mers printr-o furtună orbitoare care atinsese apogeul la Blackheath.

Nu-l mai întîlnise de cînd o vizitase Guelder, și acum putea să-i povestească cele întîmplate. Spre surprinderea ei, Tony nu luă în glumă povestea pe care i-o spusese olandezul.

— Lucruri de felul ăsta, schimburi de acțiuni trebuie să se fi petrecut tot timpul, spuse el. Mă tem că tatăl tău era tipul de om total nepotrivit pentru afaceri sau pentru a conduce o companie. Dacă ar fi după lege, s-ar putea să avem mari greutăți în a dovedi că cele două sute de mii de acțiuni nu aparțin altcuiva! Transferul acțiunilor a fost înregistrat în mod scandalos; după cîte știu, pachete întregi de acțiuni erau pe numele lui Reef. De fapt, eu sînt vinovat de pretențiile lui Guelder. Am descoperit că un număr de acțiuni nu fuseseră transferate și i-am trimis lui Julian documentele. De aici și planul lor genial.

— Mă sperie Tony,... nu, nu, Julian. Simt un dispreț atît de mare pentru el încît, într-un fel, nici nu contează, e vorba de Guelder. Nu-ți pot spune cît e de josnic — nu atît vorbele și faptele, cît ochii lui.

O simți înfiorîndu-se, îi căută și-i găsi mina pe întuneric.

— Greenwich-ul îl va jeli pe Guelder dacă te va mai deranja o singură dată, spuse el. Cred că va trebui să-i vorbesc între patru ochi.

— Poate-i o prostie din partea mea. Tu ai mai întâlnit oameni ca Guelder.

Cînd ajunseră la Woolwich, trebui să deschidă geamul care-i separa de șofer și să-i indice direcția. Deși Elk fusese cît se poate de explicit, mai dură cîtva timp pînă să ajungă pe străduța liniștită pe care era situat depozitul.

Elk, adăpostit de ploaie, îi aștepta în ușa de la intrare, alături de un polițist într-o pelerină lucioasă.

— Îmi pare rău că a trebuit să vă deranjați pînă aici, domnișoară Ursula, doar pentru un caz minor de tăinuire. A sosit barcagiul? Adresă întrebarea cuiva care nu se vedea în întuneric și o voce-i răspunse afirmativ. Pe aici, domnișoară Ursula — fiți atentă la scări.

Aprinse o lumină în fața lor și trecură printr-un coridor mirosind neplăcut a mucegai. La capătul coridorului era o ușă pe care el o deschise. Ursula se trezi într-o cameră luminată de o lampă slabă, atîrnînd de tavanul cu grinzi și care răspundea numai atîta zare cît să dezvăluie dezordinea confuză a locului. Rafturile erau pline de parchete întunecate, pachete acoperite cu prelată erau depuse peste tot. Pînă și pe grinzi erau agățate pachete mari ambalate.

— Ai grijă pe unde calci!

Elk o luă de mînă și o conduse printre obstacole într-un birou mic, la celălalt capăt al încăperii. Aici era mai multă lumină.

Un birou, o masă și un scaun formau tot mobilierul. Mai era un calendar vechi de un an, agățat pe perete, iar alături cîteva rafturi prăfuite, acoperite cu hîrtii rupte și cîteva registre vechi.

Pe masă era întins un pardesiul negru; Tony își dădu teama că era articolul pentru care veniseră la Woolwich.

— N-am de gînd să vă spun o istorie lungă despre omul ăsta, Weldin, spuse Elk. Oricum, nu-i povestea mea, ci a inspectorului Frame.

Tony salută și-l urmă pe bărbatul înalt și prezentabil în birou.

— Frame se ocupă de cazul ăsta. Acum să vă spun despre ce este vorba. Am găsit pardesiul — nu eu, inspectorul — printre altele și am încercat să aflăm al cui a fost. Am descoperit proprietarul cît ai zice pește, avea numele scris pe căptușeala buzunarului de către croitor și el este prietenul dumneavoastră comun.

— Cred că știu cine este, zise Tony.

— Ajungem și acolo, spuse Elk. Vrem să-l anchetăm pe gentlemanul ăsta...

— Julian Reef?

— Domnul Julian Reef. Nu era acasă. Apoi am descoperit că pardesiul fusese vîndut în mod cinstit lui Weldin de un barcagiu. Era înregistrat într-unul din registrele lui Weldin. Aduceți-l pe barcagiu.

Inspectorul Frame dispăru și se întoarse însoțit de un om înalt, bine făcut, cu o față bătută de vînt și un smoc de păr cenușiu, care părea puțin speriat de gîndul că avea de a face cu o treabă urîță.

— Deci care-i povestea dumneavoastră, domnule, întrebă Elk.

— Ceea ce v-am mai spus, domnule, spuse barcagiul, cu o voce plină și hîrșită. Acum o săptămînă, veneam în jos pe rîu la cîrma bărcii mele. Era goală — Polly Ann îi zice — fusesem în susul rîului la Kingston să iau o încărcătură de cărămizi. Am fost tîriți în jos pe rîu, eu fiind la cîrmă, pe jumătate adormit, trebuie să recunosc, deoarece dormisem doar patru ore noaptea dinainte. Pe cînd treceam pe sub podul Westminster, o izbitură m-a trezit, am crezut că aveam ceva în cale, deși puteam dormi liniștit, deoarece eram legați de o altă barcă. Treceam pe sub pod și cînd am ieșit mi-a căzut ceva pe cap. M-a speriat grozav. Am crezut că celălalt barcagiu se ține de pozne. Cînd mi l-am tras de pe cap, am observat că nu era nimeni lîngă mine și am hotărît că cineva trebuia să-l fi scăpat de pe Podul Westminster. Era pardesiul ăsta. Nu știam ce să fac cu el; sînt prea solid ca să-l pot purta așa că, după ce l-am ținut cîtva timp în cabina mea, l-am vîndut la Zonnerheim pe strada Artillery.

— ăsta-i celălalt nume al lui Weldin. Are multe puncte de colectare, îi explică Elk lui Tony. Și apoi către barcagiu: Vă

mulțumim, domnule. Poliția va lua în considerare povestea asta. Domnul Frame are adresa dumneavoastră dacă va mai trebui să veniți.

Omul păru mulțumit că scăpase de obligația asta stinjenitoare.

— E o poveste interesantă, zise Tony; dar nu prea înțeleg de ce ne-ai chemat, Elk. Nu cred că sînt în măsură să identific îmbrăcămintea lui Julian Reef, și sînt absolut sigur că nici Lady Ursula.

Dar, de fapt, ea era.

— Da, recunosc pardesiul. L-am văzut pe Julian, spuse ea, și-l ridică.

Era din serge bleumarin, foarte ușor, cu căptușeala de mătase; era, după ochiul experimentat al lui Elk, aproape nou.

— Arată-le hîrtia, Frame, zise Elk.

Inspectorul Frame scoase o coală de hîrtie subțire din buzunar și o întinse pe masă. Era tare șifonată, deoarece fusese făcută ghemotoc. Era un rînd și jumătate, scris de mînă.

— Citește-l, spuse Elk și, aplecîndu-se peste Tony, citi:

„De ani de zile m-am angajat în speculații prostești. Mărturisesc...”

Tony se încruntă. Cuvintele-i păreau cunoscute.

— Ei, făcu Elk privindu-l în față.

— Pot să-l văd? întrebă Ursula.

Elk îi dădu hîrtia; și Anthony o văzu căscînd gura uimită.

— Dar ăsta-i...

Nu termină ce avea de spus, ci îi privi mirată, cînd pe unul, cînd pe celălalt.

— E adevărat, zise Elk.

— Este ceea ce a scris tata înainte — înainte...

Apoi, deodată, Tony își aminti. Cuvintele erau identice cu cele găsite lîngă cadavrul lui Frensham.

— Recunoașteți scrisul, domnișoară Ursula?

Ea tăcea. Cunoștea prea bine scrisul acela.

— Îl recunoașteți?

Buzele îi tremurau.

— Nu știu... N-aș vrea să spun. .. Asta ce înseamnă? Vreți să-mi spuneți ce importantă are recunoașterea scrisului?

— Nu prea mare, spuse Elk, spre ușurarea ei. Sint alte zeci de oameni care l-ar putea recunoaște. Îl recunoașteți, domnule Braid?

— Da, spuse el încet. Este al lui Julian Reef.

Tony îl citi din nou.

Elk încuviință din nou.

— Tocmai asta credeam și eu. Ciudat, primele rînduri ale confesiunii... aceleași cuvinte, dar scrise de altă mînă. Ce ziceți de asta, domnule Braid?

Tony clătină din cap.

— Ce să zic, spuse el. E uimitor.

— Pe mine nu mă miră deloc, zise Elk.

Luă hîrtia, o împături și o puse în buzunar.

— Asta o păstrez pentru noi. Sîntem foarte curioși, noi, cei de la poliție... Proba materială A. Îți voi da o factură pentru ea, inspectore. Nu ține de cazul ăsta, ci de altul. Voi păstra și pardesiul, care e foarte important. Dă-mi niște hîrtie să-l împachetez.

Elk se așeză lîngă șofer la înapoiere; geamul despărțitor fiind deschis, el zise:

— Viața-i plină de coincidențe; dacă le-ai scrie pe toate într-o carte, nu te-ar crede nimeni. Cazul Weldin e un caz mare, dar n-are nici o legătură cu răposatul Lord Frensham; și iată că am cules o informație care se referă chiar la el. Parcă-l văd pe barcagiu stînd acasă, în sînul familiei și povestindu-i nevastei lui — pun pariu că e grasă — ce groaznic a fost la poliție, unde l-au interogat pentru un amărît de pardesiu. Dacă n-ar fi fost la Kingston să ducă cărămizi, pardesiul n-ar fi căzut în barca lui.

— Ce înseamnă toate astea... pardesiul și hîrtia? Nu înțeleg.

Elk era necomunicativ.

— Totul înseamnă ceva, spuse el fără haz. Și lui Tony: Nu te deranjează că trecem prin Greenwich? Nu e cel mai bun drum, dar am o idee. Ce ați zice dacă ați fi detectiv, Lady Ursula?

— Aș urî treaba, asta, spuse ea cîstit.

Răspunsul îl distra pe Elk și acesta chicoti o bună parte din drum.

— N-ați vrea să fiți unul, măcar în seara asta? Mă gîndeam să dau o raită pe la casa olandezului.

— Locuiește în Greenwich? întrebă ea.

— Da, și Greenwich-ul este un loc frumos, spuse Elk cu emfază. M-am născut acolo. Sînt singurul om care s-a născut în Greenwich, din cîți cunosc. Cel puțin, n-am întîlnit pe altcineva.

Din cînd în cînd îi dădea cîte o indicație șoferului. Părăsiră șoseaua principală și se strecurau printr-un labirint de străduțe luînd-o tot timpul la dreapta.

— Rîul e acolo, arată Elk printre două clădiri.

Undeva în ploaie strălucea o lumină roșie.

— Vapor, spuse Elk scurt. Aruncă ancora, în așteptarea mareei. Trebuie să fie atenți la capătul tunelului Millwall.

Făceau un înconjur destul de mare și ajunseră din nou în strada principală. Tony se-ntreba de ce i-a părăsit detectivul. Elk nu-i dăduse nici o explicație. Făcea anumite lucruri fără rost și în aparență fără nici un motiv. Se spunea că era foarte curios din fire și-i făcea plăcere să revadă locuri cunoscute. Mai tîrziu, Tony află că detectivul a făcut ocolul respectiv din motive pur sentimentale — voia să treacă prin dreptul casei în care se născuse și pe care nu o văzuse de treizeci și cinci de ani.

21

Lăsară în urmă palatul cenușiu în care muriseră mulți regi și se cufundară din nou în păienjenișul străduțelor, pînă cînd ajunseră la un pasaj atît de strîmt [Încît două mașini ar fi putut trece cu mare greutate.

— Ne oprim aici, zise Elk. Ceilalți șoferi vor crede că facem parte din bandă.

Tony se aplecă în față și se uită afară prin parbrizul udat de ploaie. Fără îndoială, mai erau mașini pe stradă, mașini mari, judecînd după faruri.

— Guelder dă o petrecere, sugeră Elk. Așteptați-mă aici.

Ieși din mașină și dispăru în noapte.

— Cred că asta-i casa și fabrica, pe dreapta, zise Tony lăsînd jos geamul.

Ursula privi afară și se înfioră.

— Oribil, nu-i așa? E ceva amenințător în locul ăsta; ceva care-mi dă frisoane. E atît de sinistru, atît de macabru. De ce naiba stă aici?

— Pentru că și el e sinistru și macabru, zise Tony.

Ea crezu că el vrea să coboare și-l apucă de braț.

— Nu mă lăsa singură, te rog. Uită-te ce poartă mică, parcă e de închisoare. N-are nici ferestre și felinarul ăla agățat în perete pare scos dintr-o ilustrată din vechea Londră. Uf!

— Nu mă-ndoiesc că în ochii lui Guelder pare ceva deosebit. De fapt, e foarte pitoresc la lumina zilei.

Tony văzu cîteva umbre mișcîndu-se în lumina unui felinar și-și scoase capul pe fereastră. Erau șoferi, după cum sesizase și ochiul vigilent al lui Elk. El îi vorbi în șoaptă șoferului său și acesta coborî și se îndepărtă.

— Aș dori să știu cine sînt toți invitații, îi spuse el. Există o adevărată francmasonerie între șoferi și sînt sigur că el se va informa mai bine decît Elk.

Detectivul s-a întors primul.

— N-am rezolvat mai nimic, spuse el. Individul ăsta, Guelder, ține un curs pentru cei din elita științei. Unde e șoferul?

— L-am trimis să vadă cine sînt proprietarii acestor autoturisme.

— Bine, zise Elk. Nu voiam să vă rog, dar indivizii ăștia-s vorbăreți între ei. Se află cîțiva oameni de vază în Greenwich în seara asta — am văzut două mașini mari pe stradă, chiar alături.

Șoferul se întoarse curînd după aceea și păru cît se poate de informat.

— Sînt cîțiva bancheri din City, raportă el. Unul e domnul Sleser — se spune că e milionar.

— Sleser? zise Tony repede și își aminti ce îi sugerase amicul său bărbos. Cine altcineva?

Șoferul menționează alte două nume cunoscute, doar oameni care operaseră orbește pe toate piețele; erau jucătorii cei mai avizați din City, oricînd pregătiți să riște în domeniul minier, al cauciucului, în aprovizionare, după cum se prezenta situația.

— Te-au întrebat cine ești? întrebă Tony și șoferul încuviință printr-un zîmbet.

— Le-am spus că sînt cu o mașină închiriată care a adus un gentleman de la Grosvenor Place, spuse el și fu lăudat pentru acest neadevăr.

Mașina trebuia să iasă cu spatele din străduța îngustă. Numai cînd au ajuns pe strada principală, bine luminată, a răsuflat și Ursula ușurată.

— Eram speriată, spuse ea. Nu-i așa că-i o copilărie din partea mea? De obicei nu sînt așa, Tony. De ce au venit toți oamenii ăștia importanți, cu mașinile, acasă la Guelder?

— Aș da oricît să știu. N-ai reușit să pătrunzi în casa lui Guelder, nu-i așa, Elk?

Elk nu reușise, deși încercase.

— Am bătut la ușă și a ieșit o bătrînă — trebuie să fi avut vreo sută de ani, poate mai mulți; și nu vorbea englezește. Știu vreo șase fraze în franțuzește și le-am încercat pe toate, cred că-i nemțoaică — sau olandeză. Ușa avea pus lanțul tot timpul cît am discutat. Venea un miros plăcut de la bucătărie: cred că se pregăteau să supeze. Mi-a fost destul de greu, cred că sînt unicul infometat din Londra. Dacă, după asta, mă invitați la cină, domnule Braid, n-o să mi-o iert. Dau întotdeauna impresia că umblu fără rost și că sînt foarte generos. Am dat de pomană la mai mulți oameni decît oricare dintre cunoscuții mei. Dar dacă chiar m-ați invita la cină — și aș muri de rușine dacă măcar ați menționa ceva despre asta — la Kirro's nu ar fi rău. Nu se cere ținută dacă iei masa la balcon și poți lua ceva de băut pînă la unu.

— Vom merge la Kirro's, spuse Tony, dacă nu cumva ai dori să ne întoarcem la mine.

— Nu-mi place bucătăria dumneavoastră, zise Elk calm. Dacă nu vă deranjează, v-aș ruga să mă lăsați la Poliție și voi veni peste un sfert de oră; aș vrea să pun bine pachetele astea.

Astfel, Elk fu lăsat la intrare la Scotland Yard, cam la o aruncătura de piatră de locul unde fusese aruncat pardesiul fluturînd peste parapet în capul unui barcagiu.

Deși parterul de la clubul Kirro's era plin de veselie și plin de viață, cu mulți dansatori, balconul era aproape pustiu.

— E grozav Elk ăsta, spuse Tony îngîndurat. Nu știi niciodată ce gîndește, deși, în aparență, este ființa cea mai neprefăcută.

— Sînt îngrijorată de treaba cu pardesiul și hîrtia, spuse fata. Simt că se va întîmpla ceva rău — care într-un anumit mod mă va afecta și pe mine.

Fusese foarte liniștită tot drumul spre Woolwich, nu vorbise deloc de cînd părăsiseră locul din fața casei lui Guelder.

— Îmi dă așa o senzație de rău, Tony. Ai vreo idee ce se ascunde aici?

— Chiar dacă aș ști, nu ți-aș spune, zise el.

O privi îngrijorat; era mai palidă ca niciodată. Îi spuse asta.

— Nu-ți face griji, nu-i nimic, locul ăla din Greenwich e cauza. Știi expresia „a trece peste propriu-ți mormînt.” E tocmai ceea ce am simțit eu pe strada aceea groaznică. Și nu era o teamă isterică. Domnul Elk spunea că am intuiție și cred că — nu ca să-mi dea curaj — m-a recomandat pentru o slujbă la Scotland Yard.

— Te-a jignit Guelder cu ceva? Aș dori să-mi spui, Ursula.

Ea clătină din cap.

— Nu, nici vorbă. Cu toate acestea, Tony... stînd în mașină am simțit că doream ca el să fi murit. E înspăimîntător. N-am mai avut asemenea trăire față de nimeni și nu știu care e motivul. E adevărat că el este înfricoșător de afectuos și prietenos, ca majoritatea europenilor, de altfel. Dar mai am și presimțirea că îmi va face ceva rău și, ori de cîte ori îi văd chipul nătîng și rotofei, îmi vine să-l pocnesc.

Nu mat putea respira. N-o mai văzuse în starea asta atît de agitată El se gîndi că încă mai suferea datorită morții tatălui său și poate era puțin obosită.

— Spune-i lui Elk să-l urmărească. Poate dă de vreo crimă.

— Întreabă-l tu însuși pe domnul Elk, spuse ea privindu-l peste umăr pe detectiv.

— Ce să-l întrebe, spuse Elk și se așeză icnind.

— Ați auzit ce-am spus?

— V-am citit pe buze — e ușor dacă știi cum s-o faci. Îl vedeți pe tipul ăla de colo?

Le arată un bărbat roșu la față, însoțit de o fată drăguță, la una din mese, aplecându-se ușor spre ea.

— Știți ce-i spune? Ghiciți de trei ori.

— Ceva foarte afectuos, sînt sigură, spuse Ursula.

— Îi vorbește despre cremă de pantofi, cremă pentru cizmele lui de vînătoare.

— Nu cred! spuse Ursula.

Elk încuviință.

— E un singur lucru pe care trebuie să-l învățați în viață, domnișoară, că oamenii spun întotdeauna ce nu gîndești. Cu dumneavoastră a fost mai ușor pentru că vă mișcați buzele. Majoritatea doamnelor vorbesc pe nas și nasul nu-l pot citi. Ce voiati să mă întrebați?

— Dacă-l veți exila pe Guelder, spuse Tony.

— E unicul om pe care n-o să-l exilez, spuse detectivul cu emfază. Nu, bătrînul Guelder îmi place — vreau să-l țin în preajma mea. Îi voi găsi un cămin drăguț în zilele următoare, dar sînt tratați atît de bine indivizii ăștia în închisori, încît mai bine ar rămîne afară.

— Domnule Elk, spuse Ursula, coborînd vocea, ce înseamnă cele scrise pe hirtiuța găsită în pardesiul lui Julian? Aveți vreo idee?

— Înseamnă foarte mult pentru mine, spuse Elk. E mai limpede decît băiatul acela cu picioare strîmbe care dansează cu fata aceea frumoasă de acolo. O cunosc: tatăl ei este un agent păcătos. E limpede și pentru dumneavoastră, nu-i așa, domnule Braid?

Tony ezită.

— Nu, spuse el, în cele din urmă. Am hotărît că nu doresc să-mi fie prea limpede.

— Găsesc că sînteți foarte înțelept, murmură Elk.

Chelnerul se apropie și stătea în așteptare.

— Plăcintă galeză, ceru Elk încet, cu un ou mare deasupra. Nu-mi oferiți vin că o să-l beau. Medicul mi-a spus că e bun

pentru mine, dar că trebuie să-l beau sec. Cred că n-ați mai întâlnit un tip ca mine, Lady Ursula. Știți cum mi se spunea în Devizia H? Cerșetorul Cuthbert — și ce-i mai curios este că numele meu nici nu aduce a Cuthbert.

Apoi, dintr-o dată, vorbirea tărăgănată se pierdu.

— Vreți să știți tot despre bucata de hîrtie? Ei bine, nu vă pot spune, domnișoară. Un ofițer de poliție poate spune cîte ceva, pînă la un punct, dar dincolo de acesta iese în afara legii. Aș dori să mai am vreo trei probe evidente înainte să fiu sigur că vă pot spune. Va trebui să aflați din ziare.

Schimbă subiectul neașteptat de brusc, ceea ce nu făcea de obicei; și foarte înțelept, Tony nu mai dori să redeschidă discuția.

Părăsiră clubul la douăsprezece și jumătate. Ploaia răpăia. Portarul, care de obicei stătea în ușa cu o umbrelă pentru a-i proteja pe invitații care plecau, ieșise să aducă un taxi pentru un alt membru al clubului.

— Să mergem pe jos pînă la parcare, sugeră Tony și o ajută pe fată să-și îmbrace paltonul.

Ca să ajungă în piața liniștită unde erau parcate mașinile, o luară pe o scurtătură care-i aduse într-o stradă îngustă ce se intersecta cu o alta și mai îngustă.

Un automobilist își opri mașina într-o astfel de poziție încît stătea de-a curmezișul, chiar pe unde trebuiau să treacă. Auziră motorul mergînd în relanti înainte de a distinge forma mașinii.

— Mi se pare, tocmai zicea Elk, că locul ăsta e cam periculos.

Plap! Plap!

Văzură două flăcări țîșnind din interiorul mașinii, ceva trosni pe lîngă urechea stîngă a lui Elk și auzi pocnetul glonțului ce lovi firma unui magazin.

— Canalie! răcni Elk și se repezi înainte ca un sprinter la pocnetul de pornire.

Înainte să ajungă la jumătatea drumului spre obiectiv, mașina porni înainte, tot mai rapid; nu mai văzu nici măcar farurile din spate atît de repede dispăru.

— Eu sau tu? spuse Elk. Asta-i singura întrebare. Trebuie aflat. Dacă ai fost tu, atunci cunosc omul, dar dacă-mi era destinat mie, ar putea fi unul din șase!

Julian își însoți partenerul înapoi la Greenwich, în noaptea aceea, călătorind cu autobuzul, un tip de vehicul pe care-l ura peste măsură.

— Economia prin lucruri mărunte, prietene, zise Guelder, e fundamentul averii! Data viitoare când vei veni la mine va fi într-o caleașcă aurită, trasă de cai albi cu hamuri de aur. Dar acum autobuzul este mai bun.

— Bănuiesc că oamenii aceia vor găsi drumul diseară? întrebă Julian. Nu cred că vreunul știe unde e Greenwich-ul.

Domnul Guelder nu-i împărtăși dubiile.

— Le-am indicat traseul cu instrucțiuni clare. Astă seară vom da o mare petrecere în căsuța mea, ei? Freda va fi furioasă; ea mi-a spus deja că se va înapoia în Olanda dacă-i duc vizitatori. Freda are ha...

— De ce locuiești atât de departe de oraș? întrebă Julian, nu pentru prima dată.

— Îmi place briza mării care vine în sus pe râu. Și pentru că m-am născut pe apă. La noi în Olanda, în partea de unde sînt eu, nu poți merge nici cinci minute fără să cazi într-un canal sau într-un șanț — îmi place mirosul apei, vapoarele mari care trec înapoi și încolo și bărcuțele pe care le văd — noaptea! Le urmăresc de la fereastră uneori cite o noapte întreagă. Le văd lunecînd de-a lungul malului ca niște șobolani, șobolani de apă; am auzit și am văzut lucruri în orele acelea întunecate, prietene, care ți-ar îngheța singele în vene.

Aceste lucruri nu avuseseră același efect asupra domnului Rex Guelder, dacă zîmbetul lui însemna ceva.

— Înțelegi, Greenwich-ul este preferabil pentru mine. Mai ales pe o noapte cețoasă, nici nu-ți poți imagina cît de simplu ar fi pentru un biet olandez urmărit de poliție — presupunînd dezastrul ăsta — să treacă în jos pe ruta principală, spre lumea largă? Fără porturi, fără vameși, fără nici un ofițer de poliție băgăreț, urmărind fețele pasagerilor cînd urcă pe vapor, fără pașaport — numai tu, marea și ceața?

Julian se înfioră.

— Al naibii de neplăcut, aş zice.

Rex Guelder zîmbi din nou.

— Pentru mine e o bucurie, spuse el.

— Presupun că dacă ceva ar merge rău te-ai întoarce în Olanda.

Îl auzi pe Guelder mormăind printre dinţi.

— Acea nu mai e ţara mea, spuse el, cu emfază.

Freda nu s-a arătat, nici pe departe nemulţumită, ci i-a urat lui Julian un bun venit aproape entuziast. Engleza ei era slabă. Începu o propoziţie destul de corect, dar apoi parcă-şi pierdu curajul şi termină într-un amestec incoerent de sunete pe care nici măcar Guelder nu le putea tălmăci.

— O femeie minunată, zise el în absenţa ei.

Julian, care nu fusese niciodată în partea locuită din casa lui Guelder, era mirat de ordinea şi curăţenia ce domneau în jur: nu rămăsese nici o piesă de bronz care să nu fi fost lustruită. Făcu, de asemenea, cunoştinţă cu cei trei îngeri păzitori ai stabilimentului. Stăteau una lîngă alta, de parcă ar fi fost antrenate în poziţia asta — trei pisici mari, albe, cu ochi verzi, cele mai mari pisici pe care Julian le văzuse vreodată.

Timpe de o jumătate de oră, cît se pregătea cina, au stat la fereastră, privind la traficul de pe Tamisa. Guelder sparse tăcerea, aprinzîndu-şi o altă ţigară mai greţoasă decît cea pe care o fumase.

— Aş dori foarte mult să-l „aranjăm” pe tipul ăsta, Braid, zise el. Prietene, era o vreme cînd aveai o mică iscoadă în casa lui. Îmi amintesc de încurcătura cu Crostuck şi cît de folositor a fost să afli de la menajeri că domnul Crostuck pleca din ţară, ei?

Julian îşi aruncă mukul de ţigară prin fereastră şi privi cum cade printre scîndurile putrede ale debarcaderului în nămolul dedesubt.

— Ar fi inutil în ceea ce-l priveşte pe Braid, zise ei. Am instalat la el un om, acum o lună. M-a costat zece lire plasarea lui şi n-a meritat. Din nefericire, Braid nu-l ia la Ascot şi asta limitează total utilitatea lui. Pînă acum mi-a spus foarte puţine lucruri. Ba, chiar mai mult, Braid îl suspectează.

Celălalt îl privea admirativ.

— Ce inteligent, Julian! chicoti el.

— E un dulău greoi și prea puțin dotat cu materia cenușie. Are condiții excelente.

Julian continuă:

— Braid are un fir telefonic extins pînă în dormitor; e foarte ușor să ridici receptorul în dormitor și să auzi tot ceea ce spune Braid la telefon în sufragerie.

Se uită la ceas nerăbdător, dar chiar în acel moment Freda intră cu cina. Era aproape întuneric cînd a sosit primul invitat și a fost condus în camera de zi. Al doilea și al treilea au sosit, imediat după acesta, dar trebuiră să mai aștepte cîtva timp pînă cînd apărură împreună al patrulea și al cincilea. Erau genul oamenilor practici, distanți, ba chiar sceptici, și totuși cînd au ajuns să discute despre experimentul ce urma să fie demonstrat, nici unul nu putu nega, că realizarea lui era posibilă.

— Am știut întotdeauna că este posibil, spuse Sleser, milionarul cu gîtul gros ca de bivol. Știu că diamantele albe se transformă în roz prin aplicarea razelor X și mi-a trecut prin minte că era realizabilă și transformarea diamantelor galbene în chihlimbarii.

Rex Guelder se înclină satisfăcut către cel ce vorbea.

— Nu numai că e posibil, zise el, dar s-a și realizat.

— Ce înseamnă asta pentru dumneavoastră, în afară de ceea ce obțineți pe piață? îl întrebă un altul pe Julian.

— Imediat? Vreo cincizeci de mii de lire, valoarea unor pietre colorate din seiful ăsta, aduse din întreaga Europă, zise Julian. Sînt sigur că am plătit mult mai mult pentru ele decît meritau, dar nici măcar un sfert din cît vor valora cînd le vom transforma în albe.

— Și puteți face asta? întrebă Sleser, pironindu-l pe Guelder cu niște ochi mohoriți.

— E gata făcut, spuse Guelder cu un zîmbet superior. Diseară veți urmări procesul.

Sleser mormăi ceva și se săltă într-o poziție comodă.

— Procesul ăsta va revoluționa piața, zise el. Va însemna, pur și simplu, că mii de pietre care au fost și vor fi tăiate și vîndute pe o nimica toată vor intra în competiție cu cele albe. Cele

cincisprezece mii de lire date pe pietre pot deveni o sută de mii. Ceea ce e mai important este că mii și mii de pietre care acum sînt refuzate sau vîndute ca falsuri vor fi disponibile pe piață.

Mai pufăi cîtva timp din țigară, cu privirea fixată pe covor.

— Piața va intra în panică deîndată ce se va afla totul. Trebuie să fie sute și mii de diamante galbene pe lume care vor valora la fel de mult ca cel mai frumos diamant alb-albăstrui găsit la Kimberley. Am calculat și am ajuns la concluzia că ne putem aștepta la o scădere de cincizeci la sută a principalelor acțiuni pe diamante. Închide ușa, Reef, și spune-i bătrînei să nu intre pînă nu terminăm discuția.

— Nu va intra, interveni Guelder prompt, și nu...

— Vă propun următorul lucru, continuă Sleser. Dacă experimentul va fi satisfăcător, ne vom apuca de treabă imediat, vom forma o mică companie pe care o vom numi Coloration Syndicate. Rolul principal al acesteia va fi să facă reclamă faptului că avem încredere în noua metodă. Va trebui să subscriem cu toții la această fundație. Capitalul nu va fi prea mare. Vom prelua procesul, vom deschide o fabrică undeva pe coasta sudică și vom angaja cîțiva directori pentru procesare. Între timp, și mîine dimineată, urmărim acțiunile de Mesne și le dăm jos, la pămînt! Mîine la amiază vom da publicității un anunț conținînd specificul invenției. Aranjați să avem fotografiile pietrelor așa încît să putem trimite copiile presei. Ziua următoare vom da relații despre noua companie. Pînă atunci, îmi imaginez că acțiunile pe diamante vor fi la un asemenea preț că îl vom putea acoperi și vom obține un profit mare.

Se ridică și-și scutură scrumul de pe genunchi.

— Haideți, acum, să vedem uzina asta minunată a voastră, Guelder. Încep să cred că e o escrocherie — sau că visez.

Guelder îi conduse pe ușa metalică spre banca de la celălalt capăt al camerei. Aranjase șase scaune pentru invitații săi. Le arătă un diamant pătrat de un galben atît de închis încît era aproape cafeniu.

— Asta-i piatra pe care vreau s-o supun experimentului, domnilor. E de mare valoare și, totodată, cea mai mare piatră pe care am folosit-o pînă acum. Am ales-o datorită formei deosebite și

faptului că proprietățile ei refractare deosebite vor da rezultate foarte bune.

Răsuci butoanele și așeză piatra în adîncitura de agat. S-au adunat în jurul lui, urmărindu-l, pînă cînd s-a produs o lumină orbitoare și un pocnet de scînteii albastrii dinspre mașină înspre ei.

— Vă rog, nu-i nimic, zise Guelder, cînd aceștia se retraseră brusc.

Luă de pe o farfurioară o linguriță cu pulbere albă și o turnă peste diamant pînă cînd acesta nu se mai văzu, iar apoi supuse grămăjoara de praf alb bombardamentului electric.

— Ce-i lumina asta albastră, întrebă careva și Guelder se lansă într-o lungă explicație tehnică, care suna a un fel de trîncăneală pentru ei.

O componentă a instrumentului, un ceas cu cadran alb și cu un singur arătător, începu să se învîrtă odată cu aprinderea luminii.

— Deocamdată este imposibil să știu precis cînd, zise el, dar în curînd voi fi perfectat un aparat de măsură, care va anunța cînd pietricica mea e „prăjită”! Albeața și strălucirea pietrei e în funcție de temperatură, înțelegeți?

Mai încolo le arătă o experiență cu un safir alb îngropat într-un vas cu nisip, pe care-l încălzea electric, în finalul experienței, el ridică piatra cu o pensetă. Safirul strălucea acum ca un diamant.

— Dar, din păcate, se decolorează! zise el jalnic. Altfel aș fi un om bogat pentru că nimeni în afară de experți nu-l poate deosebi de cel real.

Pentru a nu se plictisi, ei vizitară „fabrica” și Guelder le arătă diferite invenții care conduseseră la experiența cea mare.

— Cred că vă dați seama că vom obține oferte de la marile companii pentru aparatul ăsta, zise Sleser. Vor dori să aplice ei înșiși procedeul. Cred că s-au investit vreo două milioane în planul ăsta, fără nici o speculație.

Guelder nu răspunse. Se amuza în secret că nimeni nu menționase nimic în legătură cu premiul pe care urina să-l primească. Vorbeau deja despre aparat ca niște proprietari.

Faptul ăsta îi veni în minte lui Sleser, care-și chemă de-o parte asociații cu prima ocazie ivită.

— Va trebui să-i dăm tipului o sumă substanțială, zise el, și, desigur, o poziție importantă în companie.

Guelder fu atras în discuție. Foarte sfios, aproape umil, acceptă premiul de 50.000 de lire, prezentându-le mulțumiri. Era deținător la societatea nou creată și va avea, îi spuseră, o poziție importantă în cartelul Coloration Syndicate.

Nu știa nimeni, în afară de el, că operase deja în afara cartelului, își înșelase deja partenerii, înainte ca asociația să devină un fapt împlinit. Julian nu era omul care să se mulțumească cu cîteva zeci de mii; ochiul lui era fixat pe cifra milioanelor și nu ar fi fost mulțumit pînă nu și-ar fi atins ținta.

Din cînd în cînd, ei se întorceau la aparatul ce bizuia privind cu multă curiozitate grămăjoara de pudră cristalină sub care se producea geneza unei averi inestimabile. Unul dintre invitați, stînd la fereastră, făcu o remarcă referitoare la ușurința cu care se putea comite o crimă și apoi să faci victima dispărută în zona aceea. Însuși invitatul respectiv sesiză cît de sinistă era observația sa. Deschise fereastra ce dădea spre râu. Ploaia cădea mărunt. În depărtare se zăreau luminițele de pe malul opus.

— Închide fereastra, pentru numele lui Dumnezeu! zise Sleser nervos.

— Și nu vorbi de crime. Locul ăsta îmi dă fiori — ce-i asta?

În întuneric, în cealaltă parte a încăperii apărură două lumini verzi.

— Pisicuța mea, chicoti Guelder, și fluieră.

Silueta fantomatică a enormului animal își făcu încet apariția; se frecă de piciorul lui Guelder și apoi îl lăsă să-i mîngîie urechea.

— M-a speriat groaznic — pfui!

Sleser își șterse fruntea transpirată cu o batistă mare și se uită cu teamă în jur.

— De ce naiba nu ți-ai instalat laboratorul undeva în vest? Locu ăsta are ceva straniu. Mă-ntreb dacă n-a fost vreodată omorît aici cineva.

În timp ce vorbea, văzu pisica zbîrlindu-se și auzi mîriitul ei gros și furios și apoi, cu viteza luminii, fugi afară din cameră, dispărînd din fața lor.

— Nu-i nimic, zise Guelder, fluturînd mîna în aer. Prietena ei are probleme în magazie.

El arătă în jos.

— Șobolani... sînt mulți aici. Sute, și cînd o pisicuță e la necaz o cheamă, pe sora și fratele ei — asta-i tot.

Domnul Sleser își șterse gîtul pe sub guler, privind în gol înspre partea întunecată a camerei.

— Ciudat, zise el înfundat. Haideți, să terminăm cu asta. În cît timp va fi gata?

— Foarte curînd. Veniți aici.

Se uită la arătătorul ceasului, la alt instrument ce arăta a voltmetru și apoi la ceasul său.

— Nu știu...

Ezita.

— Acum ori niciodată. Dacă experiența asta dă greș, domnilor, vom încerca din nou. În știință nimic nu vine dintr-o dată.

Luă un vas mic de porțelan, îl umplu atent cu un lichid alb, opac, pe care-l turnă dintr-o sticlă mare cu eticheta „Otravă” și apoi, răzuind praful care acoperea diamantul cu o pensetă, ridică piatra și o aruncă în vasul cu lichid lăptos.

— Un moment, acum, zise el răgușit.

Minutul acela li se păru cît orele. Nu se auzea nici un sunet ci doar respirația lor profundă. Stinse lumina și motorul aparatului se opri, lăsînd loc unei liniști totale. Bijbîi cu penseta prin lichid...

— Dați-mi cîrpa aceea, vă rog...

Le arătă o cîrpă mică, galbenă și Sleser îi ascultă instrucțiunile.

— Acum!

Apucă diamantul și îl trecu cu dexteritate în pînza pregătită.

— Șterge-l repede.

Sleser execută.

— Acum privește.

Milionarul se uita mirat la obiectul din palmă. Diamantul galben închis nu mai era; acesta era alb, cu sclipiri albăstriei, foarte frumos.

— Doamne! bolborosi el, și duse piatra la lumină.

— Va dura? Se va menține așa?

Guelder zîmbi.

— Pentru totdeauna! spuse el cu emfază.

Experiența se terminase. Aduseră piatra în camera de zi unde lumina era mai puternică. Pe biroul lui Guelder se găsea o veioză și aici se îngrămădîră cu toții să examineze piatra asta uimitoare.

— E un diamant alb — pun pariu pe oricît!

— Pot să-l iau cu mine douăzeci și patru de ore?

Guelder ridică din umeri.

— Douăzeci și patru de ore, prietene! zise el pe un ton glumeț.

Ca diamant galben valora, poate, trei sute de lire.

— Valorează patru mii acum, spuse Sleser răgușit. Garantez vinderea lui pe atît. E minunat!

Cineva bătu în ușa. Guelder deschise.

— Ce este? o întrebă el nerăbdător pe bătrînă,

— Telefonul ăsta sună de cîteva ore, spuse Freda cu nepăsare. Nu înțeleg engleza dar îl caută pe domnul Reef.

Guelder prinse privirea lui Julian și îi făcu semn să plece.

— Telefonul, zise Guelder și urmă aproape șoptit. Ce ziceți de mine. Nu-i așa că nu am egal în știință? Nu vor vorbi toate popoarele lumii de Rex Guelder?

— Ești un tip minunat. Cine mă caută?

— Vax, zise Guelder în silă. Du-te la Freda. Ea e o intelectuală de teapa ta.

Julian plecase de cinci minute. Nu se mai întoarse, dar o trimise pe Freda după stăpînul ei. Se consultară pe ton scăzut în capul scărilor și curînd după aceea Julian Reef părăsi casa.

— Unde a plecat Reef? întrebă unul dintre participanți cînd Guelder reveni singur.

Olandezul îi explică că Julian Reef fusese chemat într-o problemă urgentă, dar nu-i dădu alte explicații. Nu era deloc recomandabil să spună că în acel moment Julian Reef urmărea cu automobilul sport, al lui Guelder, un Rolls, și nici care erau motivele acelei urmăriri.

După ce o conduse pe Ursula acasă, Tony se simți mai mult decît tulburat. Elk îi însoți pînă la Hampstead și îl rugă să-l lase undeva pe drum.

— E foarte curios, zise Tony, și nu ți-am mai spus-o că am fost urmărit în ultimele zile. O dată m-am întors și am încercat să-l descopăr pe individ; și, dacă l-aș fi prins, i-aș fi arătat eu și l-aș fi descurajat!

— În cazul ăsta ai fi fost băgat la zdup, zise Elk calm. Nici măcar milionarii nu-și pot permite să-i bată pe membrii C.I.D.

— Ce-i aceea? întrebă Tony, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Era unul din oamenii mei puși să aibă grijă de dumneavoastră, domnule Braid. V-aș putea spune și că-mi era teamă că ați fi putut să vă sinucideți într-una din zilele astea și, fiind un tip la care țin, n-am vrut să risc.

— Chiar vrei să spui că am fost urmărit de un...?

— Detectiv, zise Elk. Și trebuie să vă prefaceți că nu-l vedeți. Era în spatele nostru cînd am ieșit de la Kirro's, el era individul care venea după noi și care a încercat să-l urmărească pe cel care a tras. Aș vrea să vă întreb un singur lucru, domnule Braid, e cineva care știa că mergeți la Woolwich astă-seară și de ce mergeți?

Tony clătină din cap.

— N-ați spus nimănui — n-ați telefonat nimănui?

— Cu excepția domnișoarei Ursula.

— Poate, din întîmplare, le-ați spus servitorilor.

— Menajerei, în nici un caz, ea doarme afară și am numai un servitor pe nume Lein. Nu-i un specimen prea isteț și bineînțeles că nu i-am făcut confidențe, cu atît mai mult cu cît i-am dat avertisment pentru o săptămînă. E cam iscoditor.

— Lein, repetă Elk. De cînd e la dumneavoastră?

— Numai de o lună, spuse Tony. A venit cu referințe foarte bune.

— Se poate asculta dacă telefonați sau dacă dau eu telefon de afară.

Tony zîmbi.

— Dacă ascultă la ușă, ar putea să audă, dar e imposibil să-l audă pe cel cu care vorbesc. Vai, Doamne! Legătura din dormitor!

Îi spuse lui Elk de aparatul racordat în dormitor.

— Oricine ar asculta de acolo, ar auzi clar întreaga conversație. Nu m-am gîndit la asta înainte. Dar e greu de crezut.

— Nimic nu-i greu de crezut. Intru să vorbesc cu Lein.

— Poate că omul e cinstit — începu Tony.

— Nimeni nu e, zise Elk. Nici eu, nici dumneavoastră, din cîte aud. Și, pariez că Lein are douăzeci și opt de condamnări!

Cînd îl privi în față pe tînărul care se prezentă la chemarea lui Tony, domnul Elk observă că nu avea de-a face cu un criminal disperat. Dacă ar fi fost așa, Elk l-ar fi recunoscut imediat, deoarece avea o memorie excelentă.

— Unde ai fost înainte, tinere? întrebă Elk.

Tînărul ezită numai o fracțiune de secundă.

— La Lordul Ryship.

Spuse numele unui guvernator de peste mări, despre care Elk știa că plecase din Anglia de vreo cinci ani.

Îi puse altă întrebare: tînărul se încurcă puțin dar apoi deveni sfidător.

— Dacă ești impertinent, îi spuse Elk, te arunc afară pe fereastra asta direct pe țepușele de fier. Mă cunoști, tinere?

— Da, domnule, sînteți sergentul Elk.

Elk își îngustă ochii.

— Inspector, mă, pește demodat.

— Vi se spune sergent.

Elk îl privi fix.

— Te-ai însoțit cu hoții, ai? Cine te-a trimis aici? Spune-mi de ce ai ascultat convorbirea domnului Braid, cu mine astă-seară și apoi spune-mi cui i-ai telefonat, ori te vîr la răcoare și vei îngheța de moarte!

Bărbatul vociferă și în cele din urmă părăsi brusc încăperea.

— Vinovat, zise Elk, dar nu cred că-i poți face ceva. Mai demult, cînd aveam camere de tortură în Turn, în vremea vechiului

Scotland Yard am fi scos lucruri interesante de la el, dar acum nu sînt permise torturile în Anglia.

Se ridică în picioare cînd auzi poarta trîntită. Cînd ajunse la jumătatea drumului spre uşă, se întoarce.

— Devin impulsiv la vîrsta mea, zise el, şi n-am cu ce să-l învinuiesc pe ăsta; am impresia că-l pot ridica dacă vreau. Îţi aminteşti ce ţi-am spus la telefon? Am menţionat pardesiul?

Tony încuviinţă.

— Asta era. Am menţionat numele onorabilului domn Julian Reef? Pariez că da. Şi mai pariez că lui i-a telefonat, individul ăsta, probabil la Greenwich. ăsta-i un obicei vechi de-al lui Reef — da, a mai făcut aşa ceva înainte.

Atunci Elk i-a spus lui Tony multe despre domnul Julian Reef, lucruri pe care nu le mai auzise înainte. Nu erau lucruri interesante; unul cel puţin era groaznic.

— Nu e chiar atît de simplu să fii detectiv, zise Elk. Ştim mult mai multe lucruri despre oameni decît cred ei că ştim, sau ar vrea să ştim. Sînt oameni în West End, care ar încărungi dacă ar şti ce crede Scotland Yard-ul despre ei. Poate n-ar fi arestaţi. Jumătate din păcatele lumii sînt legale şi e jumătatea cea mai rea, asta o pot dovedi.

Îl lăsa pe Anthony Braid care petrecu o noapte neliniştită şi fără somn. La ora patru dimineaţa se ridică şi merse la fereastra dormitorului. Mai ploua încă şi dedesubt, în lumina palidă a zorilor, văzu o siluetă solidă, stînd în umbra unei uşi, fumîndu-şi pipa. Tony ghici că era următorul lui şi îi făcu cu mîna, la care necunoscutul îi răspunse. Îşi făcu o cafea. Din anumite motive, pe care nu le înţelegea, o avea în minte tot timpul pe Ursula Frensham. Era îngrijorat în privinţa ei, fără vreun motiv special, în afara atentatului încercat asupra lor noaptea trecută, care îl determinaseră să simtă mai acut pericolul.

Îşi termină cafeaua şi se îmbracă; peste cinci minute era pe stradă. Detectivul de serviciu traversă strada şi-l salută.

— V-aţi sculat foarte devreme, domnule Braid.

— Dau o fugă pînă la Hampstead. Vrei să vii?

— Trebuie să vin, zise celălalt amical. Mă bucur că domnul Elk v-a spus. Dacă nu vă deranjează, vreau să vă spun că-mi daţi

mare bătaie de cap, domnule Braid; sînteți un om atît de dificil de urmărit.

Îl însoți pe Tony la garaj și scoaseră împreună automobilul decapotabil.

— Aveți vreun motiv să mergeți la Hampstead? întrebă detectivul.

— Nici unul, zise Tony, cu... un sentiment de vinovăție.

Se simți exagerat de ridicol; nu avusese, desigur, curajul necesar să-i spună omului de lîngă el scopul lipsit de importanță pentru care trebuia să-l însoțească.

Întoarseră spre Regent's Park, porțile căruia tocmai se deschiseseră, și rulau de-a lungul străzii, principale Outer Circle. Pe cînd treceau pe podul de peste canal, la capătul străzii Avenue Road, Tony văzu un bărbat aplecîndu-se peste șina de fier, privind insistent în apă și ar fi putut jura că recunoscuse silueta. Era și mai diformă într-o pelerină greoaie, gulerul căreia stătea ridicat pînă la urechi. Proprietarul ei nu manifestă curiozitate față de ocupantul autoturismului care pornise la drum atît de dimineață. Mai mult decît atît, și asta i se păru dubios lui Tony, el își întoarse dinadins capul pentru a nu fi recunoscut.

De partea cealaltă a podului se găsea o mașină sport lungă, scoasă atît de tare în afara drumului, încît nu-i putea vedea numărul decît dacă ar fi oprit și ar fi coborît să-l examineze.

— Parcă era domnul Guelder, zise detectivul.

— Îl cunoașteți?

— L-am cunoscut. Acea era mașina lui, nu-i așa? Ați văzut-o noaptea trecută, domnule.

Tony clătină din cap.

— Nici eu, dar de la înălțimea de la care a tras individul pot să jur că a fost un model sport, ca cea de colo. Dar, desigur, nu putea fi domnul Guelder: era acasă cînd s-a întîmplat.

— De unde știi? întrebă Tony surprins.

Detectivul zîmbi.

— În Yard jurăm după metoda inspectorului Elk — care constă în a te informa, zise el sec. Și noi ne-am informat cu mult înainte ca dumneavoastră să vă fi culcat, domnule Braid.

Mașina parcursese toată strada pînă la colină, unde o luară pe un drum lateral spre casa Ursulei, care ocupa colțul unei pajiști. Tony coborî și ocoli casa. Știa care era fereastra Ursulei; era deschis geamul de sus. Spre mirarea lui, văzu o lumină, dar, continuîndu-și drumul și ajungînd la ușa din față, văzu că era lumină și în hol. Era cinci și un sfert; menajera nu s-ar fi sculat decît peste două ore.

Tocmai se-ntreba ce să facă cînd auzi vocea ei calmă, strigîndu-l și o văzu venind spre el complet îmbrăcată.

— De asta nu ai răspuns la telefon, zise ea.

— Ce naiba faci la ora asta? întrebă el.

Ea rîse.

— Am fost sunată la ora două și mi s-a făcut o propunere de căsătorie, zise ea, și, bineînțeles, că nu m-am culcat de atunci. Mă bucur că n-am făcut-o, pentru că domnul care m-a cerut prin telefon se plimbă într-una în sus și în jos prin fața casei.

Tony o privi neîncrezătoare.

— Nu — nu cred că-i Guelder ! Nu, asta ar fi monstruos.

Ea plecă privirea.

— Domnul Guelder, într-adevăr, zise ea și apoi vocea i se frînse și stăpînirea de sine o părăsi.

În momentul următor era în brațele lui Tony, suspinînd:

— O, Tony, a fost oribil — oribil!

24

După cîtva timp se calmă puțin și-i povesti ce se întîmplase. Auzise telefonul sunînd și se gîndise că putea fi ceva în legătură cu vizita ei la Woolwich, dar apoi auzi imediat vocea lui Guelder.

— Era cît se poate de amabil, își tot cerea scuze și n-am putut întrerupe fără să aflu ce se-ntîmplase. Credeam că era ceva în legătură cu Julian. Și apoi, Tony, începu să-mi facă niște declarații de-a dreptul necivilizate. Zicea că valorează un milion — sau două, nici nu sînt sigură cît — că va fi cel mai bogat om din Anglia înainte de sfîrșitul anului și că intenționează să con-

struiască un palat unde femeia inimii lui să troneze ca o regină. N-am înțeles bine tot ce spunea. Uneori trecea în olandeză și nu puteam alege nimic din ce spunea. Și apoi, înainte să aflu ce se întâmplase, m-a cerut în căsătorie. Stăteam stană de piatră, nefiind în stare să vorbesc. Spunea că se îndrăgostise de mine de când mă văzuse — erau ciudate... lucrurile pe care le spunea... În cele din urmă mi-am revenit și am întrerupt, dar, desigur, n-am mai putut dormi. Se crăpa de ziuă când, privind pe fereastră, l-am văzut trecînd în sus și în jos pe dum. M-a văzut și el, și-a sărutat mîna — poate să fi fost beat.

Tony își aminti de omul de pe pod.

— Înseamnă că a fost Guelder! zise el.

— L-ai văzut? întrebă ea repede.

Tony îi spuse de bărbatul pe care-l văzuse.

— Vreau să merg înapoi, să am o discuție cu acest domn Guelder, zise el, dar ea îl prinse de braț.

— N-ai să faci așa ceva. N-ai voie, Tony! Vreau să te țin cît mai departe de el, să nu te cerți cu el. Omul ăla are ceva diabolic. Cred că aseară, la Greenwich, am simțit influența asta groaznică. Nu era strada, ci spiritul acestui om înspăimîntător. Dacă m-ar mai atinge vreodată, cred că aș muri.

— Dacă te mai atinge, zise Tony furios, am impresia că va muri el.

Menajera le aduse cafea și biscuiți și, în timp ce stăteau în micuța bibliotecă, Tony încercă să afle tot ceea ce-i spusese Guelder, dar ea refuză cu hotărîre să discute asta.

— Tot ceea ce-mi amintesc este că era milionar și că era ceva despre diamante, și că era cel mai mare inventator al epocii. Și, Tony, să nu te duci la el — ai auzit?

El scutură capul.

— Mă tem că va trebui să-l întîlnesc, Ursula. Nu trebuie să se mai repete o asemenea experiență.

— Cred că e nebun — sînt sigur că el a tras asupra ta seara trecută.

Tony, care era la fel de sigur că Guelder era nevinovat în problema respectivă, nu spuse nimic. Pentru a-l disculpa pe olandez ar fi fost nevoie de multe explicații.

Era Guelder într-adevăr nebun? se întreba el, în drum spre casă. Nu era nimic extraordinar în faptul că Guelder se îndrăgostise de Ursula. Era, într-devăr, oribil, dar cît se poate de normal, mai ales că omul ăsta era mare crai. Dacă zvonurile erau adevărate, el nu se întinsese atît de sus ca acum, pînă la Ursula Frensham. Își găsisese afinități într-o sferă mai modestă; era un om cu gusturi vulgare. Trebuia, neapărat, să stea de vorbă cu el și Tony se ruga ca în timpul acelei discuții să-și poată ține mîinile în buzunare.

Julian... oare acesta cunoștea preferințele partenerului său. Tony trebuia să ia în considerare și posibilitatea asta. Oarecum, deși, avea o părere destul de proastă despre Julian Reef, nu-l putea acuza că ar ști ceva despre pasiunea lui Guelder. Julian însuși avusese păreri bine conturate în legătură cu viitorul matrimonial al Ursulei și era imposibil să încurajeze o asemenea faptă ca cea care se petrecuse noaptea anterioară.

Ajunse acasă, făcu o baie și se bărbieri, tocmai lua micul dejun cînd fu anunțat domnul Sleser. Milionarul nu îi era prieten apropiat; făcuseră ceva afaceri împreună și, într-o anumită împrejurare de care Tony nu-și mai amintea, îi fusese de mare ajutor acestui bărbat bine legat, pentru care avea un deosebit respect.

— Ai luat micul dejun? întrebă Tony.

Bancherul răspunse că da și își trase un scaun la masă.

— Sînt ultimul tip de pe lume pe care l-ai fi așteptat, Braid, zîmbi el amabil. M-am tot gîndit, de pe la ora șase, dacă să vin să-ți spun sau nu. Ți-am rămas îndatorat și nu-mi uit niciodată prietenii. Ești prieten cu Reef?

— Nu, categoric nu! zise Tony. Mă bucur că m-ai căutat deoarece nutream bănuiala că sînteți asociați într-o afacere.

— Nu e un asociat foarte important, spuse el, dar, într-un anumit mod, e util. Cît se poate de util. Nu pot ști încă. Îl cunoști pe partenerul lui — sau ce i-o fi?

— Guelder?

— Olandezul — da. Un diavol deștept, nu-i așa?

— Cred că da, zise Tony, e om de știință. În City se spune că a descoperit o metodă de producere a diamantelor.

Sleser chicoti.

— Nu tocmai! N-aș vrea să se întîmple așa ceva, deși cu grupul vostru nu am nimic.

Tăcu cîțva timp, gîndindu-se evident la problema respectivă și în cele din urmă zise:

— Nu sînt grozav la istorie, dar n-a fost cîndva un individ care l-a vîndut pe Guy Fawlses, spunîndu-le prietenilor lui să se țină la distanță de parlament?

— Da, a existat individul ăsta, zîmbi Tony.

— Eu sînt acela, zise Sleser cu emfază. Mi-ai făcut bine cîndva — vreau să ți-l întorc. Nu te băga pe piața de diamante! Dacă ai acțiuni, vinde-le! Scăderea de ieri a fost o joacă de copil, față de ce va urma astăzi. Îți spun toate astea la propria-ți masă; deși nu-ți pot cere să păstrezi secretul, te cunosc destul de bine și știu că așa o să faci. Ți se spune Trișorul în City — ochii îi străluciră — ei bine, nu te-am văzut niciodată înșelînd pe cineva, deci nu cred că o să începi cu mine.

Tony îl privi gînditor.

— Aș dori să știu ceva mai mult despre această scădere bruscă. Ce se ascunde în spatele ei, Sleser? Poate voi fi în măsură să-ți mai fac un bine.

— Posibil, zise Sleser, și vîrîndu-și mîna în buzunar scoase un portmoneu gros. Ți-arăt ceva ce n-a văzut nimeni pînă acum.

Scoase din portmoneu o hîrtie albastră, o desfăcu cu grijă. Înăuntru se găsea o bucată de pînză din bumbac, pe care o desfășură.

— Ce zici de asta?

Tony scoase diamantul și-l puse pe mîneca paltonului.

— E o frumusețe. Ai descoperit o mină nouă? întrebă el cu un zîmbet șters.

Sleser clătină din cap.

— Cît valorează? Te pricepi la asta.

Tony se gîndi.

— Cel puțin patru mii de lire, zise el, și celălalt încuviință.

— Ai apreciat exact. Acum spune-mi: cît ar valora piatra asta dacă ar fi galbenă sau dacă ar avea o colorație urîță?

În problema asta Tony era o autoritate.

— Ar valora vreo trei sute de lire și — Doamne!

Se uită uimit spre invitatul său.

— Diamante galbene! Guelder le cumpără de mult și tocmai mă întrebam care-i jocul. Nu-i un diamant recolorat?... Asta-i descoperirea?

Sleser confirmă.

— Seara trecută, zise el impresionant, ăsta era galben. L-am văzut transformându-se în alb sub ochii mei. Fără nici o îndoială, omul ăsta a făcut o descoperire care va revoluționa piața de diamante și va coborî valoarea lor cu cincizeci la sută. Îți dai seama ce înseamnă asta, Braid? Numai un diamant din șapte este de un alb imaculat.

Tony râsucea piatra curios în mână. Deodată, o puse jos, se duse la birou și aduse o lupă.

Domnul Sleser îl urmărea amuzat.

— Am încercat-o în toate felurile. Am verificat-o și cu microscopul. I-am sculat pe cei mai deștepți oameni din Londra, la ora două și am examinat-o amănunțit. Este alb peste tot; nu poți greși. Oricum s-a mai făcut înainte, știi — savanții au transformat diamantele albe în roz; de ce n-ar putea fi transformate cele galbene în albe? E bine, ce ai de gând să faci? Dacă ești deștept, vei vinde toate acțiunile pe care le ai. Singurul lucru pe care ți-l cer este să păstrezi secretul asupra schimbării culorii, cel puțin pînă la ora douăsprezece. Pînă atunci voi pregăti un răspuns și pentru presă.

Puse diamantul înapoi, în bucata de pînză și în portmoneu.

— Cam asta-i tot, zise el, ridicîndu-se și întinzînd mîna. Sîntem chit după afacerea aceea din Transportul African ale cărei acțiuni mi le-ai slavat. Dacă nu te deranjează, pot obține bani profitînd de pe urma ta. Dacă ești deștept, vei face și tu bani ținînd cont de ceea ce-ți spun. Le vom da celor din grupul Kimberley un picior în spate cum n-au mai primit... demult!

Îl părăsi cu un salut scurt.

Tony mai șezu cîtva timp la masă și se gîndi mai rapid și cu mai multă logică decît o făcuse vreodată. Avera lui era implicată în industria diamantelor și, fără, discuție, invenția asta a lui

Guelder reprezenta cel mai mare pericol care amenințase vreodată prețul diamantului pe piață.

Făcuse promisiuni prietenilor lui să nu vîndă și promisiunea lui Tony Braid reprezenta pentru oricine o garanție. Știa exact care putea fi efectul acestei știri asupra pieții, din cauză că bancherii erau nepregătiți și deci descoperiți. Acțiunile vor scădea la un nivel record. Trebuia doar să-l sune pe agentul său și să-i dea ordin să vîndă nu numai acțiunile pe care le deținea, dar și pe cele pe care le păstra pentru livrare, să obțină, astfel, o jumătate de milion înainte de căderea nopții. Mai reflectă asupra acestei probleme; vedea cu ochiul minții diamantul pătrat făcîndu-i parcă cu ochiul de pe masă.

Cafeaua se răcise; sună să i se aducă alta și, înainte de a-i fi servită, ceru legătura la șeful deținătorilor de diamante.

— Cred că trebuie să fii pregătit pentru o scădere bruscă în dimineața asta, zise el, nu pot să-ți spun mai mult.

— Nu-mi poți spune motivul? întrebă bărbatul de la capătul firului.

— Nu, nu pot. Sînt obligat să păstrez secretul, Eu, personal, nu voi vinde, voi cumpăra. S-ar zice că-i un act de nebunie din partea mea, dar vreau să sprijin piața și am nevoie de ajutor — s-ar putea să-ți cer o jumătate de milion — am niște terenuri de platină nevalorificate în nordul Transvaalului care valorează cît suma asta. Pui în joc o jumătate de milion?

— Ca să sprijiniți piața — da. Spune-i bancherului tău să ia legătura cu al meu... Îți cunosc terenurile de platină, așa că nu mai trebuie să-mi trimiți nici o descriere. Dacă reușești, aș dori o cotă parte de douăzeci și cinci la sută, din proprietatea aceea.

Tony îi spuse prețul și în două minute afacerea era încheiată. Și acum, trebuia să facă abstracție de capital și acțiuni sau de scăderea tragică a diamantelor și să se ocupe neîntîrziat de o problemă personală.

Înainte ca activitatea să înceapă la bursă, el intră în blocul care-l găzduia pe Julian Reef și diversele lui planuri. El văzu dintr-o privire, cînd ajunsese în biroul exterior, că numărul personalului fusese sporit. Era o atmosferă de activitate neobișnuită; ceva din

influența electrizantă a acestei băătăii gigantice purtată pe Stada Throgmorton îl afectase și pe cel mai tânăr dintre bancheri.

25

— Domnul Reef e înăuntru, domnule, dar nu știu dacă vă poate primi fără să fi fost anunțat.

Era o anumită gravitate și importanță în anunțul acesta care-l făcu pe Tony să zîmbească.

— Uite cartea mea de vizită, spuse el, știind că funcționarul îl recunoscuse și preluase ceva din insolența patronului său.

Julian îl făcu să aștepte vreo zece minute, o împrejurare nefericită, cum se dovedi mai târziu, deoarece în sala de așteptare intră un bărbat mic, cu o pălărie demodată și pantofi foarte mari.

— Trebuie să-l văd pe domnul — scoase o carte de vizită — pe domnul Rex Guelder. E foarte important. Vrei să-i spui că domnul Samer din Troubridge dorește să-l vadă? Vrei să-i spui, te rog, că e foarte urgent? Am venit din Troubridge azi dimineață, special ca să-l întîlnesc.

— Nu știu dacă domnul Guelder e aici, zise funcționarul. Ocupați loc.

Bătrînul se așeză obosit, ștergîndu-și fruntea lată. Vorbea mult, în felul omului timid, aflat printre străini.

— Am plecat la cinci dimineața, zise el. Am avut noroc că am prins un tren imediat. N-am mai fost la Londra de treizeci și șapte de ani... locul s-a schimbat mult.

— Teribil, admise Tony. Locuiți la Troubridge?

— Da, domnule, zise bătrînul cu o oarecare satisfacție. Ne-am stabilit în Troubridge de două sute treizeci și cinci de ani. Măndoiesc că există o altă firmă atît de veche în oraș. Afacerile au trecut din tată-n fiu și îi vor rămîne, în cele din urmă, fiului meu, care are cincizeci și doi ani și după aceea, nepotului meu.

Tony era gata să-l întrebe pe domnul din Troubridge cu ce afaceri se ocupa, dar chiar atunci fu invitat la augusta persoană care era Julian.

Julian era schimbat. Avea un aer de siguranță, ca de cocoș, își zise Tony. Modul în care-l primise pe vizitatorul său releva schimbarea „concepției” sale.

Totuși, în spatele calității lui de lord, Tony —, cu o inteligență bărbătească — detectă o neliniște subtilă; părea că face eforturi să-l privească în ochi pe cel cu care discuta.

— Îmi pare rău că a trebuit să aștepți, Braid, dar sînt teribil de ocupat. Adevărul e că în ultima săptămînă am muncit zi și noapte.

— Ar trebui să-ți faci timp și să mergi la tir, zise Tony. Ești un țintaș demn de invidiat.

Julian rise forțat.

— Am citit în ziare despre un atac cu împușcături asupra unui „detectiv renumit”. Bănuiesc că-i vorba de Elk.

— În ziar nu era vorba de împușcături, ci de o singură împușcătură, zise Tony liniștit, și numai într-un singur ziar a apărut un articol — poate ești tu mai bine informat?

Julian încercă să protesteze, dar spusese deja prea mult.

— De fapt, ce dorești?

— Aș dori să-l întîlnesc pe domnul Guelder; am o răfuială cu el.

Julian îl privi plictisit.

— Dragă prietene, zise el încurcat, de ce mă plictisești cu problemele tale personale? Oricum, Guelder nu e aici. E plecat la țară și nu-l aștept pînă miine. Dacă asta-i tot ce vrei...

Se ridică și privi spre ușă semnificativ.

— Nu e numai atît, zise Tony. Cred că știi că amicul tău, olandezul, se leagă de Ursula într-un mod supărător.

Era clar că nu știa, întrucît expresia lui se schimbă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că a sunat-o la telefon în toiul nopții și a cerut-o în căsătorie. Nu știu dacă era beat sau dacă suferea numai de euforia descoperirii lui.

Julian era cît se poate de mirat.

— Știu totul. Sleser m-a căutat azi dimineață, dar nu pot folosi informația asta pînă cînd nu e dată publicității.

— A sunat-o pe Ursula...

— A sunat-o pe Ursula și a cerut-o în căsătorie. Îți dai seama ce sentimente „delicate”!

Julian coborî privirea.

— Nu, spuse el cu încăpăținare. În tot cazul, nu mi se poate pretinde să-l controlez pe Guelder în afara orelor de serviciu.

Tony era totuși un fin observator al naturii umane ca să-și dea seama că știrea îl tulburase.

— Ce zice Ursula despre asta? întrebă el fără să ridice privirea.

— Bineînțeles că nu e încântată. Am venit astăzi să-l întâlnesc pe Guelder și să-i spun că dacă se mai repeta îi trag o bătaie zdravănă. Și asta, Julian, e valabil și pentru pistolarii care mă atacă în primele ore ale dimineții.

Julian se pregătea să spună ceva, dar Tony continuă:

— Cred că e bine să știi că prietenul tău, valetul, a fost concediat. Poate ai și aflat-o. Bănuiesc că a venit și ți s-a plîns deja. Dacă ești foarte curios și vrei să știi ce se întâmplă în casa mea, pot aranja să ți se trimită un raport de două ori pe zi.

— Nu știu la ce te referi, zise Julian îmbufnat. Cred că ești pe jumătate nebun. Chiar că ești un tip ciudat. În orice caz, Guelder nu-i aici. Mai bine ai veni să te cerți cînd e de față. Bănuiesc că vinzi diamantele. Asta-i în firea lucrurilor. Sleser e un prost că ți-a spus.

— Voi transmite și altora informația, zise Tony, și privirea speriată a lui Julian îi indică cu precizie starea copleșitoare în care se găsea marele escroc.

Pe cînd ieșea, îl auzi pe Julian zicîndu-i funcționarului care tocmai intrase:

— Spune-i să vină mîine... Nu mai vreau să văd pe nimeni, nici acum, nici mai tîrziu.

Mesajul fu transmis bătrînului domn, care aștepta în antreu.

— Vai de mine, vai de mine! zise el, luîndu-și umbrela și geanta cafenie. Nu știu ce să mă fac... înălțimea sa n-o să mi-o ierte niciodată.

Curiozitatea lui Tony fusese stîrnită. Îi ținu ușa deschisă domnului din Troubridge și îl urmă afară, în stradă.

— E un lucru cît se poate de supărător. Trebuia să-și povestească necazul cuiva. Nu mi s-a mai întîmplat o asemenea treabă de cînd fac afaceri. Dacă m-aș fi putut întîlni cu domnul Guelder numai cîteva minute...

— Și eu aș fi vrut să-l văd pe domnul Guelder doar cîteva minute, zise Tony îndîrjit. Mișcat de suferința bătrînului, îl întrebă: Aș putea să vă ajut cu ceva?

Domnul Samer clătină din cap.

— Mă tem că n-aveți cum Știți, cînd i-am vîndut diamantul domnului Guelder, am făcut-o cu bune intenții. Nu mi-am dat seama de groaznica greșală pe care a comis-o asistentul meu.

Tony era foarte atent.

— Veniți cu mine la club, spuse el, poate vă ajut „eu”. Rostind cuvinte incoerente de mulțumire, domnul Samer îl însoți în fumoarul unui club din City, pustiu dimineața și îi spuse toată întîmplarea.

Era vorba de o mare doamnă care locuia lîngă Troubridge, nu alta decît Ducesa de Mansfield. El, domnul Samer, deținea un mare magazin de bijuterii și dispunea de un capital serios. El și strămoșii săi făcuseră reparații pentru familia ducesei de sute de ani. Cînd i-a trimis inelul cu diamant să-l remonteze, a scos piatra cu mare grijă și a încuiat-o în seif. Mai avea și alte pietre acolo, pentru vînzare, și în absența sa, ajutorul său (nu spusese fiul, dar Tony înțelesese — ținea la mîndria familiei) avusese o întrevvedere cu un domn din Londra, care dorea neapărat să cumpere un diamant de formă pătrată.

— Cum arăta? întrebă Tony repede. Puteți să-mi spuneți greutatea?

— Zece carate, spuse bijutierul, puțin deasupra. Am înscrisă greutatea exactă, pe dosul fotografiei.

— Continuăți, spuse Tony.

Asistentul fusese evident încîntat de laudele domnului Guelder referitoare la marfa pe care o dețineau și se arătă nerăbdător să-i ofere o piatră mare pentru un inel de logodnă.

El descriu seiful, scoase cîteva pietre și, din nefericire, găsi diamantul ducesei; crezînd că e disponibil, îl oferă spre vînzare. Pe hîrtia în care fusese înfășurat, domnul Samer scrisese de mîna

4.000 de lire — asta fiind suma de asigurare pe termen scurt, pe care o obținuse împotriva unui eventual furt. Pentru 4.000 de lire ei bătură palma, domnul Guelder plăti în bancnote și plecă imediat la Londra. Ducea care fusese plecată din țară îi scrisese acum, să-i spună că se întoarce acasă și că speră că inelul este gata.

— Și, domnule — nu v-am reținut numele — domnul Braid nu-i așa? nu domnul Braid de la curse? Vai de mine! Cîndva pariam și eu, nu prea mult, nu suficient de mult ca să mă mențin în ceea ce eu aș numi „sportul regilor”. Ei bine, domnule Braid, asta-i situația. Trebuie să-l conving pe domnul Guelder să-mi dea piatra înapoi — nu m-ar deranja să-i plătesc o sută de lire în plus față de prețul dat de el.

— Puteți să-mi descrieți mai detaliat diamantul?

— Pot să vă arăt fotografia lui, zise domnul Samer nerăbdător.

O avea în buzunarul vestei; era, zise el, obiceiul lui — și fusese obiceiul tatălui său — să fotografieze toate pietrele importante care le treceau prin mâini. Străbunicul lui angajase un artist să le schițeze deoarece el trăise cînd fotografia era doar la începuturi.

Tony privi fotografia și inima îi tresări.

— Cred că pot să vă obțin piatra înapoi, zise el, și domnul Samer aproape că-i sări de gît, de fericire.

Înainte de a ieși, Tony se opri în hol ca să consulte mesajele înregistrate care sosiseră.

— Căutați diamante, domnule Braid? îi spuse ușierul și-i arătă o bandă pe o tablă verde.

Diamantele scădeau vertiginos. Acțiuni care erau de 12 lire cu o zi în urmă, deveniseră de 9 și 8 3/4.

— Scuzați-mă un moment pînă cînd telefonez, îi spuse el prietenului său.

Intrînd într-una din cabine, îl chemă pe agentul său și-i dădu cîteva instrucțiuni precise. El numi trei categorii de acțiuni.

— Cumpără, îi zise el, și nu te opri pînă cînd contul meu scade la un milion. Nu, mergi pînă la un milion și jumătate.

— Dar piața e în scădere, domnule Braid, spuse agentul în agonie. Nu credeți că ar fi mai bine...

— Cumpără pînă obosești, zise Tony.

Ieși, îl luă pe bijutierul mîhnit și chemă un taxi. Ajunseră la capătul Străzii Lombard, unde se înălța clădirea Companiei Sleser Consolidated, mai înaltă decît cele din jur, și luară liftul pînă la ultimul etaj. Tony avu norocul să-l întâlnească pe secretarul particular al lui Sleser, pe care-l cunoștea bine.

— Îmi pare rău, domnule Braid, dar nu cred că domnul Sleser poate să vă vadă. S-a vîrît pînă peste cap în afacerea cu diamantele.

— Cei care se vîră pînă peste cap, zise Tony, se îneacă fără nici o excepție. Vrei să-i spui că sînt aici și că am venit în calitate de salvator?

— Sînteți vînzători? întrebă el confidențial. Ar trebui să fiți, domnule Braid! Domnul Sleser mi-a spus să vă caut acum o jumătate de oră, dar nu v-am găsit acasă. Să-ntreb dacă vă primește.

— Și pe prietenul meu, domnul Samer, zise Tony.

Secretarul îl privi surprins pe acesta din urmă, dar intră și transmise mesajul. Cîteva minute mai tîrziu, el se întoarse și îl conduse pe Tony prin biroul său în sala personală a marelui bancher.

26

Domnul Sleser stătea la biroul său uriaș cu o pipă caraghioasă în gură; în încăpere se simțea un miros înțepător de tutun prost.

— Intră, Braid.

— Acesta este domnul Samer, zise Tony.

— Îmi pare bine de cunoștință. Vă pot oferi exact două minute.

— Nu va fi destul, zise Tony, cu privirea strălucitoare. Dacă crezi că e de ajuns, scoate-ne afară. Ai diamantul la tine?

Sleser se încruntă.

— Da, zise el încet. Ce doriți?

— Prietenul meu aici de față este bijutier.

Sleser se lăsă pe spate în fotoliu și începu să rîdă.

— Ce diavol demodat și sceptic ai devenit! Nu crezi decît ce vezi, ai? Ei bine, nu cred că mai pot pierde încă două minute, dar vă voi arăta piatra.

Descuie seiful, scoase o cutie mică maro și o deschise. Diamantul pătrat strălucea așezat pe o pernă albăstră de catifea.

— Țsta-i! strigă domnul Samer cutremurat. Mulțumesc cerului că l-am găsit... asta-mi va salva reputația, domnule Braid.

Sleser îl privea cu uimire.

— Ce-i asta? întrebă el și privi încruntat la Tony Braid.

— Îți spun imediat. Diamantul acesta a fost achiziționat de la acest domn, de către Rex Guelder, cu două sau trei zile în urmă, zise Tony, încet. A fost vîndut din greșeală. Îi aparține, în realitate, Ducesei de Hansfield, care a trimis piatra pentru o nouă montură și a fost vîndută din greșeală...

— De la un asistent, murmură domnul Samer.

Sleser împinse scaunul din spatele biroului.

— Dar nu vă înțeleg. Recunoașteți în piatra asta pe cea pe care ați vîndut-o domnului Guelder acum două sau trei zile?

— Asistentul meu, îl corectă domnul Samer. Domnul a venit și a spus că dorește un diamant de o formă deosebită; a scotocit prin toată Anglia deoarece dorea să se potrivească cu un diamant galben pe care-l avea el. Nu chiar de aceeași mărime, după cum observ eu, dar...

— Știți cît cîntărește ăsta?

Domnul Samer scoase din nou fotografia, pe dosul căreia erau notate niște cifre pe care numai el le putea înțelege.

Sleser trecu la fereastră, unde, sub o cutie de sticlă, avea o balanță de mare finețe. Așeză diamantul pe un taler și puse cîteva greutateți plate pe celălalt.

— Exact, zise el, și inspiră adînc.

Nu se mai auzi nici un sunet cîtva timp, care li se păru o eternitate; și apoi, domnul Sleser apăsă un buton. Intră secretarul intenționînd să-i conducă afară.

— Închide ușa, îi spuse Sleser. Sună la bancă să nu achite cecul de cincizeci de mii pe care l-am extras pentru Guelder. Sună-

i pe toți agenții pe care-i cunoaștem să oprească vânzările și să cumpere exact numărul de acțiuni vândute. Spune-le să cumpere și să nu se mai oprească. Mulțumesc: asta-i tot.

Luă pipa, pe care o lăsase pe birou, o aprinse și pufăi scoțind un nor gros de fum.

— Ideea ta despre aristocrație se va schimba, domnule Samer, dar ai noroc că sînt prieten cu Ducesa de Hansfield și voi avea eu grijă să nu ai necazuri din cauza acestei pietre. Vreau s-o țin la mine o zi, două, după care ți-o voi da înapoi. Înalta doamnă este la Paris; de fapt, am primit vești de la ea chiar azi dimineață. O voi suna și voi afla cît mai stă. Dacă vine imediat, îi voi spune adevărul. Dacă nu — atunci, îți voi da piatra înapoi. Mulțumesc.

Întinse mîna și îl strînse atît de puternic pe micuțul domn Samer, încît acesta se înălță într-un picior.

— Vă descurcați singur la ieșire? Vreau să mai rămîneți, domnule Braid.

După ce bijutierul plecă:

— Îți sînt încă o dată îndatorat, Braid. Am o deosebită predilecție pentru „șarlatani”. Porcul ăla ne-a înșelat noaptea trecută — nici nu-ți vine să crezi: ațiția oameni serioși duși de nas de un scamator. Nu l-ar fi putut înșela nici măcar pe un școlar la spectacolul de la Maskelyne și Devant. Bineînțeles că n-a făcut altceva decît să schimbe o piatră cu cealaltă și a pironit asupra noastră a lumină cu scînteii albastre ca să ne sperie, să poată substitui piatra pe ascuns. Acum a devenit totul clar — dar au trecut deja zece ore. Vreau să discutăm amîndoi cu domnul Guelder.

— Dar nu e la birou... începu Tony.

— Aiureli! zise celălalt. M-a sunat de două ori azi dimineață!

Nici unul dintre funcționarii lui Julian n-au avut îndrăzneala să-l oprească pe marele Sleser cînd acesta traversă primul birou și, împingînd ușa camerei lui Reef, intră, urmat de Tony.

Julian nu era singur. Domnul Guelder stătea comod într-un fotoliu adînc, cu o țigară între dinți. Zîmbi la vederea lui Sleser, dar zîmbetul dispăru cînd îl văzu pe Tony Braid.

— Închide, te rog, ușa, Braid!

Sleser scoase cutiuța din buzunar, o deschise și îi arătă diamantul.

— L-ai făcut seara trecută, nu-i așa Guelder?

— Da, asta-i piatra, zise Guelder cu satisfacție.

Sleser îi privi pe Julian.

— Ești și tu băgat în escrocheria asta?

— Escrocherie? bolborosi Julian Reef, devenind palid. Ce vreți să spuneți? N-a fost nici o escrocherie... Dacă-l crezi pe individul ăsta — și-și îndreptă acuzator degetul spre Tony — atunci nu poate fi altceva decât o înșelătorie. Dar ai văzut...

— Nu-l cred pe el. Cred numai ce văd și ce aud, spuse celălalt scurt. Piatra aceasta a fost cumpărată de la un bijutier numit Samer din Troubridge. E de înțeles că pentru experiența sa spectaculoasă amicul tău avea nevoie de o piatră deosebită. O avea pe cea galbenă și dorea s-o potrivească cu una albă. A cumpărat, pînă la urmă, diamantul ăsta cu patru mii de lire.

— Asta-i o minciună blestemată, șuieră Guelder. Eu am făcut-o cu știința mea — m-ai văzut — nu credeți ce vedeți?

— Ai schimbat piatra, escroc murdar, urlă Sleser. Toți o să-și bată joc de mine în City, voi ajunge de rîsul lumii-ntregi, vă bag la închisoare pe amîndoi.

— Eu nu sînt implicat în treaba asta.

Paloarea lui Julian Reef, vehemența și disperarea sa erau evidente.

— Dacă-i adevărat... O, Doamne, nu poate fi adevărat! Doar n-ai făcut asta, Guelder?

Domnul Guelder era mai liniștit.

— Dacă mintea ta este mai grozavă decît experiența asta — atunci — ridică din umeri — sînt om de știință, nu psiholog. Vezi cu ochii tăi și nu crezi, îl crezi pe șarlatanul ăsta...

Făcu rapid un pas în spatele biroului.

— N-am de gînd să te lovesc, zise Tony, dar dacă vreodată o mai deranjezi pe domnișoara Ursula Frensham, atunci îți răsucesc gîtul.

Dar Julian nu se gîdea la Ursula; se gîdea la obligațiile enorme pe care și le crease, la ordinele extravagante acceptate fără nici o tragere de inimă de agenți, de a vinde acțiunile pe diamante;

se gîndea la cei cîțiva prieteni care-și pusese ră în joc averea riscînd din cauza acestui escroc.

Îi aruncă lui Guelder o privire feroce și apoi, cu un urlet de furie, se repezi la el. Sleser îi despărți și-l împinse la perete pe tînărul roșcat.

— Omoară-l cînd nu voi fi eu aici! mormăi el. Haide, Braid, să vedem ce se întîmplă la bursă — dacă ies din treaba asta cu o pierdere de un milion, mă pot considera un om norocos.

În timp ce coborau scările, îl întrebă:

— Presupun că v-ați anunțat prietenii despre falsul ăsta.

— Nu, zise Tony.

Era puțin afectat de faptul că-i uitase pe cei pe care-i considera în tabăra lui.

— Nu cred că asta contează — și n-au vîndut.

— Atunci mai am și eu o speranță, zise Sleser. Slabe speranțe, își zise el mergînd spre club.

Prețul acțiunilor pe diamante creștea cu aceeași rapiditate cu care scăzuse.

Scoase diamantul din buzunar și-l sărută extravagant, apoi i-l înmîină lui Tony.

— Adio milion! zise el. Îmi iau adio de la tine. Ține piatra — ducesa se va bucura.

— Ești mai mult decît convins că e același, zise Tony.

— Cum să nu fiu? întrebă Sleser morocănos. Mai ales că eu i-l dădusem — nu l-am recunoscut ca un prost.

— Sînteți chemat la telefon, domnule Sleser.

Milionarul plecă și se întoarse peste cîteva secunde avînd o figură tristă.

— A fost de la birou, zise el. I-am dat lui Guelder un cec — pe care l-a încasat la prima oră. Mă-ntreb dacă atunci cînd va fi spînzurat, șeriful imi va permite să iau parte la execuție. N-am mai rîs ca lumea de ani de zile.

Ploaia se oprise și Ursula ieși la plimbare pe cîmp. Nu citise edițiile anterioare ale ziarelor de seară, nu știa nimic de bătălia ce se dădea în City, nici de pierderile zguduitoare, dar nici de cîștigurile enorme înregistrate de cele două părți: nici măcar nu asocia numele lui Tony cu toate astea. Pînă la urmă auzi zvonul.

Era în firea lucrurilor ca el să învingă, deoarece steaua lui norocoasă era în ascensiune. La căderea serii, nici nu îndrăzni să-și calculeze cîștigul după ziua aceea de luptă în care șase firme, dintre care trei foarte vechi, dăduseră greș; și cînd șefii marilor bănci priveau situația ca fiind atît de gravă încît au hotărît că trebuiau luate măsuri urgente care să aplaneze situația, în ziua următoare.

Era aproape ora prînzului cînd Ursula se întoarse și-l găsi pe Elk pe scări în fața ferestrei, fumînd un trabuc, care ei i se păru cunoscut. Cîtea ziarul de seară.

El veni încet, spre ea.

— Am rugat-o pe menajera dumneavoastră să-mi caute o țigară de foi, domnișoară Ursula, zise el ascunzîndu-se. Eram sigur că nu v-ar plăcea să stau aici, în frig, și i-am spus să-mi aducă una ieftină. Întrebați-o dacă nu mă credeți. I-am spus: „Mary, sau cum te-o fi chemînd, nu-mi aduce din cele scumpe, adu-mi din cea de cinci cenți (Elk fusese cîndva în America să-l aducă înapoi pa un pungaș care scăpase și învățase prețurile de acolo).

— V-a adus-o pe cea mai ieftină, dar și cea mai bună. Nici nu știu dacă mă pot bucura că vă revăd. S-a întîmplat ceva?

— În zilele noastre nu se-ntîmplă mai nimic. Atît da mult respectă toți legile, încît ne gîndim să reducem forțele de poliție.

Îl invită să rămînă la prînz, dar el refuză politicos.

— Vreau să vă pun cîteva întrebări, domnișoară Ursula, zise el, urmînd-o în bibliotecă. Despre niște lucruri care s-ar putea să le știți. Aveți cincizeci de mii de lire, bani moșteniți de curînd.

— S-au dus, domnule Elk.

— Știu, zise Elk. Există un anumit cont, nu-i așa? Era în grija domnului Reef și a dispărut. Tatăl dumneavoastră ținea foarte mult la acest cont, nu-i așa?

— Cred că da — de fapt sînt sigură. Domnul Reef i-a dat acțiunile înapoi cu puțin timp înaintea morții sale.

Fața lui Elk era ca o mască.

— Așa mi s-a spus. Dar să presupunem că tatăl dumneavoastră a descoperit că aceste acțiuni nu existau; să presupunem doar de dragul discuției, fără să acuzăm pe cineva, că a descoperit că acest capital însemnat care fusese cumpărat pentru dumneavoastră fusese vîndut și înlocuit cu altul, fără valoare. Ar fi fost supărat, nu-i așa?

Ea ezită

— Nu te jena să-mi spui, consideră-mă ca pe un unchi, îi sugeră Elk. Vreau doar să aflu elementul psihologic. Sîntem preocupați de aspectele psihologice ale anumitor cazuri.

— Da, ar fi fost mai mult decît supărat, zise ea. Tata era un om foarte aspru. Ar fi fost furios. Nu l-ar fi iertat niciodată pe Julian. Ar fi...

Ea ezită din nou.

— L-ar fi arestat? îi sugeră Elk.

— Arestat? Cred că da, zise ea direct. Poate e adevărat că dorea acțiunile pentru a-și cumpăra niște mandate de plată proprii, dar sînt sigură că nu s-ar fi gîndit să mă lipsească de vreun ban, mai bine ar fi murit.

— Exact, încuvință Elk. Dacă ar fi aflat că acțiunile respective nu mai valorau nimic și că anul ăsta Reef vă escrocaseră...

Se opri în așteptarea răspunsului.

— Aș mai dori să știu un singur lucru. Există vreun loc în casă unde lordul păstra hîrtii personale.

— Este un seif în birou, zise ea, în spatele unui tablou. L-am descoperit zilele trecute. Dar nu era nimic valoros acolo — l-am deschis și era gol. Am găsit cheia ușor. Tata o ținea într-un inel.

— N-a fost chiar nimic?

Elk clătină din cap anticipînd răspunsul.

— Nimic!

— Adică nimic, exceptînd...

Ea trase un sertar.

— Le-am pus aici.

Ea scoase cîteva hîrtii.

— Una dintre ele este lista acţiunilor despre care tocmai vorbeaţi — acţiunile mele. Dar cred că o are şi domnul Braid.

Elk examinează cele trei documente. Primul şi al treilea nu aveau nici o importanţă. Al doilea conţinea, după cum spusese Ursula, o listă de acţiuni şi încă ceva. Dedesubt era scris: „Am primit următoarele” şi semnătura lui Julian Reef.

— Asta-i ceea ce căutam, zise Elk, satisfăcut. Asta-i ceea ce se va numi PROBA Q. Dacă n-aveţi nimic împotrivă, vreau s-o iau cu mine, Lady Ursula.

— V-aţi întîlnit de dimineaţă cu domnul Reef — în legătură cu pardesiul?

Elk negă.

— Nu. Domnul Reef este atît de ocupat cu vînzarea şi cumpărarea diamantelor încît nu-şi bate capul pentru o haină veche. Sper că nu i-aţi pomenit despre asta?

— M-aţi rugat să nu-i spun, zîmbi ea; şi, de altfel, nici nu l-am întîlnit.

— Am crezut că poate aţi uitat, zise Elk. Nu ştiţi unde l-aş putea găsi pe domnul Braid?... Văd că nu. De ce v-am întrebat, bunul Dumnezeu ştie? Oricine ar putea crede, auzindu-mă vorbind astfel, că sînteţi iubita lui. Au loc descinderi repetate în City. Acţiunile cresc pe neaşteptate sau se prăbuşesc — mare dezastru de toate părţile.

— La bursa de valori? întrebă ea, gîndindu-se la Julian.

— Acţiunile pe diamant, zise Elk. Aici se dă lupta, în restul frontului nu se întîmplă nimic. Îmi doresc uneori să mă fi născut agent de bursă. Cifrele sînt specialitatea mea şi aş putea învăţa, cu uşurinţă, cum să manevrez un aparat la Brighton.

Zăbovi puţin ca şi cînd ar mai fi avut ceva de spus şi, în cele din urmă, zise:

— N-are rost să vă întreb de pardesiul domnului Reef, nu-i aşa? De cîte ori l-aţi văzut purtîndu-l?

— Numai o dată, zise ea. Cred că era nou.

— Știu eu cât de nou era, zise Elk. Problema este că... era gata să spună ceva, dar se răzgîndi. Trebuie să plec acum. Vă mulțumesc pentru invitația la masă, dar nu mănînc niciodată la prînz; devin somnoros. Și, mulțumesc pentru țigări.

Înainte amintise de o singură țigară de foi, dar ea observase deja cîteva în buzunarul lui Elk, țigări pe care le luase de rezervă.

Sosi acasă la Tony Braid în același timp cu proprietarul.

— N-ați fost sprijinit, nu-i așa? Ați fost sub linie azi dimineața, domnule Braid?

— M-am războit cu toți ceilalți, zise Tony, bine dispus, dar am fost asaltat.

— Ați făcut cîteva milioane, bănuiesc? zise Elk întrebător. Bietul om! Nici nu vreau să mă gîndesc la impozitul pe care va trebui să-l achitați.

— Vrei să discutăm? întrebă Tony.

Elk se scărpină în barbă.

Tony bănuia că detectivul avea să-i spună ceva foarte important. Venise acasă la masă numai din întîmplare; de obicei mergea la club, după cum îi spusese lui Elk.

— Dacă n-ați fi fost aici, v-aș fi căutat la club. Așa că n-ați fi pierdut ocazia de a mă opri la masă. Nu mă pot obișnui să iau masa în societate. Astăzi, în timp ce vă ocupați cu treburile dumneavoastră, nu l-ați întîlnit pe „mutilatul” ăla de Reef?

— L-am văzut vreo cîteva momente, da. Era doar o amintire urîă a ceea ce fusese cîndva exuberantul Julian Reef, și nu avea deloc chef să discute scena aceea din biroul său.

Elk nu mai întrebă nimic pînă cînd terminară prînzul. O menajeră strînsese farfuriile.

— Se mai întoarce?

— De ce? Nu, dacă nu dorești. Ne va servi cafeaua, dar pot s-o și amîn.

— Aș dori să rămînem puțin singuri, zise Elk încet.

Tony sună și transmise instrucțiunile necesare.

— E ceva în legătură cu Reef, zise Elk. Probabil îl voi ridica diseară.

Tony nu răspunse. Se așteptase la asta. Se așezară fără vorbă, iar apoi Tony spuse:

— Presupun că nu e cazul să întreb sub ce acuzație?

Elk îl privi mirat.

— Sigur că nu, domnule Braid, zise el încet. Cred că știți la fel de multe despre cazul ăsta ca și mine, dar dacă nu, atunci pot să vă spun că îl acuz pentru crimă premeditată, prin împușcare, asupra Lordului Frensham.

În liniștea tensionată care urmă, Tony auzi tictacul ceasului de pe polița șemineului.

— Bănuiesc că aveți dovezile necesare care să vă susțină acuzația, zise el.

Elk încuviință.

— Multe. Aveam bănuieli și la interogatoriu. Dar bănuielile nu sînt probe.

— Ce crezi că s-a întîmplat? întrebă Tony.

Se-ntrebă cum va acționa Ursula la vestea asta și simți durere în suflet pentru biata fată. Rana, fie că fusese mare sau mică, abia se închisese; și acum cazul Frensham urma să reapară într-o culoare cît se poate de urîă.

— La început, zise Elk, individul ăsta, Reef, se găsea într-o situație disperată. Frensham îi ceruse niște acțiuni pe care Reef le vînduse și le folosisese în scopuri proprii. Fără îndoială că Frensham voia să le plaseze contra unor polițe; dar probabil că întrevedea rezolvarea situației deoarece el nu era tipul de om care să riște averea fiicei sale. Am deținut aceste date de la unul dintre funcționarii domnului Reef — un tip care l-a concediat și acesta era supărat pe el. Aș zice că Reef era într-o situație foarte dificilă. Știa că unchiul său nu va ezita să-l dea în judecată. A mers la biroul lui Frensham intenționînd să mărturisească deschis. Domnul Main, secretarul lui Frensham, mi-a spus că Reef telefonase cu o oră înainte de a veni și, ca urmare, domnul Frensham își trimise acasă personalul, altfel Main ar fi stat pînă tîrziu în seara respectivă. Era o seară mohorîtă, destul de rece pentru perioada aceea a anului. Numai astfel îmi pot explica cele întîmplate mai tîrziu. Reef s-a dus și i-a spus adevărul unchiului său — bănuiesc că Frensham, care era un tip impulsiv, și-a pierdut cumpătul, a scos arma și l-a amenințat — Frensham ținea întotdeauna un revolver în sertarul biroului său. Apoi îl pusese pe Reef să facă în

scris mărturisirea respectivă. Nu știu cînd i-a venit ideea domnului Julian — probabil în timp ce scria rîndurile acelea ce fuseseră găsite în buzunarul său. Trebuie să se fi oprit și, din anumite motive — cu scuza că avea nervii zdruncinați și nu putea ține stiloul (ceea ce e foarte probabil), l-a determinat pe Frensham să-i scrie confesiunea și el s-o semneze și cînd Frensham scrisese atît cît am văzut, Reef l-a împușcat. N-a auzit nimeni, birourile erau goale și asta explică și ușurința cu care a ieșit. Cînd a intrat în clădire purta pardesiu și mănuși. Trebuie să le fi purtat și în timpul crimei — pardesiul, în tot cazul, pentru că am găsit cîteva pete de sînge, cum mă și așteptam, majoritatea pe mîneca dreaptă și pe pieptul drept. Numai după ce crima fusese comisă, a venit mesagerul cu scrisoarea dumneavoastră. Presupun că Reef intrase în panică: i-a spus băiatului s-o vîre pe sub ușă și, trecînd în grabă o semnătură pe chitanța de primire, i-o împinse înapoi. Din cîte știu despre crime și criminali, era prea agitat să mai deschidă scrisoarea respectivă. Așa că a rupt-o și a aruncat-o în coșul de hîrtii. Probabil că nu-și dădea seama ce făcuse decît mai tîrziu, cînd Lady Ursula i-a spus că dumneavoastră îi trimiseserăți tatălui său banii de care avea nevoie. Iată de ce s-a întors — da, el e cel care s-a întors — după ce cadavrul fusese luat. S-a întors la fel cum intrase — pe fereastră și în jos pe scara de incendiu. Nu sînt acolo decît birouri și nu l-a văzut nimeni urcînd. O fi descoperit petele pe pardesiu, probabil și pe mănuși. A trebuit să-și arunce pardesiul și mănușile — am găsit, în tot cazul, pardesiul.

— Înspăimîntător! zise Tony. De-a dreptul înspăimîntător!

— Majoritatea ucigașilor sînt așa, zise celălalt sec. Ți-am spus că știam toate astea încă de la interogatoriu, dar nu aveam probele necesare să-mi susțin acuzația. Și apoi, ca un dar de la Dumnezeu, a apărut pardesiul. Aveam petele de sînge, era noaptea crimei, era ora la care fusese aruncat pardesiul și în buzunar începutul unei mărturisiri pe care o făcuse bucațele și nu-și dăduse seama că aceasta lunecase în buzunar.

— Ai mandatul de arestare? întrebă Tony.

— Nu, îl voi solicita azi după masă — sau poate oamenii procuraturii o vor face. Ei au toate datele.

— E și Guelder amestecat în treaba asta? întrebă Tony.

Elk își strînse buzele.

— Mă-ndoiesc. Deși ar trebui să știe. Tipul ăla e mult prea șiret pentru un om de știință. Poate că l-a instigat — nu se putea să stea în același birou, să plănuiască aceleași înșelătorii cu Julian Reef și să nu știe, dar nu am suficiente dovezi să-l acuz și pe el. Mi-aș da capul să pot — e cel mai abject individ pe care l-am întilnit vreodată. Am vorbit cu el de multe ori. Ultima dată cînd ne-am întilnit mi-a dat o țigară olandeză — am fost bolnav trei zile.

28

Guelder stătea în fața patronului său și, din atitudinea și tonul său, un străin care nu luase cunoștință de cele întîmplate în timpul dimineții, ar fi putut crede că el era cel care suferea și că tînărul ce stătea cuibărit în scaunul său, cu capul pe mîini, era cel care-l jignise.

— Te iert pentru tot zicea Guelder, încetișor. Ești prostuț, ești copilăros, îți înșeli pînă și prietenii, cînd, de fapt, ai fi putut avea încredere într-un mare stăpîn, sari la el — dar te iert. Ești lipsit de inimă, și negru la ficat — vai!

— Lasă-mă în pace, du-te naibii, zise Julian cu o voce obosită. Nu mi-ai făcut destule?

— Ți-am fost aproape la necaz, continuă Guelder teatral. Te apăr și te iert. Știu că ești un criminal — m-am ferit de tine? Ai aflat că pot prevedea operațiuni științifice importante și strigi la mine ca un bătăran. Pot anticipa știința, asta-i tot. E posibil cînd ai încredere. Numai cîteva luni și n-ai fi fost decepționat. Dar marii bancheri și prietenii tăi, ei vor rezultate imediate — nu asta e calea științei, prietene.

— Lasă-mă în pace, mormăi celălalt.

— Te voi lăsa, dar te va lăsa și domnul Elk și Trișorul care a făcut tot atîta avere cîtă am pierdut noi? Nu, nu, bunul meu Julian, ești speriat; te zbați de colo-colo și tresari la fiecare zgomot ca o oaie. Detectivul ți-a găsit pardesiul — vai, trebuie să-l împuști

pe detectiv. Trebuie să riști totul — ia mașina mea! Și asta în ajunul marilor posibilități.

Julian ridică privirea. Ochii lui împăienjeniți aruncau săgeți de ură spre omul care-i determină exact situația dramatică.

— Bănuiesc că știi că la sfârșitul săptămînii voi fi complet ruinat?

Guelder izbucni într-un rîs strident.

— O, o treabă atît de mică — falimentul! Ai putea fi în mașina ce duce direct spre spînzurătoare. Nu-ți dai seama?

Curiozitatea învinse resentimentul lui Julian.

— Cum de nu ești, tu însuși, speriat? Eu mă aștept să fii arestat în fiecare moment.

— Pentru ce? întrebă olandezul amabil. Pentru mica mea înșelătorie? O, nu! Domnul Sleser ne-a spus că nu vrea să se facă de rîs în fața bancherilor din City, să ajungă bătaia lor de joc.

Se lovi cu palma peste frunte.

— Am o mentalitate superioară.

— Ai ceva bani? îl întrerupse Reef.

— Puțini, zise celălalt precaut. De ce?

— Presimt că va trebui să plec din țară.

Guelder îl privi speculativ.

— Așa, deci! zise el în cele din urmă. Asta-i o idee bună. Cîți bani ți-ar trebui?

— Cîteva mii? Dar ce rost are să-ți cer ție? Ești la fel de falit ca și mine.

— Nici vorbă, zise domnul Guelder.

Băgă mîna în buzunarul de la piept și scoase un teanc gros de bani.

— N-am pierdut ocazia. Azi dimineată am așteptat la bancă și am luat banii pe cecul oferit de generosul Sleser.

— Ai banii ăia? icni Julian.

— Pot să-ți dau două sau trei mii.

Vorbea încet savurînd efectul cuvintelor lui.

— Sau chiar cinci mii, dacă faci ceva pentru mine.

— Ce anume? întrebă tînărul bănuitor.

— Dacă pleci din țară, ce vor spune toți? Ah, Rex Guelder, el este „deus ex machina”. El este vinovatul. Bietul Julian a fost

numai unealta. Poate vor spune și „Arestați-l pe olandezul ăla viclean!” Am atîția dușmani deși aș dori să am numai prieteni.

— Ei bine, și? întrebă Julian nerăbdător, cînd el se opri.

— Există o singură persoană încîntătoare, în orașul ăsta care mi-ar putea ușura situația. Ea îl poate îndupleca pe șarlatanul ăla, probabil și pe detectiv — nu știu. Ar putea spune „Lăsați-l pe bietul olandez în pace cu diamantele și experiențele lui”.

— Nu va face asta niciodată, îl întrerupse Julian. Te disprețuiește! Dacă n-ai observat asta pînă acum, înseamnă că ești tare greu de cap.

Olandezul răspunse:

— Da, dar poate fi convinsă.

— De mine, nu.

— Nu de tine, prietene, de mine. Dacă i-aș arăta minunea din laboratorul meu, dacă i-aș putea explica posibilitățile de viitor. E și inteligentă, nu numai frumoasă.

— Vrei să o conving să vină la Greenwich, să-ți vadă uzina?

Julian zîmbi batjocoritor cînd olandezul îi răspunse că asta dorea.

— Crezi că-mi va lua în seamnă invitația? Ești nebun.

— Poți încerca. Nu cred că va fi greu. Îi ești verișor, ești într-o situație grea, îi poți explica ce lucruri groaznice te așteaptă dacă nu te va ajuta. Are minte. Adu-o acasă la mine; îți dau cinci mii.

Julian șovăia. Planul care, înainte, i se păruse imposibil de realizat — acum, parcă...

Cuvintele lui Guelder îi continuară propriile gînduri. Avea intuiția unei plase ce se strîngea în jurul lui. Nu dormise de două nopți; nervii îi erau încordați, puterea de concentrare, după cum el însuși sesizase, îi era instabilă.

— Ei, ce spui?

Julian clătină capul.

— Nu știu. Trebuie să mă mai gîndesc.

Mai există această speranță, o umbră de speranță legată de Ursula. Va merge la ea, o va ruga, nu ca să-l ajute pe Guelder și să-i asigure viitorul, ci să se salveze de la... Îl trecură fiorii. Din fericire, Guelder trecuse în biroul său și nu fusese de față la manifestarea spaimei lui.

Se gîndi să-i telefoneze, dar apoi hotărî că era mai bine să o ia prin surprindere. S-ar fi putut să-i refuze întîlnirea, dar dacă mergea neanunțat întrevvedere era sigură. El nu putea aprecia, în momentul respectiv, ce ajutor i-ar fi solicitat Ursulei. Dar asta era o problemă asupra căreia putea medita în drum spre casă.

Era foarte norocos: Ursula era singură cînd ajunsese și menajera care era obișnuită cu prezența lui și nu primise ordin de a-l respinge, îl conduse înăuntru. La vederea lui, Ursula avu un șoc. Fața lui își pierduse vechea tentă de sănătate; avea cearcăne sub ochi; mîna pe care i-o întinse îi tremura.

— Îmi pare grozav de rău, Ursula, murmură el. Îmi cer scuze că dau astfel buzna... dar plec — de fapt sînt complet la pămînt.

Deși îi era antipatic, ea nu se putea bucura. Natura sa blîndă o determină să-l compătimească.

— Ești nemaipomenit de drăguță și eu care am fost un dobitoc încă din tinerețe, zise el cu amărăciune. Acum se vede încă din tinerețe, zise el cu amărăciune.

— Ești...

Ea ezită să spună cuvîntul.

— Ruinat — da. Financiar. Fără un ban. Sînt complet descoperit la bancă, și dacă mai rămîn în țara asta, o pățesc.

Și apoi ajunsese la subiectul atît de vag formulat de Guelder și atît de neclar în mintea lui.

— Pardesiul acela, Ursula... ai fost chemată să-l vezi, nu-i așa?

Ea confirmă.

— Cineva mi-a spus că era al meu... Nu știu cum de a ajuns la Woolwich — acolo ai fost, nu-i așa? Nu l-am mai purtat de mult — de la moartea unchiului

Văzu în ochii ei spaima pe care ea nu îndrăznise să și-o exprime niciodată, dar el nici măcar nu tresări.

— Crede-mă! nu vreau să-l bag pe Gulder în nici o încurcătură. E un individ ciudat, angajat totdeauna într-o mică escrocherie, plină de mister — treabă pe care am descoperit-o numai de curînd — și în noaptea... știi noaptea... i-am împrumutat pardesiul și mănușile. N-am știut niciodată ce s-a întîmplat cu pardesiul, dar mănușile, pot jura, le-am văzut în seiful lui.

Ușurarea ei sufletească era vizibilă.

— Deci Guelder este cel care purta pardesiul cînd a fost aruncat de pe pod.

— A fost aruncat de pe pod? Care pod? Oricum, nu contează. Nu m-am mai gîndit la asta pînă acum cîteva zile.

— Tata îl cunoștea pe Guelder? întrebă ea.

El zîmbi forțat.

— Dacă-l cunoștea? Dar, bineînțeles! Guelder și cu el au făcut vreo două afaceri împreună. Ceva n-a mers bine — nu știu ce anume, dar s au certat. Cred că unchiul i-a împrumutat lui Guelder bani; și știu că în ziua morții lui tocmai îi trimisese o notă, cerîndu-i banii respectivi întrucît avea mare nevoie de ei.

— N-am idee, începu ea, dar el o opri.

— Nu-mi place că trebuie să-l învinovățesc pe tipul ăsta, dar n-am încotro.

— Dar ce acuzație i se aduce? întrebă ea mirată.

Pe moment el se simți în impas.

— Nu... nu știu. Bănuiesc că a dat de bucluc; e foarte ciudat în ultimul timp.

— Sînt sigură că nimeni nu-și dă seama că Guelder are vreo legătură cu pardesiul. Dar ce legătură are pardesiul cu tot ce se întîmplă — asta mă miră. De ce i se acordă atîta importanță?

Ea îl apăsă fără să-și dea seama.

— Pardesiul? O, cred că-i în legătură cu vreo crimă comisă de Guelder, zise Julian vag. Nu poți ști niciodată unde poate ajunge un tip de teapa lui. Eu am auzit doar că poliția deține pardesiul și îl folosește ca probă. Poate are vreo legătură cu crima comisă asupra unchiului.

Cuvîntul îi scăpă fără să-și dea seama.

— Crimă, Julian? bolborosi ea și-l privi cu groază. Crimă?... Dar tata s-a împușcat!

El nu mai zise nimic, o privea doar prosteste.

— Of!

Acum începea să înțeleagă și un val de repulsie și dispreț o învălui.

— Deci n-a fost sinucidere? întrebă ea șoptit. A fost ucis... omorît... de către cineva care purta pardesiul tău. Și încerci să-mi

spui că nu tu ai fost acela, ci Guelder. Dar ai fost tu. Tu l-ai ucis... trupul și sîngele tău!

Degetul îi era îndreptat acuzator spre el. Nu era în stare să nege.

— Ieși afară, pînă nu chem poliția.

Dar el își recăpătă glasul. Frica ce îl făcuse să tacă îi declanșă, acum, furia.

— Ești o elevă foarte bună a Trișorului. Ți-am spus tot ceea ce puteam fără să acuz pe nimeni.

— Nu mai vreau să aud nimic, zise ea.

Era albă ca varul dar își stăpînea perfect emoțiile.

— Pot să ți-o dovedesc, continuă el, disperat.

Ea îi arătă ușa și el fu nevoit să iasă; avu noroc și de data asta. Detectivul îl scăpase ajungînd la biroul său, la trei minute după ce Julian plecase și acum, în loc să meargă înapoi în City, el o luă peste cîmp și nu mai putu fi zărit de cei din mașina poliției. Elk își dădu seama că prada îi scăpase din nou.

29

Reef merse pe jos fără țintă, ajunse la Muswell Hill și aici își aminti că Guelder îl aștepta cu rezultatul întîlnirii. Intră într-o cabină telefonică și formă numărul unei ceainării unde-l putea găsi pe Guelder la o anumită oră. Norocul îi surîse și de data aceasta. Guelder îi răspunse prompt și în cîteva cuvinte dezlîinate îi povesti despre vizita poliției.

— Nu, nu, nu te duce la Greenwich, dar să fii astă seară la ora unsprezece la Channey Stairs, Simehouse și te voi lua de pe malul râului. Ascunde-te. Ai reținut... Channey Stairs.

Cum ar fi putut un om să se ascundă în timpul zilei — un bărbat cu păr roșcat pe care-l căuta poliția. Se întoarse pe colina Hampstead, găsi un pîlc de boscheți, își întinse pelerina pe jos și adormi pe pămîntul umed. Cînd se trezi, era înfometat și îl durea tot trupul. Se uită la ceas; era întuneric și ploua; picăturile reci ce

i se prelingeau pe față îl treziseră din somnul care fusese pentru el cea mai binecuvîntată aventură a zilei.

Era zece fără cinci minute. Se ridică în picioare cu un geamăt, își trase pe el pelerina și traversă colina spre Swiss Cottage. La vederea unui polițist patrulînd pe șoseaua principală, fu nevoit să o ia pe altă cale și prin cîteva ocolișuri se trezi din nou în fața casei Ursulei.

Sufletul îi era încărcat de ură împotriva ei; simțea nevoia s-o rănească. Pe de o parte era olandezul, omul pe care încercase să-l trădeze, cel care îl susținuse la necaz; și, de cealaltă, ea, care i-ar fi fost acum soție dacă el și-ar fi dat seama de valoarea reală a acțiunilor Lulanga, ea care l-a tratat ca pe un cîine.

Scrișni din dinți la gîndul tuturor necazurilor.

Ea îl ura aproape la fel de mult ca și pe olandez — nu, pe olandez mai mult, îl disprețuia. Numai amintirea lui Guelder îi provoca o stare de greață fizică.

Apoi auzi o femeie rîzînd. Nu era Ursula, ci menajera. Dar el fu convins că era Ursula care rîdea de nenorocirea lui. Dar îi auzi vocea distinct în liniștea nopții. Vorbea cu cineva la telefon și cuvintele ei erau...

—Nu, nu fi prost; vin eu singură. Voi fi la tine în șapte minute... Tony, ai vreo știre... despre Julian? Groaznic, nu-i așa? Și totuși nu-l pot compătimi.

Nu-l putea compătimi! El mirîi fioros în întuneric. Deci mergea la iubitul ei și pe el nu-l putea compătimi. Mergea la Trișor și de el nu-i era milă, de bietul Julian Reef, hăituit ca un cîine și înfometat. Îl trecură fiorii din cap pînă în picioare cu — cu multă răutate. Toți erau împotriva lui — Ursula, Braid, toți încercau să-l împingă în celula unui criminal. El îl ura pe olandez. Țasta era un gînd plăcut.

Auzi vocea ei din nou, văzu mașina în fața ușii: se ascunse în spatele rododendronului. Mașina porni cu o smucitură luminînd cu farurile locul în care se ascundea el. Ursula încetini pentru a trece prin deschiderea îngustată a porții și în timpul ăsta el ieși din ascunzătoare. Deschise ușa într-o secundă și se aruncă pe locul de lîngă ea.

Înspăimîntată, ea se aplecă asupra volanului și era cît pe ce să se ciocnească de stîlpul lateral.

— Dă-i drumul! șuieră el fioros. Dacă strigi îți scot inima.

Cu o mîină apucase volanul; mașina fu scoasă în șosea mai mult de el, decît de Ursula.

— Dă-i drumul... Trebuie să scap. Mor de foame. Tu nu poți ști ce înseamnă asta, nu-i așa? Hăituit... în timp ce tu și...

Ea nu-i răspunse. Inima îi bătea cu putere, încît ei i se părea că se aude mai tare decît pufăitul unei locomotive. Înghetase de spaimă cînd umbra aceea apăruse brusc lîngă ea; acum, știind că e Julian — nu mai îi era atît de frică.

— Te duc pînă lîngă parcul Regent, dar nu mai departe, zise ea.

— O să mă duci unde vreau eu. Dacă- ți spun să mă duci în iad, acolo va trebui să mă duci.

Ea nu putea să nu înțeleagă cît era de disperat după tonul lui tremurător și furios.

— Sînt căutat pentru crimă — l-am ucis pe scumpul meu unchi. Dacă viața ta stă între mine și libertatea mea, nu mai e cazul să mă întrebi ce ți se va întîmpla. Nu ți-e milă de mine, nu-i așa? Poți să te ridici de la masă să discuți despre viața și suferința mea, ca și cum aș fi un personaj de teatru.

Mîna lui, lunecînd pe lîngă scaunul mașinii, atinse ceva rece. Era o cheie mare de fier. El o apucă rînjind.

— Ascultă la mine. Am o cheie în mină — știi ce-i aceea, nu-i așa? E o bucată urîță de fier. E singura armă pe care o am, dar e cît se poate de bună. Dacă vrei să știi, l-am împușcat pe Frensham și asta nici măcar nu mi-a deranjat somnul! Te ucid și pe tine, te desfigurez și nici asta nu o să-mi tulbure somnul. Ia-o pe prima stradă la stînga. Dacă te oprește vreun polițist să nu cumva să încerci să-i atragi atenția.

— Îți dai seama ce faci? protestă ea îngrozită. Ai uitat totul, Julian, tot ceea ce este decent... sau ai înnebunit?

— Asta-mi va fi, bineînțeles, apărarea. Dacă-mi voi găsi un avocat bun, voi scăpa, zise el rînjind batjocoritor. Mergi drept înainte!

Evitau străzile bine luminate cea ce era de înțeles. Probabil el nu avea un plan stabil și încerca doar să iasă din Londra, se gândi Ursula.

Channey Stairs, Limehouse. Se străduia să afle unde erau. Cunoștea locurile din Limehouse, pentru că fusese cândva asociat cu un birou de desfacere care avea un depozit acolo. Își aminti de „scări”, un pasaj strîmt între două magazine mari, avînd la capăt o scară de piatră ce ducea direct în apă. O femeie se înecase aici — el îi văzuse trupul pe cînd îl cărau în sus, pe scări.

— Unde mergem? întrebă ea, după un timp. Și apoi, ca și cînd ar fi avut o presimțire urită: nu plec din Londra. Nici dacă mă omori, nu ies din oraș!

El se făcu că nu aude. Cunoștea strada spre care duceau scările. Pe atunci locurile acestea erau cam pustii. Uneori apărea cîte un polițist: dar de atunci se schimbaseră mult... dar dacă polițistul apărea din nou, și ea striga?

Găsi o scuză.

— Voi pleca din țară pe apă. Mă așteaptă o barcă care va pleca în jos pe rîu în seara asta, dacă vrei să știi.

Ea se mai liniști. Frica de necunoscut fu înlocuită de îngrijorarea față de ceea ce urma să se întimplă.

— Nu cunosc zona numită Limehouse, zise ea.

— Nici nu trebuie, răspunse el scurt. Du-te pe unde-ți spun eu. Cînd voi fi în siguranță, te las să pleci.

Era necesar ca ea să cunoască punctul cel mai critic al acestui drum în doi.

— Bineînțeles că n-am să-ți las mașina; nu vreau să te repezi la primul polițist în timp ce eu aștept barca în capul scărilor. Vei veni cu mine pînă la capătul punții și vei pleca de îndată ce m-am urcat în barcă.

Ea bănuia doar ce putea să însemne „capătul pasajului”. Suna îngrozitor.

— Stau în mașină pînă îmi vei spune să plec. Îți promit că nu mă mișc...

— Vei face cum îți spun. Nu pot risca — n-am făcut-o destul? Și apoi, continuă cu șiretenie, dacă aș fi putut traversa Londra

fără să sar în mașnia ta, aș fi făcut-o, dar eram într-o situație disperată, cu poliția pe urmele mele.

Asta i se păru normal fetei. Era destul de calmă și inima-i bătea normal. Începea chiar să manifeste interes pentru partea aceea ciudată a Londrei pe care o traversa.

— Asta-i Limehouse, îi spuse el.

Părea sordidă, monotonă și lipsită de romantism, gândi ea; ea se aștepta ca orice pieton care ar fi apărut pe aici, în noaptea asta sumbră, să fie chinez.

La indicația lui, ea condusesse automobilul în jos pe stradă pînă la peretele înalt al docului și la două sute de jarzi de scări, el văzu un polițist patrulînd. Asta era bine — însemna că nu se va întoarce curînd.

Privi încordat prin geamul stropit de ploaie, recunoscînd o clădire și mai încolo felinarele care străjuiau scările.

— Oprește aici, pe dreapta, ordonă el.

El coborî din mașină, aruncă o privire în susul și josul străzii. Nu se vedea nimeni. Trecătoarea nu se schimbasese prea mult; se găseau între doi pereți înalți. Privind cu atenție de-a lungul pasajului, văzu apa licărind și lumina unei bărci care staționa.

— Haide, ieși, comandă el.

Frica îi reveni — frica aceea cumplită care o cuprinsese cînd fusese în preajma casei lui Guelder.

— Nu pot. Jur că nu mă mișc, voi...

— Ieși, îi porunci el, și o trase afară din mașină.

Nu observase nimic suspect pe stradă. Dar două perechi de ochi îl urmăriseră din umbra nișei unei porți; doi hoți în căutare de pradă, văzură mașina, pe bărbat și pe fată dispărînd în trecătoarea îngustă. Cine-i acela? mormăi unul și celălalt îi răspunse:

— Motorul merge — „pălește-o”, Harry.

Bărbatul trecu încet prin fața pasajului. Îi auzi pe bărbat și pe fată; ea îi vorbea încet, implorîndu-l.

— Nu merg mai departe, îi zicea ea, cu glasul întretăiat de spaimă.

Apoi se întoarse brusc să alerge; cu o mînă el îi apucă brațul și cu cealaltă îi înăbuși țipătul. Ea se lupta disperată să-și salveze viața. Cei doi hoți de noapte auziră totul și gîndiră că era tocmai momentul potrivit.

Nici Julian, nici fata n-au văzut și nici n-au auzit uruitul motorului. El o ținea strîns de gît; deodată, văzu luminile unei ambarcațiuni: o barcă mare, albă venea spre scări. O ridică disperat și-i șopti:

— Dacă strigi, te arunc în apă, dar Ursula Frensham nu-i mai opuse nici o rezistență.

— Guelder!

Îi răspunse un glas înăbușit.

— Cine-i acolo? Vreo fată, prietene? Nu, tu nu...

— Taci, timpitule! E Ursula Frensham.

Auzi o exclamație șoptită; un lanț fu agățat cu un harpon. Împinse fata în brațele olandezului și continuă.

— Trebuie să fim foarte atenți. Nu trebuie să strige. E o patrulă în apropiere. Va trebui să ne ascundem după șalupa de colo pînă cînd va trece.

Julian împinse barca cu motor la adăpostul șalupei.

— Divină Ursula!

Îl auzi pe Guelder chicotind încîntat, îl văzu aplecat deasupra trupului chircit, ținîndu-i mîinile reci.

— Dacă ai fi ucis-o, aș fi fost foarte supărat pe tine.

— E doar leșinată.

— Nu vorbi tare, îl avertiză olandezul.

Se ridică pe marginea, bărcii și se uită în jur. Apăru ceva de formă alungită în susul rîului.

— Va pleca imediat și apoi vom ieși, zise Guelder cu glas șoptit:

Auzi un geamăt din colțul în care era Ursula, scoase o batistă mare din buzunar, o îndoi repede și i-o legă Ursulei în jurul gurii.

— Ține-i mîinile, Julian dragă. Din fericire, Freda mea a plecat în Olanda. Nu cred că o s-o mai văd vreodată.

Barca se strecură printre celelalte și curînd ieși înfruntînd valurile. Îngenunchind lîngă Ursula, Julian semnală ceva despre viteza cu care barca se deplasa și motorul ei silențios. Guelder se

arăta încântat; avea obiceiul absurd de a-și asuma orice compliment drept o calitate personală.

— E cea mai puternică de pe râu, zise el. Are carburant suficient, mă poate duce unde vreau. Am ales bine bărcuța asta.

— Poți ieși cu ea pe mare? întrebă Julian.

— Da, și pe mare. Ți dai seama ce noroc pe tine să ai un asemenea prieten ca mine!

Mîinile pe care Julian le ținea într-ale lui încercau să scape din strînsoare.

— Nu te mișca. Stai liniștită. Nu-ți va face nimeni nimic. Te ducem acasă la Guelder.

Auzi un scîncet de groază și își dădu seama că nu spusese ceva care s-o liniștească. Ea se lupta cu disperare să-și rupă legătura de pe gură.

— Fii cuminte, micuțo, îi spuse Guelder cu vocea pe care ea o ura atît, sau te aruncăm în apă și asta chiar că va fi o mare tragedie.

Ea se liniști, dar nu la amenințarea lui; își dădu seama că primul loc în care o va căuta Tony cînd va sesiza că a dispărut, va fi acasă la Guelder.

Asta constituia o coincidență remarcabilă, deoarece Guelder își dădu și el seama de același lucru.

Dacă Tony ar veni singur... dar asta era puțin probabil. Elk era întotdeauna în apropiere și Guelder nu putea să se gîndească la Elk fără să-l treacă fiorii. Pentru că și cei mai nesimțiți și mai nerușinați dintre oameni aveau momentele lor de spaimă.

30

Se apropiau de Greenwich, tocmai treceau pe lîngă clădirile joase ale docului; un cargobot mare venind în sus pe râu se ivi din întuneric — îl ocoliră cu grijă. Părea o masă de metal și de lumină producînd un hureit asurzitor. După ce îl depășiră, Guelder se apropie de mal. Trecură pe sub pupa a două șalupe ancorate și opriră motorul. Un harpon, mînuit cu îndemînare, îl ajută să tragă

barca fără efort prea mare, dintr-o bornă în alta, pînă ajunse la o poartă pe jumătate sub apă.

Manevră barca cu botul spre poartă, porni motoarele și forță intrarea. Ușa se deschise și intrară; se găseau în depozitul lui Guelder: de fapt, în timpul fluxului, capătul mai îndepărtat al garajului forma un mic doc.

Lăsase o lumină arzînd. Una dintre pisici sări pe un taburet; Ursula trăi un moment de groază văzînd ochii aceia verzi, nemișcați, ațintiți asupra ei din semiîntuneric.

Guelder o ajută să coboare din barcă și o împinse spre niște scări înguste.

— Mergi înainte, domnișoară, îi ordonă el și ea se supuse.

În capul scărilor era un palier și mai încolo un șir de trepte mai largi.

— Urcă spre cameră, acolo este o ușă. Așteaptă!

Răsuci un buton și o ușă masivă de stejar se deschise brusc de perete.

— Acum așteaptă pînă trag jaluzelele. De dragul lui Julian nu trebuie să fim văzuți. O, tinăra mea prietenă. Nu-i așa că-i o surpriză plăcută?

Se auzi tăcănitul unui întrerupător și în camera de zi se făcu lumină; aspectul plăcut și vesel al încăperii contrasta izbitor cu ceea ce se aștepta să vadă, ceea ce îi tăia respirația.

— E plăcută, căsuța mea? zise Guelder, privind-o radios. Nu cred că ai mai văzut vreodată ceva atît de frumos — de înălțător.

Era mai calmă: deși îl ura pe omul ăsta, trebuia să-i acorde creditul elementar acordat oricărei ființe omenești.

— Mă lăsați să plec, nu-i așa, domnule Guelder? Sîntem la Greenwich, nu-i așa? Mă descurc eu, găsesc drumul înapoi.

— Sînt convins, zise Guelder, dar poate n-ai înțeles, dragă domnișoară, că prietenul nostru, domnul Julian Reef — bietul de el — este într-o situație tare neplăcută. Nu știu ce s-a întîmplat, cum se face că ești aici, dar asta-i situația: ești aici și te rog să nu-mi refuzi ospitalitatea.

Guelder era zăpăcit de prezența fetei. Nu-și putu crede ochilor și urechilor cînd Julian îi spusese cine-l însoțea. Îl privise mirat pe omul ăsta neîngrijit. Julian Reef părea mai mic și mai

zbîrcit de cînd îl văzuse ultima oară. Stătea lingă uşă frecîndu-şi mîinile, cu o privire bănuitoare, piezişă şi domnul Guelder îşi zise că recunoaşte simptomele.

— Prietene, ori eşti beat, ori ți-e tare foame. Dacă eşti beat, îți dau ceva să te trezești; dacă ți-e foame du-te în bucătărie: dar fii atent — nu te atinge de vin. Treaz eşti salvat, beat eşti ca prins!

Julian se întoarse fără o vorbă şi dispăru.

— Acum poți să-mi spui toate veștile interesante, dulce domnișoară; dar repede, pentru că e posibil să urmeze o serie de telefoane, mai ales dacă n-ai venit de bunăvoie. N-ai venit? Mă așteptam. Ce nenorocire. Vai! Bietul Julian, cred că-i înnebunit!

Îi spuse pe scurt ce se întîmplase și Guelder ascultă impasibil. Prezența ei amplifică situația periculoasă în care se găseau. Singura șansă era să treacă cîtva timp pînă cînd dispariția ei va fi observată.

— Mașina — automobilul, unde zici că l-ați lăsat? întrebă el.

— La intrarea în pasaj, îi răspunse ea.

El făcu o grimasă.

— Deșteptul ăsta de Julian. Orice polițist putea veni, vede mașina, numărul, telefonează: în două minute toată Londra poate ști că mașina Ursulei Frensham e abandonată pe lingă Channey Stairs. Divină inteligență!

O privi îngîndurat, ghicind aproape starea în care Julian i-o adusese, fixînd-o într-una și sorbind din ce în ce mai mult din drăgălășenia ei; siguranța și precauția trecură pe planul al doilea. Avea un singur gînd acum — cum s-o rețină pe ființa asta divină care-i tulburase mintea ziua și noaptea, fără să spere că ea va deveni o realitate tangibilă.

Se îndreptă spre un dulap din perete, scoase o sticlă și un pahar.

— Nu beau, zise ea cu hotărîre. Vreau să mă lăsați să plec, domnule Guelder. Altfel va fi rău pentru dumneavoastră. Și așa situația a devenit destul de gravă, zise ea. Dacă Julian a spus adevărul, atunci cred că mai aveți mînușile lui în seif.

Tresări atît de tare, încît era să scape sticla.

— Ți-a spus el asta? Am mînușile cu pete de sînge, da? E adevărat. Se crede că sînt... ? Așa, deci, nu-mi mai spune nimic.

Înțeleg acum... drăguțul de Julian! Se crede un geniu. Ți-a vorbit și de pardesiu? A, da... și purtam și mănușile, și l-am ucis pe tatăl tău? Asta era povestea? Am ghicit, domnișoară, se vede clar! Asta da veste! Ce lucruri ciudate spune Julian. Ai spus asta și la poliție sau ai aflat numai în mașină?

— Azi după amiază am aflat, zise ea.

El încuviință.

— Și, desigur, i-ai spus Trișorului, și acesta, domnului Elk și acum știe toată lumea. Ce prostie! Dar mănușile acelea, pot complica situația. Mulțumesc că mi-ai atras atenția Și acum te rog să bei vinul ăsta. Îți va da curaj. Îl deschid numai pentru tine. Este cel mai rar vin de Bordeaux. L-am otrăvit? Ce absurd! Nu m-ai văzut scoțându-l din dulap? Toarnă-ți singură, șterge paharul, dar bea.

— Nu vreau vin, stăruie ea.

— Ești mai palidă ca moartea. Eu am suflet, Lady Ursula, deși mă disprețuieți atât de tare. Sunt un olandez plin de surprize și șmecherii, dar suflet am!

Ea își turnă, în silă, o jumătate de pahar.

— Ai nevoie de asta, ai trecut prin atâtea, zise Guelder încurajator.

Recunosc și ea că îi era necesar; era atât de slăbită, la fiecare treaptă a scării, simțea o slăbiciune a genunchilor. Ridică paharul, îi bău conținutul și își dădu seama după gustul catifelat că era, după cum spusese, un vin foarte rar.

— Acum așază-te!

O împinse ușurel pe canapeaua de lângă fereastra. Avea o senzație ciudată de moleșală, o dorință copleșitoare de a dormi, pe care încerca să și-o stăpânească. Cu fiecare secundă care trecea, puterea de a rezista îi era din ce în ce mai slabă. Domnul Guelder o privi balansându-se și îi culcă ușor capul pe pernă, apoi îi ridică și picioarele.

— Ce i-ai făcut?

Se întoarse și întâlni privirea bănuitoare a lui Julian.

— Am pus-o să doarmă. E bine să dormi.

— Ai drogat-o?

Julian se uită în pahar.

— Vai, Doamne, ea nu te-a văzut...

Domnul Guelder zîmbi. Nu-i putea explica că sticla respectivă fusese special pregătită, nu pentru Ursula Frensham, ci pentru musafirul său atît de incomod, în caz de pericol. Incomod? Periculos — pentru Rex Guelder, el era cel mai periculos om din lume. Îi venise să rîdă în timp ce fata îi povestea cele spuse de Julian. Pe moment, fu stăpînit de un sentiment coplesitor de frică. Pregătise deja înlăturarea lui Julian Reef. Trebuia să fie expeditiv pentru că un asemenea individ putea fi extrem de periculos. Jos, în garaj, era un lanț greu... și o rolă de sîrmă. Numai de-ar fi reușit s-o facă rapid. Se concentra asupra acestui lucru. Julian nu era mulțumit să scape: se făcea vinovat de prostia care i-a ruinat pe mulți criminali. — O ultimă rezistență într-o situație imposibilă. Și el, Rex Guelder, trebuia să fie arma lui de apărare. Era clar că barca olandeză pe care o pregătise pentru o tentativă de fugă va trebui să plece fără pasagerul secret: și trebuia găsită o nouă soluție pentru a preveni situația aceasta periculoasă. Disperată situație... Rex Guelder nu reuși să-și termine ideea. Trecu în laborator și își făcu de lucru acolo, vreo zece minute. Julian se întoarse în bucătărie să-și potolească foamea.

Ceea ce trebuia făcut, trebuia făcut rapid. Olandezul reveni și se uită la fata adormită, desfătîndu-și ochii cu frumusețea ei. Julian reveni cu o bucată de prăjitură în mînă.

— Ce ai de gînd cu ea, Guelder?

Olandezul își întoarse fața spre el, zîbind:

— Asta numai Dumnezeu și cu mine știm, zise el amabil.

Julian avea o privire ciudată. Descoperise bidonul cu vin în bucătărie.

— Trebuie să știu și eu, bătrîne. Eu o am în grijă, pe fata asta.

Guelder nu-i răspunse.

— N-auzi?

Julian se repezi spre el. Băuse mult sau poate vinul era deosebit de tare... Brandy, sigur. A fost o prostie să lase vinul în bufet.

— M-am hotărît s-o trimit înapoi. Nu pot să-mi bat joc de o fată ca ea — e verișoara mea.

Guelder tot nu-i răspunse.

— Ascultă, bătrîne — Julian se apropie și-l plesni peste umăr — sîntem amîndoi la apă; să ne ținem alături. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este s-o trimitem înapoi la Trișorul ei.

El chicoti.

— Noi sîntem trișorii, trișori adevărați! Țsta-i adevărul — trimite-o înapoi și noi o vom șterge.

— Vino aici, zise Guelder.

Îl conduse în fabrică. Ardea o singură lumină, lumina aceea puternică, orbitoare de deasupra aparatului de prelucrat diamante. În partea cealaltă a încăperii era o ușă închisă cu o bară metalică; părea a fi fost pusă acolo de curînd. Guelder arătă spre ușă.

— Dacă se-ntîmplă ceva și te avertizez, ieși pe ușa asta. De partea cealaltă sînt scări ce duc la rîu și acolo găsești o barcă.

— Asta ar fi o idee.

Julian privi spre ușă cu nehotărîrea bețivului.

— În curînd, domnul Elk va fi aici și va trebui să-i dau explicații. Ar fi bine să cunoști drumul dinainte.

Merse spre ușă și apucă bara de oțel. Olandezul îl privi crispat, îi auzi respirația șuierată și în acel moment răsuci un buton. Julian Reef căzu grămadă. Nici măcar nu apucă să simtă șocul puternic care-l ucisese.

Fără nici un efort, Guelder îl ridică pe umeri și-l duse ca pe un obiect moale în jos pe scări pînă în depozit, îl aruncă jos ca pe un sac de făină și plecă în cealaltă parte a încăperii să caute lanțul. Erau două. Se gîndi că îi vor trebui amîndouă.

El legă gleznele cadravului cu o sîrmă lungă și apoi împinse barca spre porțile întredeschise și sări pe punte. În cîteva minute era în mijlocul curentului. Nici urmă de patrulă de poliție. Examină încă o dată legătura de la glezne și apoi împinse trupul lipsit de viață peste marginea bărcii. Barca se înclină din cauza greutății pînă cînd bordul ajunsese la nivelul apei...

Rex Guelder se întoarse apoi în depozitul de bărci la fel de calm și netulburat ca și cum ar fi fost la o plimbare ca să admire peisajul nocturn.

Ursula mai dormea încă. Se aplecă asupra ei și-i atinse obrazul cu buzele, apoi o descălță.

31

Sergentul de serviciu de la circulație, pe Commercial Road, ridică mîna să verifice o mașină care urcase panta. Șoferul nu acordă atenție semnalului; fără îndoială ar fi reușit să scape dacă în acel moment un camion mare nu i-ar fi blocat trecerea. Polițistul urcă spre mașină în stilul său calm și demn și șoferul făcu o greșală. Sări afară și o luă la fugă. Din nefericire, apărură un alt polițist de serviciu care-l prinse.

— Ia să verificăm puțin permiul ăsta, îi zise polițistul și atunci își recunoscă prada. Urcă în mașină și du-mă la secție. Dacă încerci cumva vreo maimuțareală de-a ta, te bat măr.

Ceea ce se știe în East End la ora zece, se află la Scotland Yard, peste cinci minute. Polițistul de serviciu auzi un mesaj banal, transmise numărul mașinii și se repezi să sune la biroul inspectorului Elk.

— S-a găsit mașina, domnule — a Lady-ei Ursula. A fost descoperită în East End, o conducea un hoț notoriu.

— Domnișoara era acolo? întrebă Elk nerăbdător.

— Nu, domnule, nu s-a raportat despre vreo doamnă.

Omul de la telefon făcu legătura în sudul Londrei, trebuind să descrie o umbrelă aurie care fusese furată de la Camera Comunelor și se bănuia că este în posesia...

Tony era împreună cu Elk, un bărbat deosebit de calm, dacă te gîndeai cîte suportase.

— Asta explică și povestea polițistului care a spus că văzuse automobilul lângă Limehouse, zise Elk. Mergeți repede acasă la Ursula și vedeți dacă nu cumva s-a întors.

Nu se întorsese, află Tony de la menajera înlăcrămată.

— Nici nu speram să se fi întors, zise Elk, voi ști imediat mai multe despre treaba asta.

Așteaptă legătura telefonică pe care o ceruse cu poliția din East End. În cele din urmă o obține și vorbe sergentul de serviciu. Acesta îl interogase pe prizonier care făcuse mărturisiri complete; era un hoț isteț, care nu dădea niciodată de furcă poliției. „Umflase” mașina peste drum de Channey Stairs. Văzuse un bărbat și o femeie mergând în jos pe culoarul îngust spre apă.

— Limehouse... Channey Stairs, zise Elk. Bun!

Apăsă telefonul nerăbdător și centrala îi răspunse.

— Dați-mi Thames Police — Comandamentul și cereți să-mi pregătească o barcă cu motor la Channey Stairs, zise el.

— N-ai putea telefona direct la Greenwich? zise Tony nerăbdător.

Elk clătină din cap.

— Dacă ea e acolo, pariez că partea de pe uscat a casei e apărută atât de bine, încît ar trebui să folosim un berbec ca să putem intra. Are o curte mare în spatele casei olandezul — se întinde de la Polul Nord la cel de Sud. Pe acolo o va lua la fugă; s-ar putea să fie instalate și capcane.

— Cine mai era cu ea?

— Hoțul mașinii nu l-a recunoscut. S-a gîndit că era un bărbat cu prietena lui și se certau. Am dedus din faptul că bărbatul nu avea accent străin, că nu putea fi altul decît Julian Reef. Apropo, Guelder a făcut pregătirile necesare pentru ca acesta să plece din Londra pe rîu. Totul se potrivește. Trebuia să se imbarce pe van Zeeman, care pleca în America de Sud. Stewardul șef i-a aranjat plecarea, dar administratorul a auzit și a raportat la poliție. I s-a părut dubios faptul că Reef urma să fie adus la bord beat, ca și cum el n-ar fi trebuit să știe despre excursia asta.

Se îmbracă cu o pelerină grea și și-o legă în jurul trupului. Deschise, apoi, un sertar și scoase un Browning solid, îl strecură în buzunar, scuizîndu-se.

— Nu-mi place să folosesc arme; pare teatral, dar am impresia că iubitul meu Rex își va pregăti și el arma! Viața îmi este un bun de preț — chiar dacă îmbătrînesc. Cînd ajungi la vîrsta mea, continuă el, te-ntrebi într-una cum va fi lumea fără tine.

Mașina aștepta la ușă. În apropiere, stăteau doi bărbați care, fără un cuvînt, se înghesuiră lîngă șofer.

— Bucuria de a fi ofițer superior, zise Elk, este că poți ocupa cei mai bun loc.

Într-un sfert de oră ajunseră la Channey Stairs și îl găsiră pe sergentul de la poliția fluvială așteptîndu-i. La baza scărilor se găsea o șalupă lungă cu luminile arzînd slab.

— Va trebui să stingem luminile de tot cînd ne vom apropia de casă, inspectore, spuse sergentul de serviciu.

— Dar a cui e casa? întrebă Elk, cu naivitate.

— A lui Guelder. Nu mi s-a spus, dar am ghicit. Oricum, aveam ordin să supraveghem casa lui Guelder și să-l ridicăm pe Reef ăsta.

— O să-l ridicați pe Reef, fiți siguri, zise Elk profetic.

Începea refluxul și șalupa o luă spre est cu o viteză considerabilă.

— Ținem aproape de coasta Middlesex, le explică sergentul. Mă gîndeam că ar fi mai bine să traversăm riul și apoi să țîșnim spre casă. Ne-ar putea observa — din cauza luminilor Londrei.

Elk aprobă mecanic. Nu știa nimic despre tehnica navigației pe rîu.

— Se vede lumină în fabrică.

Sergentul se uita prin binoclu.

— Guelder e acolo, precis.

— Are barcă, așa-i?

— Da, o barcă cu motor puternic. Cel mai bun loc de intrat ar fi debarcaderul. Nici nu e legată, se știe; acum o lună un „hoț” de rîu a intrat să fure cîteva canistre cu benzină și era să fie făcut bucăți de pisicile lui Guelder.

Acum sînt în partea cealaltă a casei.

— Haideți să mergem, zise Elk.

Sergentul întoarse botul șalupei. Elk simți șalupa trepidînd.

— Nu-i nimic, întorc, îi explică ofițerul și mai apoi strigă. Acolo, înainte — ce se vede în apă?

— Pare a fi un cadavru, zise o voce

— Agățați-l, zise sergentul laconic.

Aruncară un harpon și legătura fu trasă în barcă.

— Îmi pare rău inspectore, dar nu pot trece așa. Nu e plăcut, dar trebuie s-o fac. N-avem voie să lăsăm un cadavru decît dacă sîntem în urmărire.

Doi bărbați aplecați peste bordul șalupei ridicară ceva.

— E unu' mort, zise o voce. Nu poate fi de mult timp în apă.

Elk și sergentul se îndreptară spre bord. Cineva ridică o torță și luminează cadavrul. Peste umărul inspectorului, Tony îngrozit, privea țintă în ochii fără viață ai lui Julian Reef. Lanțul domnului Guelder fusese legat neglijent.

32

Ursula își reveni treptat. Avusese un vis urît. Visase că stătea întinsă pe un țărm noroios și că din apă apăruse capul lunguiet al unui șarpe mare. Încercă să se ridice și să fugă, dar nu se putea urni... capul teșit venea din ce în ce mai aproape cu gura deschisă și-i simți dinții veninoși apucîndu-i piciorul... o trăgea în apă, trăgea...

Privi în sus. Cineva o descălța. Un pantof căzu pe dușumea. Guelder o auzi țipînd și se întoarse rapid.

— Nu-i nimic, nu-i nimic, încercă el s-o liniștească. Nu te speria, micuț. Totul e bine. Ești cu Rex.

Ochii care o ținteau păreau de două ori mai mari decît niște ochi obișnuiți. Aruncau scînteii sălbatice. Miniile ce-i mîngiau spatele, în timp ce ea încerca să se ridice, tremurau de parcă omul suferea de friguri.

— Nu-i nimic; trebuie să fii cuminte. Rex va avea grijă de tine, mielușica mea!

Îngenunche lîngă ea și, strecurîndu-i brațul pe sub umărul ei, o sprijini ușor. Ea era ca vrăjită, plină de groază, nu se putea mișca, nici vorbi, nu vedea nimic altceva decît ochii aceia mari, arzînd de un foc nebunesc și nu auzea decît murmurul incoerent al dezmierdărilor lui, El găsea greu cuvintele în engleză.

— Ești cea mai grozavă femeie din lume, zise el răgușit. Ești visul meu divin...

I se făcu rău și leșină; văzu cum îi dispărea culoarea din obraji și își schimbă brusc felul de a o trata.

— Dacă te mai uiți așa la mine, te bat, țipă el, și dacă scoți vreun sunet, ai să regreti.

Se îndreptă spre masă și-i turnă încă un pahar.

— Bea-l!

Ea împinse paharul, vărsînd cea mai mare parte din conținutul lui. Îl umplu din nou, răvășit.

— Bea! mîrii el.

— Nu mișca, Guelder!

Scăpă paharul și se întoarse cu fața spre arma îndreptată asupra lui de către Elk.

— Cînd am zis „nu mișca”, am spus-o la modul figurat, zise Elk. Va trebui să te miști încoace. Mîinile sus! Treci aici!

Olandezul execută.

— Unde ți-e amicul?

Guelder avea fața contractată. Dar și în acel moment tragic el fu în stare să zîmbească.

— Vă arăt eu vouă.

— Ce-ai zice să-ți arătăm noi? E în barca poliției, jos. Cum a ajuns acolo?

Acum Guelder făcu una dintre cele mai mari greșeli.

— În barca poliției... vine sus?

— Bineînțeles că vine, zise Elk, am bănuît după sîrma din jurul gleznei că i-ai legat ceva foarte greu.

Guelder ridică din nou din umeri.

— Vreți să mă luați? Atunci trebuie să întrerup curentul în fabrică. Ar putea fi periculos pentru ofițerii dumneavoastră.

— Avem noi grijă, zise Elk.

— Cum doriți. Știți mai bine, desigur.

Își întoarse privirea spre dormeaza pe care stătea Tony Braid, sprijinind-o pe fata pe jumătate amețită.

— Ah? Trișorul! Vei interveni pentru mine în favoarea științei, stimate domnule Braid. În camera de dincolo am aparate dintre cele mai complicate. Dacă cineva va fi rănit — vei fi martor că n-am nici o vină.

Elk era nehotărît.

— În regulă, ia-o înainte, zise el. Dacă încerci ceva, ai încurcat-o...

— Mă împuști. Mă va dura, zise el, rînjind. Mi-aș dori o moarte mai puțin dureroasă.

Se îndreaptă încet spre banca din dreapta.

— Asta am s-o închid, zise el, cînd ajunse și apăsă pe un buton. Ușa asta — arată el — nu se deschide. E, cum s-ar spune, falsă. Dar bara asta are un scop precis și veți vedea cu cît curaj marele doctor Rex Guelder înfruntă necunoscutul.

Apoi se agăță cu mîinile de bară.

Elk l-ar fi tras, dar unul dintre polițiști îl opri.

— E sub tensiune. Unde-i butonul?

Imediat ce butonul fusese închis, trupul olandezului căzu moale la pămînt. Mecanicul șalupei, care-l salvase pe Elk de la moarte prematură, examinează bara cu multă atenție.

— Funcționează ca un transformator — au trecut prin el vreo șapte-opt sute de volți.

— E mort? întrebă Elk și cînd inginerul îi răspunse că da, murmură: Asta ne scutește de o grămadă de încurcături.